

АТАТА КРИСТИ

ДВОЙНО
УБИЙСТВО

АБДГАР
София

АГАТА КРИСТИ ДВОЙНО УБИЙСТВО

Превод: Ленко Костов

chitanka.info

Агата Кристи е известна в целия свят като кралицата на криминалния роман. Продадени са повече от един милиард екземпляра от книгите и на английски език и още един милиард в превод на 44 езика. Тя е един от най-издаваните и четени автори и само Библията и произведенията на Шекспир са продадени в по-големи количества от нейните романи. Авторка е на 78 криминални романа, 19 пиеси и 6 романа, написани под името Мери Уестмакот.

Агата Кристи е родена в Торки. Първият ѝ роман — „Загадката в Стайлз“ е написан към края на Първата световна война, в която тя участва като медицинска сестра. В него тя създава Поаро, малкия детектив-белгиец с яйцевидна глава, страстен привърженик на реда, както и на „сивите клетки“, който става един от най-популярните детективи след Шерлок Холмс. Романът е публикуван през 1920 година.

След като е писала средно по една книга на година, през 1926 Агата Кристи създава своя шедьовър „Убийството на Роджър Акройд“. Това е първото ѝ произведение, публикувано от Колинс, и поставя началото на едно сътрудничество между автор и издател, което продължава 50 години и дава живот на 70 книги. „Убийството на Роджър Акройд“ е и първият роман на писателката, който е поставен в театъра със заглавието „Алиби“ и се играе с голям успех в Уест Енд.

През 1971 г. Агата Кристи получава благородническа титла. Последните ѝ два издадени романа са „Завесата: Последният случай на Поаро“ — през 1975 г., и „Прикрито убийство“ — през 1976 г., в който отново се срещаме с мис Марпъл, милата стара дама от Сейнт Мери Мийд И двата романа имат невероятен успех. Агата Кристи пише и популярна литература, включително и една автобиография и прекрасната книга „Ела и ми кажи как живееш“. в която разказва за експедициите, на които е била със своя съпруг, археолога сър Макс Малоун.

ГЛАВА 1

I

Разговорът бе приет от енергичната секретарка на Поаро — мис Лемън.

Тя остави стенографския бележник, вдигна слушалката и изрече с равен глас:

— Трафалгар 8137.

Еркюл Поаро се облегна на високия стол и притвори очи. Забарабани унесено с пръсти по ръба на масата. Продължаваше да съчинява наум учтивия текст на писмото, което диктуваше. Мис Лемън закри слушалката с ръка и попита тихо:

— Ще говорите ли по личен въпрос с Нейскуп, в Девън?

Поаро сбърчи вежди. Името не му говореше нищо.

— А кой се обажда? — попита предпазливо той. Мис Лемън отново заговори в слушалката.

— Еър рейд^[1] ли? — възкликна със съмнение тя. — А, да... бихте ли повторили фамилното име?

Отново се извърна към Еркюл Поаро.

— Мисис Ариадни Оливър.

Веждите на Еркюл Поаро подскочиха нагоре. В паметта му проблясна спомен: разрошена от вятъра посивяла коса... остър профил...

Той се надигна и зае мястото на мис Лемън до апарата.

— На телефона е Еркюл Поаро — тържествено съобщи той.

— Лично мистър Еркюл Поаро ли се обажда? — настоя изпълненият с подозрение глас на телефонистката.

Поаро я увери, че е той.

— Свързвам ви с мистър Поаро — изрече жената. Отчетливият ѝ остър глас бе заменен с чудесен мощен контраалт, който накара Поаро да отмести бързо слушалката на няколко сантиметра от ухото си.

— Мосю Поаро, вие ли сте наистина? — попита мисис Оливър.

— Лично аз, мадам.

— Обажда се мисис Оливър. Не знам дали си спомняте за мен...

— Разбира се, че ви помня, мадам. Може ли да ви забрави човек?

— Е, хората забравят понякога — рече мисис Оливър. — Всъщност, доста често. Не мисля, че се откроявам кой знае колко. Или вероятно причината е, че постоянно си променям прическата. Но всичко това е без значение. Надявам се, не ви преча, ако сте много зает?

— Не, не, изобщо не ми пречите.

— Слава Богу, защото съвсем не искам да ви разсейвам. Знаете ли, имам нужда от вас.

— Така ли?

— Да, и то веднага. Можете ли да вземете самолет?

— Аз не пътувам със самолети. Прилошава ми.

— И на мен. Във всеки случай едва ли ще е по-бързо, отколкото с влака, защото единственото най-близо летище е в Ексетър, на доста километри от нас. Така че елате с влака. Има един в дванайсет часа от Падингтън за Нейскуп. Ще успеете. Разполагате с четирийсет и пет минути, стига часовникът ми да е верен — макар че обикновено не е.

— Но къде се намирате, мадам? За какво става дума?

— В Нейс Хаус, Нейскуп. На гарата ще ви чака кола или такси.

— Но защо да идвам? За какво става дума? — настоя Поаро.

— Телефоните са на толкова неподходящи места — оплака се мисис Оливър. — Ето този тук е в антрето... Хората минават и говорят!... Изобщо не ви чувам. Но ви очаквам. Всички ще бъдат очаровани да ви видят. Довиждане.

Чу се остро щракване и жената затвори. Линията глухо забръмча.

Доста озадачен, Поаро също остави слушалката и промърмори нещо под нос. Мис Лемън седеше с безучастен вид и държеше молива, готова да продължи. Тя повтори тихо последното изречение на писмото, преди да ги прекъснат:

— Позволете да Ви уверя, уважаеми господине, че хипотезата която излагате...

Поаро махна с ръка, щом чу за хипотезата.

— Беше мисис Оливър — обяви той. — Ариадни Оливър, авторка на детективски романи. Може би сте чели... — но млъкна, сетил се, че мис Лемън чете само нравоучителни четива и се отнася пренебрежително към такива лекомислени неща като кримките. — Настоява да замина за Девъншир днес, веднага — той вдигна очи към стенния часовник, — след трийсет и пет минути.

Мис Лемън вдигна неодобрително вежди.

— Имате време — рече тя.

— По какъв повод?

— Как да ви кажа! Не ми съобщи.

— Колко странно! Защо?

— Защото — промълви замислено Поаро — се страхуваше, че ще я чуят. Да, подчерта го съвсем ясно.

— Ами да, разбира се — каза мис Лемън в защита на шефа си. — Хората само това и чакат! Въобразяват си, че ще се втурнете да разследвате всички случаи! Човек като вас! Винаги съм смятала тия художници и писатели за много неуравновесени — нямат никакво чувство за такт. Да изпратя ли по телефона една телеграма от рода на: „Съжалявам, не мога да напусна Лондон?“

Секретарката посегна към телефона. Гласът на Поаро я спря.

— В никакъв случай! — отсече той. — Точно обратното. Ако обичате, повикайте веднага такси — Поаро повиши тон: — Господи! Сложете тоалетните принадлежности в куфарчето ми. И по-чевръсто. Трябва да хвана влака.

[1] Въздушна атака ↑

II

Влакът преодоля с пълна скорост около сто и осемдесет от всичките двеста и дванайсет мили път, а после запухтя кротко, сякаш се извиняваше и след трийсетина мили спря на гарата в Нейскуп. Еркюл Поаро бе единственият пътник, който слезе. Скочи внимателно от високото стъпало на вагона и се огледа. В другия край на перона някакъв носач се суетеше в багажното отделение. Поаро вдигна куфарчето си и закрачи към изхода. Остави билета си на касата и излезе от гарата.

Пред изхода бе паркиран огромен закрит „Хъмбър“, от него се показва шофьор и се насочи към инспектора.

— Вие ли сте мистър Еркюл Поаро? — учтиво попита той.

Пое багажа и отвори вратата на колата. Отдалечиха се от гарата през железопътния надлез и свиха по лъкатушещ селски път с жив плет от двете страни. Не след дълго отдясно се показва равнина и пред очите им се разкри красива река с мъгливи сини хълмове в далечината. Шофьорът се отби от пътя и спря.

— Река Хелм, сър — обясни той. — А в далечината е Дартмур.

Явно очакваше Поаро да ахне. Той откликна по подходящ начин — измърмори няколко пъти „Чудесно!“ Всъщност нямаше голяма слабост към природата. Една добре обработвана и подредена зеленчукова градина би изтръгнала далеч повече възклицания от устата му. Край колата минаха две момичета, които бавно се заизкачваха по хълма. На гърба си носеха тежки раници и бяха обути в къси панталонки, а на главите си бяха вързали ярки кърпи.

— До нас има младежко общежитие, сър — обясни шофьорът, който явно се бе самоназначил за екскурзовод на Поаро в Девън. — Худаун Парк. Някога беше собственост на мистър Флечър. Асоциацията на младежките общежития го купи и сега през лятото е претъпкано. На нощ в него спят стотина души. Могат да останат най-много два дена, после трябва да напуснат. Има и момичета, и момчета, повечето чужденци.

Поаро кимна разсеяно. Не за първи път си мислеше, че погледнати отзад, късите панталонки отиват на твърде малко момичета. Притвори болезнено очи. Защо ли, защо младите жени се обличат по този начин? Яркочервените бедра са ужасно непривлекателни!

— Май доста са се натоварили — промърмори той.

— Да, сър, а ги чака доста път от гарата или от автобусната спирка. До Худаун Парк са почти две мили — той се поколеба. — Дали да не ги закараме, стига да не възразявате?

— Разбира се, разбира се — любезно отговори Поаро.

Ето, той си се е разположил в почти празната кола, а младите жени едвам си поемат дъх, плувнали са в пот под тежестта на раниците, пък и нямат ни най-малка представа как да се облекат, за да се харесат на другия пол. Шофьорът потегли бавно и спря със запален двигател до двете момичета. Те вдигнаха с надежда зачервените си потни лица.

Поаро отвори вратата и момичетата скочиха в колата.

— Много любезно, моля — рече едното — беше русо, с чужд акцент. — Пътят е по-дълъг, отколкото си мислех, да.

Второто момиче, което имаше хубав загар, силно зачервено лице и изсветляла от слънцето кестенява къдрава коса, подаваща се изпод кърпата, само кимна няколко пъти, усмихна се широко и промърмори:

— Грация.

Русата продължи оживено:

— Идвам в Англия за две седмици ваканция. Аз съм от Холандия. Харесвам Англия много. Била в Стратфорд Ейвън, в Шекспиров театър и замъка Уоруик. После била в Клоувли, сега видях катедралата в Ексетър и Торки, много хубаво, идвам в прочуто красиво място тук, а утре прекосявам река и отивам в Плимут, от там, от Плимут Хоу, е започнало откриването на Нов свят.

— А вие, синьорина? — обърна се Поаро към другото момиче.

Но то само се усмихна и поклати къдрици.

— Тя английски не много говори — мило обясни холандката. — Ние двете знаем малко френски — така говорили във влак. Тя е родом край Милано и има роднина в Англия, омъжена за господин, който държи магазин за много храни. Дошла вчера с-приятелка в Ексетър, но приятелка яла най с телешка шунка, не добра от магазин в Ексетър, и

останала там болна. Не е хубаво да се яде в топло време пай с телешка шунка.

В този момент шофьорът намали при едно разклонение на пътя. Момичетата слязоха, благодариха на два различни езика и поеха по пътя вляво. Шофьорът изостави за миг олимпийското си спокойствие и развълнувано довери на Поаро:

— Не е само от пая с телешка или свинска шунка. Внимавайте и с корнуолските пирожки. Слагат в тях каквото им падне, нали е туристически сезон!

Той запали отново двигателя и потегли по пътя вдясно, който не след дълго навлезе в гъста гора. Продължи да обсъжда обитателите на общежитието в Худаун Парк.

— Някои от младите момичета там са доста хубави — нареждаше шофьорът, — но е трудно да им обясниш да не влизат в чужд имот. Разхождат се където си искат, наистина възмутително. Май не разбират, че имотът на един джентълмен е неприкосновен. Постоянно минават през нашата гора и се преструват, че не разбират какво им казваш.

Той поклати мрачно глава.

Продължаваха да се спускат по стръмния склон през гората, носле минаха през масивна желязна порта и излязоха на алеята, която водеше до голяма бяла къща в стил крал Джордж с изглед към реката.

Шофьорът отвори вратата на колата, на стъпалата на къщата се появи висок чернокос прислужник.

— Мистър Еркюл Поаро? — измърмори той.

— Да.

— Мисис Оливър ви очаква, сър. Ще я намерите долу в кулата. Позволете да ви покажа пътя.

Поаро бе упътен към лъкатушна пътека, водеща към дърветата, зад които прозираше реката. Пътеката се спускаше равномерно и накрая излизаше на кръгла поляна, обградена с нисък назъбен парапет. На него седеше мисис Оливър.

Тя се надигна да го посрещне и от скута ѝ изпаднаха няколко ябълки, които се търкулнаха във всички посоки. Ябълките като че ли бяха неизменен атрибут при всяка среща с мисис Оливър.

— Не проумявам защо все изпускам нещо — подхвърли неразбрано мисис Оливър — устата ѝ бе пълна с ябълка. — Как сте,

мосю Поаро?

— Très bien, chère madame^[1] — учтиво отвърна Поаро. — А вие?

Мисис Оливър изглеждаше някак по-различна от последния път, когато Поаро я бе виждал, и както тя вече му бе намекнала по телефона, това се дължеше на поредния експеримент с прическата ѝ. При последната им среща косата на мисис Оливър сякаш бе разрошена от вятъра. Сега, силно посинена, бе вдигната нагоре на множество доста неестествени буклички в псевдостил мадам Помпадур. Той свършваше до шията, надолу тоалетът и определено би могъл да се нарече провинциално практичен — състоеше се от грубо сако и пола от туид в крещящо жълто и доста грозна блуза с цвят на горчица.

— Знаех си, че ще дойдете — весело възкликна мисис Оливър.

— Едва ли бихте могли да знаете — сухо отвърна Поаро.

— А, знаех!

— Още се питам защо съм тук.

— Е, аз пък знам отговора. От любопитство. Поаро я погледна и примигна.

— Поне този път вашата прословута женска интуиция — каза той — не ви е подвела.

— Хайде сега, не се подигравайте с моята женска интуиция. Не познавам ли винаги още от началото кой е убиецът?

Поаро замълча кавалерски. Иначе би могъл да отговори: „При петия опит може би, но и тогава невинаги!“ Вместо това се огледа и подхвърли:

— Имотът ви тук наистина е хубав.

— Но той не е мой, мосю Поаро. Да не сте си помислили, че е мой? О, не, всичко тук принадлежи на едно семейство — Стъбс.

— Кой са те?

— А, не са известни — разсеяно отвърна мисис Оливър. — Просто са богати. Не, аз съм тук по работа, изпълнявам една поръчка.

— Сигурно търсите местен колорит за някой от своите шедьоври.

— Не, не. Нали ви казах. Изпълнявам поръчка. Наеха ме да организирам едно убийство.

Поаро я зяпна изненадан.

— Е, не истинско — успокой го мисис Оливър. — Утре тук ще има голям празник и като нова атракция ще се играе „Преследване на

убиеца“. Аз ще го организирам. Като играта „Търсене на съкровище“, нали разбирате, само че са я играли често и искат да направят нещо ново. Предложиха ми доста солиден хонорар да дойда и да я измисля. Твърде забавно е наистина — малко разнообразие няма да навреди.

— И какви са правилата?

— Ще има жертва естествено. И улики. И заподозрени. Обичайните неща: изкусителка, изнудвач, млади влюбени, зловещ иконом и така нататък. Залогът за участие е половин крона, след което ви се показва първата улика, а вие трябва да откриете жертвата, оръжието, да кажете кой е извършителят и подбудите му. После ще има награди.

— Забележително! — възкликна Еркюл Поаро.

— Всъщност — унило продължи мисис Оливър — много трудно е да се организира, отколкото си мислите. Защото трябва да призная, че хората в действителния живот са доста по-умни, отколкото героите в моите книги.

— И защо ме повикахте — за да ви помогна да го организирате ли?

Поаро не се опита да прикрие раздразнението си.

— О, не — отговори мисис Оливър. — Разбира се, че не. Вече съм го организирала. Всичко е готово за утре.

Не, повиках ви по съвсем друг повод.

— И какъв е този повод?

Мисис Оливър обхвана главата си с ръце. Тъкмо се канеше по навик да ги зарови трескаво в косата си, когато си спомни за сложната си прическа. Затова прикри своето вълнение, като разтри месестата част на ушите си.

— Може да ви се виждам глупава — каза тя, — но ми се струва, че нещо не е наред.

[1] Много добре, скъпа госпожо (фр.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 2

Последва кратко мълчание, Поаро я погледна втренчено. Сетне попита, рязко:

— Нещо не е наред ли? Как така?

— Не зная... Именно това искам да откриете. Но усещам — все по-силно и по-силно, че някой ме... ох! — манипулира... че ме разиграва... Ако искате, наречете ме глупачка, но мога да ви кажа само, че няма да се изненадам, ако утре убият някого наистина, а не само на шега!

Поаро се взря в нея настойчиво, а тя му отвърна с предизвикателен поглед.

— Твърде интересно — рече той.

— Сигурно ме смятате за кръгла глупачка — въздъхна отчаяно мисис Оливър.

— Никога не съм ви смятал за глупачка — рече Поаро.

— Пък и знам как се изказвате — и гледате на интуицията.

— Хората наричат нещата с различни имена — обясни Поаро. — Готов съм да повярвам, че сте забелязали или дочули нещо, което несъмнено ви е обезпокоило. Смятам, че дори е възможно да не знаете какво сте видели, забелязали или чули. Наясно сте само с последиците. Ако мога така да се изразя, не знаете какво точно знаете. Наречете го интуиция, ако ви харесва.

— Чувствах се толкова глупаво — мрачно отсъди мисис Оливър, — когато не си в състояние да бъдеш категоричен.

— Ще стигнем и дотам — успокои я Поаро. — Казвате, имате усещането, че — как се изразихте — че ви разиграват, нали? Можете ли да ми обясните малко по-подробно какво имате предвид?

— Ще ми е доста трудно... Вижте, това си е мое убийство, така да се каже. Аз го измислих и го режисирах и всичко си е съвсем на мястото. Е, ако познавате писателите, ви е ясно, че те не понасят съветите. Хората казват: „Чудесно, но нямаше ли да е по-добре, ако еди-кой си направеше еди-какво си?“, или пък: „Нямаше ли да е по-

добре, ако жертвата е А, а не Б? Или пък се окаже, че убиецът е Д, а не Е?“ Тогава ми иде да отговоря: „Добре, напишете си го както искате!“ Поаро кимна.

— И това ли се случи?

— Не съвсем... почнаха да дават глупави препоръки и когато избухнах, отстъпиха, но ми натрапиха незначителни предложения, и тъй като за главното удържах, приех дреболиите, без да им обръщам особено внимание.

— Ясно — рече Поаро. — Да, това е метод, който... Предложили са ви нещо доста грубо и нелепо, но не то е било главното. Целта им всъщност е била някаква дребна, второстепенна промяна. Това ли искахте да кажете?

— Точно това — потвърди мисис Оливър. — Разбира се, може и да си въобразявам, макар че едва ли, но нито една от подробностите не е от значение. Затова съм разтревожена, как ли да се изразя — от особената атмосфера.

— Кой ви предложи да направите промените?

— Различни хора — отвърна мисис Оливър. — Ако беше само един човек, щях да бъда по-сигурна. Но не бе само един, макар да смятам, че в дъното стои един човек. Тоест един човек, който действа чрез други, нищо неподозиращи хора.

— Имате ли представа кой е той? Мисис Оливър поклати глава.

— При, всички положения е много умен и предпазлив — каза тя. — Може да е всеки от тях.

— Кой са тези „те“? — настоя Поаро. — Действащите лица сигурно не са много на брой?

— Сър Джордж Стъбс — започна да изрежда мисис Оливър, — собственикът на имението. Богат, простоват и ужасяващо глупав извън гешефтите си, където, струва ми се, е много обигран. Лейди Стъбс — Хати, двайсетина години по-млада от него, доста хубава е, но е тъпа като гъска, всъщност смятам, че е малоумна. Омъжила се е за него заради парите му, естествено, и не мисли за нищо друго освен за дрехи и бижута. После идва Майкъл Уейман — той е архитект, младичък и с приятна външност, но по някакъв странен артистичен начин. Той проектира зала за тенис на сър Джордж и прави ремонт на беседката му.

— Беседка ли? Какво, маскен бал ли ще правят?

— Не, това е някаква архитектурна приумица. Павилионче, което прилича на храм — бяло, с клони. Вероятно сте ги виждали в увеселителните паркове. После идва мис Бруис — тя е нещо като секретарка и икономка, върти домакинството и отговаря на писмата, много неприветлива и експедитивна. И накрая, хората, които живеят наоколо и идват да помагат. Едно младо семейство, наело вила край реката — Алек Леги и съпругата му Сали. И капитан Уорбъртън, доверено лице на Мастъртън. И, разбира се, Мастъртънови и старата мисис Фолиът, която живее в някогашната къщичка на пазача. Семейството на съпруга ѝ е притежавало навремето Нейс. Но всички или са измрели, или пък са били убити във войните, а тъй като са се натрупали много разходи по погребенията, последният наследник е продал имението.

Поаро се замисли върху списъка на действащите лица, но засега имената не му говореха нищо. Той се зае отново с основния въпрос.

— На кого му хрумна да организирате „Търсене на убиец“?

— Мисля, че на мисис Мастъртън. Тя е съпруга на местния депутат и умее да организира добре нещата. Именно тя е убедила сър Джордж да направят празника тук. Години наред имението е било пусто, та за това решила, че хората с удоволствие ще си платят да го видят.

— Не виждам нищо ненормално — отсъди Поаро.

— Всичко изглежда в реда на нещата — настоя мисис Оливър, — но не е. Повтарям ви, мосю Поаро: има нещо гнило.

Поаро вдигна очи към мисис Оливър, тя също го погледна.

— Какво обяснение дадохте за моето присъствие тук? Защо сте ме повикали? — попита Поаро.

— Не ми беше трудно — каза мисис Оливър. — Вие ще раздадете наградите на победителите в „Търсенето на убиеца“. Всички са ужасно доволни. Казах, че ви познавам и вероятно ще ви убедя да дойдете, понеже съм сигурна, че името ви ще бъде чудесна примамка, каквото всъщност е — тактично добави мисис Оливър.

— И предложението ви бе прието без възражения, така ли?

— Нали ви казвам, всички бяха очаровани. Мисис Оливър не сметна за необходимо да спомене, че някои от по-младите са попитали: „Кой е този Еркюл Поаро?“

— Всички ли? И никой не се противопостави? Мисис Оливър поклати глава.

— Жалко — заключи Еркюл Поаро.

— Искате да кажете, че това би ни насочило.

— Евентуалният престъпник едва ли би се зарадвал на моето присъствие.

— Сигурно си мислите, че аз съм забъркала цялата история — тъжно каза мисис Оливър. — Трябва да ви призная, че докато не заговорих с вас, не си представях с колко малко разполагам.

— Успокойте се — любезно рече Поаро. — Всичко това ме заинтригува. Откъде ще започнем?

Мисис Оливър погледна часовника си.

— Време е за чая. Ще отидем в къщата и после ще се запознаете с всички.

Тя тръгна не по пътеката, по която бе дошъл Поаро. Тази като че ли водеше в противоположната посока.

— Оттук ще минем покрай навеса за лодки — обясни мисис Оливър.

Докато говореше, пред тях изникна навесът. Стърчеше наред реката и представляваше живописен покрив от слама.

— Ето тук ще бъде трупът — посочи мисис Оливър.

— За „Търсенето на убиеца“, де.

— И кой ще бъде убитият?

— О, една стопаджийка от Югославия, която всъщност е първата съпруга на млад атомен физик — бързо отвърна мисис Оливър.

Поаро примига.

— Разбира се, на пръв поглед убиецът е атомният физик, но нещата не са толкова прости.

— Естествено, че не са — щом сте замесена вие... Мисис Оливър прие комплимента, като махна небрежно с ръка.

— В Действителност — поясни тя — жената е убита от местния едър земеделец, а подбудата е съвсем обикновена — едва ли мнозина ще се досетят за нея, макар че в петата улика има съвсем ясен намек.

Поаро остана безучастен към подробностите във фабулата на мисис Оливър и зададе съвсем практичен въпрос:

— Но как ще намерите труп?

— В тази роля ще се вживее едно момиче от скаутите — отговори мисис Оливър. — Трябваше да бъде Сали Леги, но после решиха тя да си сложи тюрбан и да гадае на ръка. Така че ролята ще поеме едно момиче, казва се Марлийн Тъкър. Доста е глупава и подсмърча — изразително добави мисис Оливър. — Всичко е съвсем просто — няколко метра въже и една раница, от момичето се иска само да се просне на пода, когато чуе, че идва някой, и да сложи въжето около шията си. Доста скучно ще му бъде на горкото дете да седи под навеса, докато го намерят, но аз му предложих цял куп комикси. На един от тях е отбелязано кой е убиецът, така че всичко се връзва.

— Вашата изобретателност ме кара да занемея! За всичко сте помислили!

— Не е трудно да се помисли за всичко — каза мисис Оливър. — Бедата е там, че човек се сеца за прекалено много подробности, после всичко става твърде сложно, та се налага да се откажеш от някои от тях, което е доста неприятно. Сега ще минем оттук.

Поеха по криволичеща пътека, която отново ги изведе на реката, само че тук брегът бе по-висок. Излязоха между дърветата на поляна, където се издигаше малък павилион от пиластър с формата на храм. Пред него стоеше намръщен млад мъж, облечен в размъкнати вълнени панталони и риза в отровнозелен цвят. Той се извърна към тях.

— Мистър Майкъл Уейман, мосю Еркюл Поаро — представи ги мисис Оливър.

Младежът кимна небрежно вместо поздрав.

— Хората — мрачно каза той — строят на най-странни места! Ето като това тук например. Строено е само преди около година — доста красиво е и е съвсем в стила на къщата. Но защо тук? Подобни постройки са били издигнати, така че да се забелязват — „на видно място“, както са се изразявали, и до тях се е стигало по хубава затревена пътека отстрани с жълти нарциси. Докато тази клета дяволия е забутана сред дърветата и не се вижда отникъде, а за да се забелязва от реката, трябва да се отсекаят най-малко двама дървета.

— Може би не е имало друго подходящо място — каза мисис Оливър.

Майкъл Уейман изсумтя.

— Върху затревения бряг край къщата — чудесна естествена среда за павилиона. Но не, тия богаташи са един дол дренки — нямат

никакво естетическо чувство. Хрумнало му да си има „беседка“, както я нарича той, и си я поръчва. Чудел се къде да му я построят. Тъкмо тогава, както ми казаха, един огромен дъб бил повален от буря. Останало грозно петно сред дърветата. „О, ще оправим това местенце, като издигнем беседка“, решил глупакът му с глупак. Те, разните му градски глупаци, само за това мислят, как да пооправят нещичко! Учудвам се, че не е насадил лехи с червено мушката и телефончета около цялата къща! Хора като него не бива да притежават такива имения!

Младият мъж изглеждаше доста разпален.

„Този момък — помисли си Поаро — със сигурност не обича сър Джордж Стъбс.“

— Основата е бетонна — продължи Уейман. — А почвата отдолу е песъчлива и се сляга. Има пукнатини навсякъде и скоро ще стане опасна... Най-добре е да се събори и да се издигне отново върху площадката до къщата. Такава е моята препоръка, но твърдоглавият стар глупак не ще и да чуе.

— А залата за тенис? — попита мисис Оливър? Младият мъж стана още по-мрачен.

— Той иска някаква китайска пагода — простена архитектът. — С дракони, моля ви се! Само защото лейди Стъбс се докарва с китайски шапки, модел кули. И кой ще бъде архитектът? Хората, които искат да построят нещо красиво, нямат пари, а ония, които имат средства, искат неща, които са направо ужасни!

— Съчувствам ви напълно — тъжно подхвърли Поаро.

— Джордж Стъбс! — сърдито продължи архитектът.

— За какъв се мисли той? По време на войната се крил на някакво топло местенце в Адмиралтейството в безопасните дебри на Уелс, но си пуснал брада, за да си помислят хората, че се е сражавал във флота, поне така говорят. Фрашкан е с пари — наистина!

— Е, вие, архитектите, трябва да си търсите хора с пари, иначе ще останете без работа — посочи съвсем основателно мисис Оливър.

Тя тръгна към къщата, а Поаро и обезсърченият архитект се приготвиха да я последват.

— Тия богаташи — горчиво добави младежът — не разбират елементарни неща. — Той подритна за последен път наклонената беседка. — Ако основите са гнили, всичко останало е гнило.

— Това, което казахте, е мъдро — забеляза Поаро.

— Да, наистина е мъдро.

Пътеката, по която поеха, ги изведе от дърветата и пред тях блесна бялата красива къща на фона на тъмната зеленина зад нея.

— Къщата е наистина изключително красива — промърмори Поаро.

— Той иска да направи и билиардна зала на покрива — жлъчно подхвърли мистър Уейман.

Около храстите на площадката под тях се въртеше възрастна женица с градинарски ножици. Тя тръгна нагоре да ги посрещне, леко задъхана.

— Всичко е занемарено от години — обясни жената.

— А в днешно време е толкова трудно да се намери човек, който разбира от храсти. Хълмът трябва да блести от цветове през март и април, но тази година е съвсем неугледен — всички тия изсъхнали клонки е трябвало да се отрежат миналата есен...

— Мосю Еркюл Поаро, мисис Фолиът — представи ги мисис Оливър.

Възрастната жена засия.

— Значи това е прочутият мосю Поаро! Колко мило от ваша страна да дойдете и да ни помогнете утре. Тази умна дама тук измисли доста трудна задача — ще бъде много интересно.

Поаро бе леко озадачен от изисканото държане на дребната жена. Помисли си, че вероятно е стопанката на имението.

Каза учтиво:

— Мисис Оливър е моя стара приятелка. Радвам се, че можах да откликна на молбата ѝ. Мястото тук е наистина чудесно, пък и къщата е великолепна.

Мисис Фолиът поклати тъжно глава.

— Да. Строена е от прадядото на съпруга ми през 1790 година. Преди това тук е имало къща от времето на кралица Елизабет. Срутила се е и е изгоряла през 1700 година. Семейството ни живее тук от 1598 година.

Гласът ѝ бе спокоен и неизразителен. Поаро я погледна още по-внимателно. Пред него стоеше съвсем дребна и стегната жена, облечена в износени вълнени дрехи. Най-забележителното у нея бяха ясносините ѝ очи. Посивелите ѝ коси бяха плътно пристегнати с

мрежичка за коса, макар че очевидно се отнасяше небрежно към външността си, тя притежаваше излъчване, което трудно можеше да се определи.

Докато вървяха към къщата, Поаро подхвърли разсеяно:

— За вас вероятно е много болезнено, че в този дом живеят чужди хора.

Настъпи мълчание, после мисис Фолиът му отговори. Гласът ѝ прозвуча ясно и отчетливо, без капчица вълнение:

— Толкова много неща в живота са болезнени, мосю Поаро.

ГЛАВА 3

Мисис Фолиът влезе първа, последва я Поаро. Къщата бе строена с вкус и имаше чудесно разпределение. Мисис Фолиът мина през вратата вляво, водеща към изискана малка всекидневна, и продължи към обширния салон зад нея, пълен с гости, които в този момент като че говореха в един глас.

— Джордж — съобщи мисис Фолиът, — ето го и мосю Поаро, който бе така любезен да дойде и да ни помогне. Сър Джордж Стъбс.

Сър Джордж, който говореше на висок глас, се обърна към тях. Бе едър мъж с червендалесто лице и с брада, която не му отиваше. Придаваше му доста смуцаващо изражение като на актьор, който още не е решил каква роля ще играе — дали на едър земевладелец или пък на грубоват плантатор от колониите. Но брадата му в никакъв случай не напомняше за флота въпреки твърденията на Майкъл Уейман. Сър Джордж се държеше свободно и говореше весело, ала очите му бяха малки и хитри, с особен пронизващ светлосин цвят.

Той сърдечно поздрави Поаро.

— Толкова се радваме, че вашата приятелка мисис Оливър ви убеди да дойдете — рече домакинът. — Чудесно хрумване от нейна страна. Вие ще бъдете голямата ни атракция — сър Джордж се огледа смутено. — Хати! — извика той, а после повтори малко по-силно: — Хати!

Лейди Стъбс се поклащаше в огромен люлеещ се стол на известно разстояние от останалите. Като че ли не обръщаше никакво внимание на това, което ставаше наоколо. Съзерцаваше усмихнато ръката си, отпусната на облегалката на стола. Обръщаше дланта си наляво и надясно, така че огромният изумруд върху тежкия пръстен на средния ѝ пръст да поглъща светлината в зелените си глъбини.

Леко стресната, тя вдигна очи като дете и промълви:

— Приятно ми е.

Поаро наведе глава в поклон.

Сър Джордж продължи с представянето:

— Мисис Мастъртън.

Мисис Мастъртън бе доста величествена и напомняше с вида си чистокръвен булдог. Имаше издадена долна челюст и големи, тъжни и леко кръвясали очи.

Тя му кимна и продължи разговора с плътен глас, който отново накара Поаро да си помисли за плътния лай на булдог.

— Тоя глупав спор за сергията, където ще се сервира чай, трябва да бъде решен, Джим — настояваше мисис Мастъртън. — Все има начин. Не можем да допуснем цялото празненство да се провали, заради местническите ежби на разни идиотки.

— Ама разбира се — отвърна събеседникът ѝ.

— Капитан Уорбъртън — продължи сър Джордж. Капитан Уорбъртън, който бе облечен в карирано спортно сако и имаше доста грубовато лице, показа ред бели зъби в донякъде вълча усмивка, а после продължи да разговаря.

— Не се тревожи, аз ще го уредя — каза той. — Ще отида при тях и ще ги вразумя. А къде ще бъде палатката на гадателката? При магнолията ли? Или в края на поляната, до рододендроните?

Сър Джордж продължаваше с представянето.

— Мистър и мисис Леги.

Един висок млад мъж, чието лице бе силно олющено от слънцето, кимна с любезна усмивка. Съпругата му, луничава червенокоса красавица, кимна приветливо, после се впусна в спор с мисис Мастъртън, а приятното ѝ сопрано направи странен дует с плътния лай на събеседничката.

— Не до магнолията... до страничния вход...

— Някой иска да провали всичко... но ако има опашка...

— Доста по-хладно. Искам да кажа, слънцето огрява цялата къща.

— А хвърлянето на топка не трябва да е много близо до къщата... момчетата направо обезумяват, когато я мятат...

— А това — съобщи сър Джордж — е мис Бруис, която ръководи всички ни.

Мис Бруис седеше зад голям сребърен поднос с чай. Беше слаба оправна жена някъде над четирийсетте, държеше се мило.

— Приятно ми е, мосю Поаро — каза мис Бруис. — Дано сте пътували добре. Влаковете по това време на годината понякога са

ужасно претъпкани. Дайте да ви сипя чай. Мляко? Захар?

— Съвсем малко мляко, мадмоазел, и четири бучки захар — вметна Поаро, докато тя му наливаше от чая. — Виждам, че всички сте много заети с подготовката.

— Да, наистина. В последния момент винаги се появяват разни дребболии, за които трябва да се погрижим. А хората в днешно време могат да те провалят по най-невероятен начин. И с навесите, и със сергиите, и с продуктите. Трябва непрекъснато да им напомняш. Половината сутрин прекарах на телефона.

— А какво стана с колчетата, Аманда? — обади се сър Джордж. — И с допълнителните стикове за голф?

— Всичко е уредено, сър Джордж. Мистър Бенсън от клуба за голф бе много любезен.

Тя подаде чая на Поаро.

— Желаете ли сандвич, мосю Поаро? Тези тук са с домати, а онези — с пастет. Но може би — реши мис Бруис, сетила се за четирите бучки захар, — ще предпочетете сметанената торта?

Поаро наистина предпочете сметанената торта и си отрязва най-сладкото и сочно парче.

После, като крепеше внимателно чинийката, се отправи към домакинята и седна до нея. Тя все още се забавляваше с пръстена на ръката си, вдигна очи към Поаро и се усмихна радостно като дете.

— Вижте — рече му. — Нали е хубав?

Той я бе наблюдавал внимателно. На главата си бе сложила голяма сламена шапка като китайски кули, в ярък пурпурен цвят. От отражението, което шапката хвърляше, лицето ѝ изглеждаше розово. Имаше екзотичен вид и с тежкия грим съвсем не приличаше на англичанка. Кожата ѝ бе млечнобяла, с матов оттенък, устните ѝ бяха начервени с ярко цикламено червило, а очите — силно гримирани. Изпод шапката се подаваше черната ѝ права коса, обгръщаща главата ѝ като кадифена шапчица. Лицето ѝ бе красиво, но в него нямаше нищо английско. Тя бе творение на тропическото слънце, попаднало сякаш случайно в английския салон. Ала Поаро бе поразен най-вече от очите ѝ. Погледът ѝ бе като на дете, почти безучастен.

Въпросът си бе задала по доверителен, детински начин и Поаро ѝ отговори така, както би отвърнал на дете.

— Много хубав пръстен — каза той. Жената изглеждаше доволна.

— Джордж ми го подари вчера — прошепна тя, понижавайки глас, като че ли споделяше тайна. — Дава ми какви ли не неща. Много е мил.

Поаро се загледа отново в пръстена и протегнатата върху облегалката на стола ръка. Ноктите ѝ бяха много дълги и лакирани в червеникавокафяво.

Сети се за един цитат: „Те не шетат, нито пък предат...“

Наистина не можеше да си представи лейди Стъбс да шета или да преде. Но въпреки това едва ли би я описал като олицетворение на чистотата. Тя бе далеч по-изкуствено творение.

— Салонът ви е много красив, мадам — подхвърли Поаро, оглеждайки се одобрително.

— Сигурно — отвърна разсеяно домакинята. Вниманието ѝ още бе привлечено от пръстена: с наведена встрани глава тя движеше ръката си и наблюдаваше зеленикавите отблясъци в дълбините на камъка. После прошепна доверително:

— Виждате ли? Той ми намига.

Изведнъж избухна в смях, а Поаро остана като попарен. Смяхът ѝ бе висок и необуздан.

— Хати! — провикна се от другия край на стаята сър Джордж.

Гласът му бе внимателен, но в него се усещаше скрито предупреждение. Лейди Стъбс спря да се смее. Поаро продължи, сякаш нищо не се е случило.

— Девъншир е много красиво графство. Не мислите ли?

— През деня е красиво — отвърна лейди Стъбс. — Когато не вали дъждът — тъжно додаде тя. — Но няма много барове.

— А, ясно. Обичате ли нощните заведения?

— Ами да — тутакси отговори лейди Стъбс.

— И защо обичате толкова много нощните заведения?

— В тях има музика и човек може да потанцува. А пък аз си слагам най-хубавите дрехи, гривни и пръстени. И всички други жени са с хубави дрехи и бижута, но моите са най-хубави.

Усмивката ѝ изразяваше огромно задоволство. Поаро усети лек пристъп на съжаление.

— И всичко това ви е много приятно, така ли?

— Да. Обичам и казиното. Защо в Англия няма казина?

— И аз често съм се чудил — въздъхна Поаро. — Може би защото казиното не отговаря на английския Дух.

Тя го погледна неразбиращо. После се наведе леко към него.

— Веднъж в Монте Карло спечелих шейсет хиляди франка. Заложих на числото 72 и излезе то.

— Сигурно е било много вълнуващо, мадам.

— О, да. Джордж ми дава пари да играя, но обикновено ги губя.

Изглеждаше натъжена.

— Жалко.

— Е, не е чак толкова жалко. Джордж е много богат. Хубаво е да си богат, нали?

— Много е хубаво — внимателно отговори Поаро.

— Ако не бях богата, сигурно щях да приличам на Аманда — тя насочи поглед към мис Бруис на масата с чая и я изгледа безстрастно. — Много е грозна, нали?

В този момент мис Бруис вдигна очи и погледна към мястото, където седяха. Лейди Стъбс не бе говорила високо. Поаро се запита, дали Аманда Бруис не е дочула нещо.

Отмести очи към капитан Уорбъртън. Той го гледаше иронично и весело.

Поаро побърза да смени темата.

— Имахте ли много грижи при подготовката на тържеството? — попита той.

Хати Стъбс завъртя глава.

— А, не, според мен е ужасно отегчително — ужасно глупаво. Нали има прислужници и градинари. Защо те да не направят всичко?

— О, мила моя! — чу се гласът на мисис Фолиът. Тя бе дошла и бе седнала на съседното канапе. — Така са те възпитали на вашия остров. Но животът в Англия вече не е такъв. И на мен ми се иска да е така — старата дама въздъхна. — В днешно време човек трябва да върши почти всичко сам.

Лейди Стъбс сви рамене.

— Според мен е глупаво. Какъв е смисълът да си богат, след като трябва да вършиш всичко сам?

— Някои смятат, че е забавно — с усмивка обясни мисис Фолиът. — Аз например. Не че всичко е забавно, но някои неща.

Обичам градинарството и с желание участвам в подготовката на тържества като утрешното.

— Нещо като забава ли ще бъде? — с надежда попита лейди Стъбс.

— Като забава — с много, много хора.

— Като на прием при лейди Аскот ли? С големи шапки и всички са много елегантни.

— Е, не съвсем като при лейди Аскот — рече мисис Фолиът, после добави меко. — Но трябва да свикнеш да се забавляваш и с увеселенията в провинцията, Хати. Тази сутрин трябваше да ни помогнеш, вместо да лежиш в леглото и да станеш чак за чая.

— Болеше ме главата — нацупено отговори Хати.

После настроението ѝ се промени и тя се усмихна предано на мисис Фолиът. — Но утре ще бъде добра. Ще правя каквото ми кажеш.

— Твърде мило от твоя страна, моето момиче.

— Ще облека новата си рокля. Донесоха ми я тая сутрин. Ела с мен горе да я видиш.

Мисис Фолиът се поколеба. Лейди Стъбс се изправи и рече настоятелно:

— Трябва да дойдеш. Моля те. Роклята е чудесна. Ела сега!

— Е, добре.

Мисис Фолиът се засмя насила и стана.

Докато дребната ѝ фигура следваше през вратата високата Хати, Поаро зърна лицето ѝ и остана доста изненадан от умората, която бе заменила усмивката. Възрастната жена сякаш се бе отпуснала, вече не бе нащрек и беше махнала маската за пред хората. Все пак сигурно имаше и още нещо. Възможно бе да страда от някаква болест, за която както много жени изобщо не споменава. Поаро си помисли, че тя не е жена, която би искала да предизвиква съчувствие или съжаление.

Капитан Уорбъртън се отпусна на стола, току-що освободен от Хати. Той също се загледа към вратата, през която двете жени бяха излезли преди малко, но когато заговори, нямаше предвид възрастната. Усмихна се леко и каза провлечено:

— Красиво създание, нали? — погледна с крайчеца на окото към сър Джордж, който излизаше през портала на терасата, следван от мисис Мастъртън и мисис Оливър. — Направо съсипва горкия сър Джордж. Нищо не ѝ е достатъчно! Бижута, визони и какво ли още не.

И досега не знам дали е разбрал, че нещо не ѝ е наред. Сигурно смята, че няма значение. В крайна сметка богатите не търсят умни партньорки.

— От каква националност е тя? — попита с интерес Поаро.

— Винаги ми е приличала на южноамериканка. Но мисля, че е от Карибските острови. Дето произвеждат захар, ром и други такива неща. От някое старо тамошно семейство — креолка е, нямам предвид метисите. Според мен на тия острови всички се женят помежду си. Което пък води до затъпяване.

Към тях се приближи младата мисис Леги.

— Виж какво, Джим — започна тя, — трябва да ме подкрепиш. Тая сергия трябва да бъде където решихме — в далечния край на поляната, с гръб към рододендроните. Това е единственото възможно място.

— Мама Мастъртън не смята така.

— Е, тогава я разубеди. Той ѝ се усмихна хитро.

— Мисис Мастъртън е моята шефка.

— Шеф ти е Уилфред Мастъртън. Той е депутат в парламента.

— Страх ме е да го кажа, но не той, а тя трябва да е в парламента. Тя играе мъжката роля. Бога ми, ако не е така.

Сър Джордж се върна от терасата.

— А, ето те и теб, Сали — възкликна той. — Трябваше ни. Да не мислиш, че всеки може да следи кой слага масло на кифлите, кой прави тортата и защо сергията със зеленчуци е там, където трябваше да бъде щандът с модни облекла! Къде е Ейми Фолиът? Тя ще се оправи с тия хора — може би е единствената, която ще излезе на глава с тях.

— Качи се горе с Хати.

— А, така ли?...

Сър Джордж се огледа донякъде безпомощно, а мис Бруис скочи от масата, където пишеше покани, и предложи:

— Аз ще я повикам, сър Джордж.

— Благодаря, Аманда. Мис Бруис излезе от стаята.

— Трябва да намеря още мрежа за оградата — измърмори сър Джордж.

— За празненството ли?

— Не, не. За да я опънат в гората, където е границата ни с Худаун Парк. Старата се е прокъсала и ония минават оттам.

— Кой ония?

— Хората, дето влизат в чужди имения! — възкликна сър Джордж.

Сали Леги весело подхвърли:

— Приличате ми на Бетси Тротуд по време на кампанията й срещу магаретата.

— Бетси Тротуд ли? Коя е пък тя? — попита простодушие сър Джордж.

— Дикенс.

— А, Дикенс! Чел съм навремето „Пикуик“. Книгата не беше лоша. Никак не беше лоша, бях изненадан. Но дайте сега сериозно, тия, дето минават напърно, станаха цяла напаст, откакто откриха онова щураво младежко общезитие. Сблъскваш се с тях на всяка крачка, носят най-невероятни ризи — тази сутрин едно момче беше навлякло риза с пълзящи костенурки и други твари, направо си помислих, че съм прекалил с пиенето. Половината не знаят английски, само ти плямпат неразбрано... — той започна да ги имитира: — „О, моля, да, можете кажете мене — това път за ферибот?“ Казвам им, че не е, крещя им и ги пращам назад, откъдето са дошли, а те само мигат, блещят се и не разбират нищо. А момичетата се кикотят. От всякакви националности са — италианци, югославяни, холандци, финландци, няма да се изненадам, ако има и ескимоси! И половината са сигурно комунисти — завърши мрачно той.

— Хайде, Джордж, не започвай пак с комунистите — рече мисис Леги. — Ще дойда и ще ти помогна да се оправиш с пощурелите жени — тя го изведе през портала за терасата и извика през рамо: — Хайде, Джим! Ела да се жертваш в името на едно велико дело.

— Добре, но искам да обясня на мосю Поаро за „Търсенето на убиеца“, нали той ще раздава наградите.

— Можеш да му обясниш и по-късно.

— Ще ви изчакам тук — любезно обеща Поаро.

В настъпилата тишина Алек Леги се протегна на стола и въздъхна.

— Жени! — обади се той. — Като рояк пчели са — извърна се и погледна през прозореца. — И за какво е всичко това? Заради някакво

си глупаво градинско увеселение, за което никой не го е грижа.

— Ала явно има хора — отбеляза Поаро, — за които то не е без значение.

— Но защо хората нямат поне мъничко разум? Защо ли не могат да разсъждават? Помислете за хаоса, в който е изпаднал целият свят. Не разбират ли, че обитателите на земното кълбо се готвят да се самоубият?

Поаро правилно прецени, че не възнамерява да отговаря на подобен въпрос. Поклати глава със съмнение.

— Освен ако не направим нещо, преди да е станало твърде късно... — Алек Леги замълча. Върху лицето му се изписа гняв. — А, да. Знам какво си мислите. Че съм ядосан, изнервен и така нататък. Като проклетите доктори. Препоръчват почивка, промяна и морски въздух. Добре де, дойдохме със Сали тук и наехме вилата до воденицата за три месеца, а аз спазвам предписанията им. Лових риба, къпах се, правих дълги разходки и се пекох на слънце...

— Да, забелязах, че сте се пекли — учтиво вметна Поаро.

— А, това ли? — Алек прокара ръка по обеленото си лице. — Това тук е последица от чудесното английско лято, което е толкова рядко. Но полза никаква. Не можеш да избягаш от истината, като просто ѝ обърнеш гръб.

— Не, никога не можеш да избягаш от истината.

— А попаднеш ли в селска обстановка като тукашната, усещаш много по-остро нещата и невероятната апатия на хората в тая страна. Даже Сали, която е достатъчно интелигентна — и тя е същата. Защо да се тревожим? Така ми казва. Това ме вбесява! Защо да се тревожим?

— Питам ви само от любопитство, защо се тревожите?

— Господи, и вие ли?

— Не, това не е съвет. Просто искам да чуя отговора ви.

— Не разбирате ли, че някой трябва да направи нещо.

— И този някой сте вие, така ли?

— Не, не. Не лично аз. Човек не може да се занимава само със себе си в подобни времена.

— Защо не? Дори в „подобни времена“, както се изразихте, човекът си остава човек.

— А не бива! В трудно време, когато въпросът е на живот или на смърт, човек не може да мисли за собствените си дребни болки и

грижи.

— Уверявам ви, напълно грешите. През последната война по време на едно жестоко въздушно нападение ме занимаваше не толкова мисълта за смъртта, колкото болката, която ми причиняваше мазолът на малкия пръст на крака ми. Тогава се изненадах, че е така. „Помисли — казах си аз, — смъртта може да настъпи всеки момент.“ Но още усещах болката от мазола — всъщност се чувствах обиден, че трябва да понасям и тази болка наред със страха от смъртта. Именно защото можех да загина, всеки малък личен проблем в живота ми придобиваше още по-голяма важност. Веднъж видях една жена, блъсната на улицата от кола — кракът ѝ беше счупен, а тя се разплака, защото видяла, че на чорапа ѝ има бримка.

— Кое то за сетен път показва колко глупави са жените!

— Показва какви са хората. Именно благодарение на тази вгълбеност в личния живот вероятно е оцелял човешкият род.

Алек Леги се засмя презрително.

— Понякога си мисля — каза той, — че не е трябвало да оцелява.

— Това — настоя Поаро — е своеобразна форма на покорство. А покорството е ценно. Спомням си през войната във вашето метро имаше един лозунг: „Всичко зависи от теб!“ Според мен е бил измислен от някой прочут теолог, но внушението му бе опасно и нежелателно. Защото не е вярно. Не всичко зависи например от мисис Еди-коя си от село Еди-кое си. И ако тя си въобрази, че нещата стоят така, няма да е от полза за самата нея. Докато тя си мисли за ролята, отредена и в съдбините на света, бебето ѝ може да се залее с вряла вода.

— Според мен сте доста старомоден в разбиранията си. Нека чуем какъв би бил вашият лозунг.

— Не ми трябва да си измислям лозунг. Тук, в Англия, имате един много стар, който ме задоволява напълно.

— И какво гласи той?

— „Вярвай в Бога и дръж барута си сух.“

— Добре, добре... — Алек Леги изглеждаше развеселен. — Съвсем неочакван отговор. Знаете ли какво бих искал да видя в тази страна?

— Несъмнено нещо насилствено и неприятно — усмихнат предположи Поаро.

Алек Леги остана сериозен.

— Бих искал да видя, че всички слабоумни са унищожени — и то веднага! Да не ги оставят да се размножават. Ако оставят едно единствено поколение интелигентни хора да се размножават — помислете само какъв ще е резултатът.

— Вероятно пациентите в психиатричните клиники рязко ще се увеличат — сухо отвърна Поаро. — Растението трябва да има и корени, и цветове, мистър Леги. Колкото големи и красиви да се цветовете, ако корените в земята бъдат унищожени, няма да има никакви цветове — после подхвърли закачливо: — Мислите ли, че лейди Стъбс е кандидатка за камерата на смъртта?

— Да, естествено. Полза никаква от жена като нея. Допринесла ли е тя някога с нещо за обществото? Имала ли е някога някаква друга мисъл в главата си, която да не е била свързана с дрехи, скъпи кожи или бижута? Питам ви, каква е ползата от нея?

— Ние двамата — рече учтиво Поаро — безспорно сме много по-интелигентни от лейди Стъбс. Но — поклати той тъжно глава — истината за съжаление е, че и двамата далеч не сме толкова декоративни.

— Декоративни ли... — ахна Алек, преизпълнен от гняв, но бе прекъснат от мисис Оливър и капитан Уорбъртън, които влизаха от терасата.

ГЛАВА 4

— Елате да видите уликите и другите неща за „Търсенето на убиеца“, мосю Поаро — тихо каза мисис Оливър.

Поаро се изправи и послушно ги последва. Тримата минаха по коридора и влязоха в малка стая, обзаведена скромно като канцелария.

— Смъртоносните оръжия са вляво — съобщи капитан Уорбъртън, като посочи с ръка към масичката, покрита с дебел картон.

Върху нея бяха оставени малък пистолет, парче оловна тръба със злокобно червеникаво петно, синьо шишенце с етикет „Отрова“, парче от въже за простиране и спринцовка.

— Ето това са оръжията — обясни мисис Оливър, — а пък това са заподозрените.

Тя му подаде напечатана картичка, в която Поаро се зачете с интерес.

ЗАПОДОЗРЕНИ:

Естел Глин — красива загадъчна млада жена, гостуваща на

Полковник Блът — местен земевладелец, чиято дъщеря

Джоан — е омъжена за Питър Гей — млад атомен физик.

Мис Уилинг — икономка.

Куайът — прислужник.

Мая Стависки — туристка.

Естебан Лойола — неканен гост.

Поаро примига и погледна недоумяващо мисис Оливър.
— Великолепни действащи лица — любезно рече той.

— Но позволете да попитам, мисис Оливър, какво трябва да направят участниците?

— Обърнете картичката — намеси се капитан Уорбъртън.

Поаро го стори.

На обратната страна пишеше:

Име и адрес.....

Отговор:

Име на убиеца:.....

Оръжие:.....

Подбуди:.....

Време и място:.....

Причини, поради които сте стигнали до това заключение.....

— Всеки участник получава такава картичка — бързо обясни капитан Уорбъртън. — А също и бележник и молив, за да си препише уликите. Има шест улики. Тръгвате от първата към следващите, както при играта „Търсене на съкровището“, а оръжията са скрити на съмнителни места. Ето и първата улика. Една снимка. Всички ще започнат с такава снимка.

Поаро взе малката снимка и я разглежда намръщено. После я обърна наопаки. Още не можеше да разбере нищо. Уорбъртън се засмя.

— Хитър фотографски трик, нали? — самодоволно рече той. Доста простичко е, след като ви кажат какво е.

Поаро, който все още не знаеше какво е това, усети нарастващо раздразнение.

— Някакъв прозорец с решетки ли е? — предположи той.

— Съгласен съм, че прилича малко на прозорец. Но това е част от мрежа за тенис.

— Аха! — Поаро разгледа отново снимката. — Да, точно както казахте — съвсем очевидно е, след като ви обяснят.

— Много зависи от това как гледате на нещата — засмя се Уорбъртън.

— Съвсем вярно.

— Втората улика ще бъде скрита в една кутия под центъра на мрежата на корта. В кутията има празно шише от отрова — ето го, и коркова тапа.

— Само че — намеси се бързо мисис Оливър — шишето е с капачка на винт, така че уликата всъщност е тапата.

— Мадам, знам, че сте много изобретателна, но не съм съвсем наясно...

Мисис Оливър го прекъсна.

— Ама разбира се — каза тя, — тук има и фабула. Като роман с продължение в списанията — има резюме — мисис Оливър се обърна към капитан Уорбъртън. — Взехте ли листовките?

— Още не са ги донесли от печатницата.

— Но нали обещаха?

— Знам. Знам. Всички обещават постоянно. Ще бъдат готови към шест часа довечера. Ще ида да ги взема с колата.

— Ох, добре тогава — мисис Оливър въздъхна дълбоко и се обърна към Поаро. — Е, налага се аз да ви разкажа. Само дето не ме бива да разказвам. Тоест, ако трябва да го напиша, всичко е от ясно поясно, но ако го разказвам устно, винаги се получава ужасна бъркотия: ето защо не обсъждам сюжетите си с никого. Свикнах, понеже направя ли го, хората ме гледат с празен поглед и възкликват: „Ами... да, но... не разбирам какво става... от това едва ли ще стане книга“. Толкова е обезкуражително. И не е вярно, защото, когато го напиша, всичко е ясно! — мисис Оливър си пое дъх и продължи: — Е, нещата стоят така. Има един млад атомен физик на име Питър Гей, за когото се предполага, че е платен агент на комунистите, той е женен за Джоан Блът, а първата му жена е умряла, но всъщност не е и после се появява, защото е шпионка или може би не е, тоест, може наистина да е туристка, а съпругата има някаква любовна връзка, а пък този Лойола се появява или за да се срещне с Мая, или за да я шпионира, после идва писмо, с което искат да ги изнудят — то може да е от икономката или пък от прислужника, а и пистолета го няма и тъй като не се знае за кого е писмото и на вечерята изпада една спринцовка, която пък после изчезва... — мисис Оливър изведнъж спря, опитвайки се да прецени каква ще е реакцията на Поаро. — Знам — съчувствено рече тя, — звучи страшно объркано, но не е — поне в главата ми, а след като

видите листовката с резюмето, всичко ще ви стане ясно. И все пак — завърши тя — фабулата няма голямо значение, нали? Поне за вас. Само трябва да връчите наградите — много са хубави, първата е сребърна табакера във формата на револвер, и да кажете колко изключително умен е бил участникът, разрешил загатката.

Поаро си помисли, че решените загатката наистина трябва да са умни. В действителност силно се съмняваше, че някой ще я реши. Целият сюжет, както и действието в „Търсенето на убиеца“ му се струаха обгърнати в непрогледна мъгла.

— Е — весело се обади капитан Уорбъртън и извърна очи към часовника си, — време е да тръгвам за печатницата и да взема нещата.

Мисис Оливър изпъшка.

— Ако не са ги направили...

— О, със сигурност са ги направили. Обадих им се по телефона. Довиждане.

Той излезе от стаята.

Мисис Оливър тутакси сграбчи Поаро за ръката и попита с дрезгав шепот:

— Е, и?

— Какво е, и?

— Открихте ли нещо? Подозирате ли някого? Поаро отговори с лек укор в гласа:

— Според мен всичко и всички са си съвсем нормални.

— Нормални ли?

— Е, това може да не е най-точната дума. Лейди Стъбс, както казахте, е категорично под нормалното ниво, а и мистър Леги изглежда доста ненормален.

— О, той си е съвсем наред — нетърпеливо рече мисис Оливър. — Прекара някакво нервно разстройство.

Поаро не оспори явно съмнителната формулировка на твърдението ѝ, но го прие като информация.

— Изглежда всички са в нервна възбуда, повишено настроение, обща преумора или силно раздразнение, което е обичайно при подготовката на празненство от подобен характер. Ако можехте да ми посочите...

— Шт! — сграбчи го отново за ръката мисис Оливър. — Някой идва.

Поаро се почувства като в лоша мелодрама, която го дразнеше все повече.

На вратата се появи приятното миловидно лице на мис Бруис.

— А, тук ли сте, мосю Поаро! Търсех ви, за да ви покажа вашата стая.

Тя го поведе нагоре по стълбата, а после по коридора до голяма светла стая с изглед към реката.

— Точно отсреща е банята. Сър Джордж иска да има още бани в стаите, но ако ги направят, помещенията ще станат по-малки. Дано харесате обстановката.

— Да, приятно е — Поаро огледа одобрително малката етажерка, настолната лампа и кутията с етикет „Бисквити“ върху нощното шкафче. — В тази къща като че ли всичко е организирано идеално. Вас ли да поздравя или очарователната домакиня?

— Лейди Стъбс е изцяло заета с това да бъде очарователна — отговори мис Бруис с ледена нотка в гласа.

— Много привлекателна млада дама — замислено продума Поаро.

— Щом казвате.

— Но иначе не е ли малко... — той спря. — Извинете. Ставам нетактичен. Обсъждам неща, които вероятно не бива да споменавам.

Мис Бруис го погледна сериозно и каза сухо:

— Лейди Стъбс знае прекрасно какво прави. Освен че е, както се изразихте, много привлекателна млада дама, тя е и твърде хитра.

Мис Бруис се обърна и напусна стаята още преди Поаро да е вдигнал изненадано вежди. Ето какво си мислеше изпълнителната мис Бруис! Или го бе казала просто по някаква своя причина? И защо бе направила подобно изявление пред него — един съвсем непознат човек? Може би тъкмо защото беше непознат? А също и защото беше чужденец. Еркюл Поаро знаеше от опит: мнозина англичани смятат, че казаното пред чужденците не се брои!

Той се мръщеше озадачено и гледаше разсеяно вратата, откъдето бе излязла мис Бруис. После отиде на прозореца и се вторачи навън. Видя, че от къщата излизат лейди Стъбс и мисис Фолиът, които спряха пред голяма магнолия и заговориха за нещо. После мисис Фолиът кимна за довиждане, вдигна градинарската кошница, в която имаше ръкавици, и се затътри по алеята. Лейди Стъбс я гледа известно време,

сетне откъсна разсеяно един цвят от магнолията, помириша го и бавно тръгна по пътеката, водеща между дърветата към реката. Обърна се само веднъж, преди да изчезне от погледа на Поаро. Иззад магнолията предпазливо излезе Майкъл Уейман, спря нерешително за миг, после тръгна между дърветата след високата стройна жена.

Хубав и енергичен млад мъж, помисли си Поаро. И несъмнено много по-привлекателен като личност, отколкото сър Джордж Стъбс...

И какво от това? Има безброй подобни примери в живота. Богат непривлекателен съпруг на средна възраст, млада и красива съпруга със или без ум в главата, привлекателен и чувствен млад мъж. Какво чак толкова имаше в това, та мисис Оливър да му се обади по телефона и да го извика настоятелно? Дума да няма, писателката притежаваше живо въображение, но...

„Но все пак — промърмори на себе си Еркюл Поаро — аз не съм консултант по прелюбодейства, още по-малко по такива, които едва започват.“

Беше ли вярно предчувствието на мисис Оливър, че има нещо гнило? Мисис Оливър бе една объркана жена и Поаро просто не проумяваше как тя успява да съчинява смислени детективски истории, но все пак въпреки цялата си обърканост писателката често го изненадваше с неочакваното си предусещане за истината.

„Времето е малко, твърде малко — мърмореше си той. — Дали наистина има нещо гнило тук, както твърди мисис Оливър? Склонен съм да мисля, че да. Но какво? Кой ли би могъл да ми подсказе? Необходимо ми е да знам повече, много повече за всички в тая къща. Кой ли би могъл да ми разкаже?“

След кратък размисъл Поаро грабна шапката си (никога не рискуваше да излиза вечер без шапка на главата) и изхвърча от стаята надолу по стъпалата. Чу отдалече назидателния лай на мисис Мастъртън. Някъде по-наблизо сър Джордж надигаше глас със страстни нотки.

— Дяволски ти отива това фередже. Как ми се иска да си в харема ми, Сали! Утре ще дойда да ми гледаш дълго на ръка. Какво ще ми предскажеш, а?

Чу се шум от боричкане и Сали Леги прошепна задъхано:

— Джордж, недей, моля те!

Поаро вдигна изненадано вежди и се измъкна през удобно поставената странична врата. Затича се с все сила по задната алея — чувството за ориентация му подсказваше, че няма начин тя да не се пресича някъде с главната алея.

Маневрата му се оказа успешна и му даде възможност, макар и леко запъхтян, да настигне мисис Фолиът и да вземе от ръцете ѝ с галантен жест градинарската кошница.

— Ще ми позволите ли, мадам?

— О, благодаря ви, мосю Поаро, много мило от ваша страна. Но тя не е тежка.

— Разрешете да я занеса до вас. Наблизо ли живеете?

— Всъщност живея в къщичката на пазача при предната порта. Сър Джордж любезно ми я даде под наем.

Къщичката на пазача до предната порта на нейния някогашен дом... Как ли възприемаше тя този факт, помисли си Поаро. Мисис Фолиът се държеше съвсем спокойно, така че той не можеше да усети какво чувства в действителност. Промени темата, подхвърляйки:

— Лейди Стъбс е много по-млада от съпруга си, нали?

— С двайсет и три години.

— На външен вид е доста привлекателна. Мисис Фолиът рече тихо:

— Хати е едно мило и добро дете.

Той не бе очаквал подобен отговор. Мисис Фолиът продължи:

— Познавам я много добре. Известно време бе под мое попечителство.

— Не го знаех.

— Как бихте могли да знаете? Това е една тъжна история. Родителите ѝ имали плантация, захарна плантация на Карибските острови. При едно земетресение къщата им изгоряла, а майка ѝ и баща ѝ, братята и сестрите ѝ загинали до един. По онова време Хати била в манастир в Париж и така изведнъж останала без никакви близки роднини. Изпълнителите на завещанието сметнали за уместно тя да бъде въведена от някого в обществото, след като е живяла известно време в чужбина. Аз поех грижите за нея — мисис Фолиът добави със суха усмивка: — Мога да се пригаждам към всякакви обстоятелства и естествено, имах необходимите познанства — всъщност покойният губернатор бе много близък семеен приятел.

— Естествено, мадам, всичко това ми е ясно.

— Дойде ми добре — преживях труден период. Съпругът ми бе починал малко преди да избухне войната. По-големият ми син, който служеше във флота, потъна с кораба си, а по-младият, който бе отишъл в Кения, се върна, стана десантник и бе убит в Италия. Имах много разходи по погребенията на тримата и се наложи да продам къщата. Бях закъсала с парите и с удоволствие приех да се грижа за по-млад човек, така щях да се разсейвам, пък и да пътувам. Привързах се силно към Хати, още повече защото скоро установих, че тя не може, как ли да се изразя, да се грижи за себе си. Виждате ли, мосю Поаро, Хати не е умствено недоразвита, просто е това, което хората в провинцията наричат „глуповата“. Лесно я мамят и лъжат, а и всичко взема за чиста монета. Добре че всъщност нямаше пари. Ако беше богата наследница, положението и щеше да е много по-трудно. Мъжете я харесват, а понеже е обичлива, тя лесно се привързва и можеха да я манипулират, така че бе наложително някой да се грижи за нея. След окончателната оценка на имота на родителите ѝ се установи, че плантацията е унищожена и има повече дългове, отколкото активи, та само мога да бъда благодарна, че мъж като сър Джордж Стъбс се влюби в Хати и я поиска за жена.

— Вероятно... да... това е било изход.

— Сър Джордж — продължи мисис Фолиът, — макар че е постигнал всичко сам и — нека да си го кажем, е абсолютно парвеню, е добродушен и по принцип почтен, а освен това е изключително богат. Едва ли някога е търсил интелектуално сходство със съпругата си, в което няма нищо лошо. Хати е такава, каквато той е искал. Умело демонстрира дрехите и накитите си, привързана е към него, готова е да му се подчинява и е напълно щастлива. Признавам, много съм благодарна, че е така, защото честно казано, направих всичко възможно да я убедя да приеме предложението на сър Джордж. Ако бе се получило обратното — тук гласът на мисис Фолиът леко потрепера, — моя щеше да бъде вината, че съм я накарала да се омъжи за толкова по-стар мъж. Нали разбирате, както ви казах, Хати се поддава лесно на внушения. С когото и да е в даден момент, той може да я подчини на себе си.

— Мен ако питате — одобрително забеляза Поаро, — сте постъпили съвсем разумно. аз не съм тъй романтичен като

англичаните. За един стабилен брак е нужна не само романтика — после добави: — А що се отнася до тукашното имение — Нейс Хаус, то е твърде живописно. Както се казва, все едно че не е от този свят.

— Налагаше се да бъде продадено — рече мисис Фолиът с разтреперан глас — и съм доволна, че го купи сър Джордж. През войната го реквизираха за армията, после можеше да бъде откупено и превърнато в пансион или училище, а стаите да бъдат преразпределени или намалени, което щеше да унищожи естествената им красота. Съседите на Флечърови от Худаун също се видяха принудени да продадат своето имение и сега то е младежко общежитие. Хората са доволни, че младите могат да се забавляват, а за щастие Худаун е в късен викториански стил и няма голяма архитектурна стойност, така че промените там не бяха от значение. Неприятното е, че някои младежи минават направо през нашето имение. Сър Джордж много се сърди. Наистина понякога съсипват редки храсти, кършат ги, когато пресичат оттук, за да минат направо за ферибота.

Вече бяха стигнали портата. Къщичката на пазача, бяла едноетажна постройка, се намираше малко назад от алеята сред спретнатата градинка, обградена с метална ограда.

Мисис Фолиът взе от Поаро кошницата и му благодари.

— Винаги съм обичала много тази къщичка — рече тя, като погледна с любов към нея. — В нея живееше Мърдъл, нашият главен градинар, в продължение на трийсет години. Предпочитам я пред горната вила, макар че тя бе разширена и ремонтирана от сър Джордж. Но се налагаше, защото сега главният ни градинар е млад човек и има млада жена, а младите съпруги днес трябва да имат електрически ютии, съвременни печки, телевизор и всичко останало. Човек трябва да е в крак с времето, в което живее... — тя въздъхна.

— В имението не е останал почти никой от някогашните работници — виждат се само нови лица.

— Радвам се, мадам — каза Поаро, — че вие поне сте си намерили подслон.

— Нали знаете онези редове от Спенсър? „Сън след усилен труд, пристан след бурни морета, покой след война, смърт след живот; прави каквото е най-добре...“

— тя помълча малко, после добави, без да променя тона: — Светът е много грешен, мосю Поаро. И на този свят има много грешни

хора. Вероятно го знаете не по-зле от мен. Не го казвам пред номладите, би ги обезсърчило, но е вярно... Да, светът е много грешен...

Мисис Фолиът му кимна леко, после се обърна и влезе в къщичката. Поаро продължи да гледа затворената врата.

ГЛАВА 5

I

Обхванат от изследователски дух, мина през входната порта и тръгна по стръмния лъкатушен път, който по-надолу стигаше до тесен кей. Върху голяма камбана с верига пишеше: „Позвънете за ферибота“. Към кея бяха привързани най-различни лодки. Възрастният човек с насълзени очи, който се бе подпрял на кнехта, се затътри към Поаро.

— Ще се качвате ли на ферибота, сър?

— Благодаря ви, не. Просто излязох от Нейс Хаус да се поразходя.

— А, значи сте в Нейс Хаус? Работил съм там като момче, а после и синът ми, беше главен градинар. Аз поддържах лодките. Старият господар Фолиът си падаше много по тях. Ще излезе и ще плава във всякакво време. Синът му обаче, майорът, не си падаше по плаването. На него му дай само коне. И сума ти си пара потроши по тях. По конете и по чашката — това съсипа и него, и жена му. Сигурно сте я видели — сега живее в къщичката на пазача.

— Да, преди малко я изпратих дотам.

— И тя е от семейство Фолиътови, втора братовчедка от Тивъртън. Много добра градинарка е, всички ония цветни храсти тя ги е сатила. Даже когато ѝ взеха през войната имението и двамата млади господари бяха отишли на война, тя все се грижеше за пустите му храсти и не ги остави да умрат.

— Много тежко ѝ е било, и двамата ѝ синове са загинали.

— А, тежък живот е имала, вярно е, всичко ѝ е било трудно. Бели с мъжа ѝ, а и с младите господари. Ама не и с мистър Хенри. Той беше свястно момче, на дядо си се беше метнал, обичаше лодките и както си му е редът, отиде във флота, ама мистър Джеймс, той и правеше доста бели. Вземаше пари назаем, беше женкар, пък си бе и много лют по характер. Така се е родил, калпав. Но войната му дойде добре, влезе си в пътя. Ех! Много хора не са в ред, когато е мир, ама умират храбро на война.

— Значи сега — рече Поаро — в Нейс Хаус няма много Фолиътови.

Потокът от думи на стареца секна внезапно.

— Точно така, сър.

Поаро се загледа с интерес във възрастния човек.

— Вместо тях там е сър Джордж Стъбс. Какво мислят тукашните хора за него?

— Ми знаем — отговори старецът, — че е много богат.

Гласът му прозвуча сухо и почти весело.

— А за жена му?

— О, тя е хубавица от Лондон. Не си пада по градините, ама хич. А се говори още, че нещо ѝ липсва тука — той докосна многозначително слепоочието си. — Не че е надута и не можеш да говориш с нея. Те са само от година тъдява. Купиха къщата и я направиха като нова. Като че ли вчера беше, когато дойдоха. Пристигнаха вечерта, ден след най-лошата буря, дето помня. Падаха дървета, едно се строполи напреки на пътеката, та се наложи да го режем — да мине колата. А старият дъб ей там горе, който падна и събори още много дървета, направи голяма беля.

— А, да, дето сега е беседката.

Старецът се извърна и се изплю с отвращение.

— Викат ѝ беседка, ама то си е една измишльотина. По времето на Фолиътови никога не е имало беседка. Нейно благородие я измисли. Нямаше и три седмици, откак дойдоха, и я вдигнаха, сто на сто, госпожата е уговорила сър Джордж да я направят. Много глупаво изглежда и стърчи горе между дърветата като някакъв храм небесен. А лятната къща пък я направиха с цветни стъкла, та изглежда просташки. Е, с това не съм съгласен.

Поаро се усмихна лекичко.

— Лондонските дами — подхвърли той — си угаждат на прищевките. Тъжно е, че времето на Фолиътови е отминало.

— Хич не вярвайте на това, сър — рече с хитра усмивка старецът. — В Нейс винаги ще има Фолиътови.

— Но къщата принадлежи на сър Джордж Стъбс.

— Може и да принадлежи, но там пак има някой Фолиът. Охо! Колко хитри са тия Фолиътови!

— Какво искате да кажете?

Старецът го погледна дяволито с наведена встрани глава.

— Мисис Фолиът си живее в къщичката, нали? — попита той.

— Да — бавно отговори Поаро. — Мисис Фолиът живее в къщичката на пазача, светът е много грешен и хората също са много греховни.

Старецът го погледна втренчено.

— А! — рече той. — Сигурно сте подочули нещо.

После се отдалечи, като отново повлече крака.

„Какво научих всъщност?“, се питаше Поаро с раздразнение, докато изкачваше бавно хълма по обратния път към къщата.

II

Пригответи се най-старателно, като сложи напарфюмирана помада на мустаците си и ги засука войнствено нагоре. Дръпна се малко от огледалото и остана доволен от вида си.

Из къщата се разнесе звън на гонг и Поаро слезе по стълбата.

Прислужникът, който свърши с почти артистичното си изпълнение в кресчендо, форте, диминуендо и ралентандо, тъкмо връщаше на кукичката палката за гонга. Мургавото му тъжно лице излъчваше задоволство.

Поаро си помисли: „Изнудваческо писмо, пратено от икономката — или може би от прислужника...“ Този прислужник преспокойно можеше да пише изнудвачески писма. Поаро се запита, дали мисис Оливър не е заимствала действащите лица от живота.

Мис Бруис пресече коридора, облечена в неподходяща тънка рокля на цветя и той я настигна с въпроса:

— Имате ли тук икономка?

— О, не, мосю Поаро. Боя се, че човек не може да си позволява подобни излишества в наше време, като изключим наистина големите имения. Аз съм икономката тук — понякога се занимавам повече с домакинството, отколкото със секретарските си задължения.

Тя се засмя кисело. „Значи вие се занимавате с домакинството?“, замислено си каза Поаро.

Не си представяше как мис Бруис ще седне да пише изнудваческо писмо. Е, едно анонимно писмо беше друго. Бяха му казвали за анонимни писма, писани от жени, съвсем различни от мис Бруис — солидни жени, вдъхващи уважение, за които околните изобщо не биха помислили, че са способни на подобно нещо.

— Как се казва вашият прислужник? — попита той.

— Хендън — отговори мис Бруис малко озадачено. Поаро се окопоти и бързо обясни:

— Попитах ви, защото ми се струва, че съм го виждал някъде.

— Твърде възможно е — рече мис Бруис. — Тия хора като че ли не се задържат никъде повече от четири месеца. Сигурно вече са

обиколили всички имения в Англия. Все пак малцина днес могат да си позволят прислужници и готвачи.

Влязоха в салона, където сър Джордж предлагаше шери — изглеждаше доста неестествено в смокинга. Облечена в рокля от металносив сатен, мисис Оливър приличаше на някакъв старовремски боен кораб, а лейди Стъбс разглеждаше моделите във „Вог“ с отпусната надолу права черна коса.

За вечеря бяха поканени Алек и Сали Леги, както и Джим Уорбъртън.

— Предстои ни тежка вечер — предупреди ги той. — Никакъв бридж! Всички да се хващат здраво за работа.

Имаме да пишем цял куп табели, а също и големия надпис за павилиона на гледачката. Какво име да ѝ дадем? Мадам Зулейка? Есмералда? Или пък Романи Лий, царицата на циганите?

— Нека да е по-езкотично — обади се Сади. — Хората в провинцията мразят циганите. Зулейка звучи добре. Донесох си кутията с боите и мисля, че Майкъл може да ни нарисува една извита змия, която да украси табелката.

— Е, тогава Клеопатра е по-добре от Зулейка, нали? На вратата се появи Хендън.

— Вечерята е сервирана, милейди.

Всички минаха в трапезарията. На дългата маса бяха поставени свеци. Стаята бе изпълнена със сенки.

Уорбъртън и Алек Леги седнаха от двете страни на домакията. Поаро бе настанен между мисис Оливър и мис Бруис, която се впусна бързо да обяснява разни подробности по подготовката за утрешния ден.

Мисис Оливър седеше замислена и почти не говореше.

Когато най-после наруши мълчанието си, го направи с доста противоречиво обяснение.

— Не ми обръщайте внимание — рече тя на Поаро. — Просто се опитвам да си спомня дали не съм забравила нещо.

Сър Джордж се изсмя силно.

— Фаталният пропуск, а? — подхвърли той.

— Точно така — отвърна мисис Оливър. — Винаги има по някой пропуск. Човек понякога го установява чак когато книгата излезе от печат. И тогава настъпва истинска мъка! — лицето ѝ показваше колко

се вълнува. Тя въздъхна дълбоко. — Интересното е, че повечето хора изобщо не го забелязват. Казвам си: „Но, разбира се, готвачът е трябвало да види, че два от котлетите не са били изядени“. Ала никой друг не се и сеца.

— Очарован съм от вас — наведе се през масата Майкъл Уейман. — „Загадката на втория котлет“. Недейте повече да ми обяснявате, ако обичате. Ще помисля във ваната.

Мисис Оливър му се усмихна разсеяно и отново потъна в мислите си.

Лейди Стъбс бе също мълчалива. От време на време се прозяваше. Уорбъртън, Алек Леги и мис Бруис си говореха през нея.

Когато излизаха от трапезарията, лейди Стъбс се спря пред стъпалата.

— Отивам да си легна — съобщи тя. — Много ми се спи.

— Но, лейди Стъбс — възкликна мис Бруис, — имаме да правим толкова неща! Разчитахме на вас да ни помогнете.

— Да, знам — отговори лейди Стъбс. — Аз обаче отивам да спя.

Гласът ѝ звучеше като на доволно малко дете. Тя обърна глава, когато сър Джордж излизаше от трапезарията.

— Уморена съм, Джордж. Отивам да спя. Нали не възразяваш?

Той се приближи до нея и я потупа нежно по рамото.

— Отивай и се наспи хубавичко, Хати. Бъди свежа за утре.

Целуна я леко и тя се заизкачва по стълбите, като махаше с ръка и викаше:

— Лека нощ на всички!

Сър Джордж я следеше усмихнат. Мис Бруис пое дълбоко дъх и се дръпна рязко встрани.

— Елата насам — извика тя с престорена веселост, която звучеше фалшиво. — — Имам да вършим работа.

След малко всички бяха заети със задачите си. Тъй като мис Бруис не можеше да бъде едновременно навсякъде, скоро се появиха дезертьори. Майкъл Уейман изрисува една табелка с великолепно жестока змия и с думите „Мадам Зулейка ще ви предскаже бъдещето“, после незабележимо изчезна. Алек Леги написа няколко неразбираеми надписа, сетне шумно обяви, че отива да премери разстоянието за играта с халки, и не се върна. Жените работиха както винаги енергично

и добросъвестно. Еркюл Поаро последва примера на домакинята и си легна рано.

III

На следващата сутрин слезе за закуска в девет и трийсет. Закуската бе сервирана както преди войната. Върху електрическата печка имаше цял куп топли блюда. Сър Джордж се справяше с истинска английска закуска от бъркани яйца, бекон и бъбреци. Мисис Оливър и мис Бруис се бяха задоволили с по-опростен вариант. Майкъл Уейман бе си взел пълна чиния със студена шунка. Само лейди Стъбс бе пренебрегнала месните блюда, хрупаше тънък препечен хляб и пиеше черно кафе. На главата си бе сложила огромна светлорозова шапка, която изглеждаше не на място на масата за закуска.

Пощата бе пристигнала току-що. Мис Бруис получи огромен куп писма, които започна да разпределя бързо на купчинки. Всяко писмо, адресирано до сър Джордж и означено с „лично“, тя прехвърляше към него. Останалите отваряше сама и ги нареждаше по групи.

Лейди Стъбс получи три писма. Отвори две от тях, очевидно сметки за плащане, и ги бутна настрана. После отвори третото писмо и внезапно извика високо:

— Ау!

Възклицанието ѝ бе толкова неочаквано, че всички глави се извърнаха към нея.

— От Етиен е — обясни тя. — От братовчед ми Етиен. Тръгнал е за тук с яхта.

— Я да го видя, Хати!

Сър Джордж протегна ръка. Тя сложи писмото върху масата. Мъжът ѝ изглади листа хартия и се зачете.

— Кой е този Етиен де Суса? Казваш, твой братовчед ли?

— Ами да. Втори братовчед. Не го помня много добре — дори никак. Той беше...

— Кажи, мила? Тя сви рамене.

— Няма значение. Беше много отдавна. Бях твърде малка.

— Явно не си го спомняш добре. Но трябва да го посрещнем както се полага — весело заяви сър Джордж. — Жалко, че

празненството ще бъде днес, но ще го поканим на вечеря. Може да го приутим за една-две нощи или пък да му покажем околността, нали?

Сър Джордж се държеше като сърдечния местен земевладелец.

Лейди Стъбс не отговори нищо. Гледаше надолу в чашата с кафе.

Всички заговориха на неизбежната тема — празненството. Само Поаро не се намесваше и наблюдаваше стройната екзотична дама на челото на масата. За какво ли си мислеше? Точно в този миг тя вдигна очи и погледна бързо през масата към мястото, на което седеше Поаро. Погледът ѝ бе толкова умен и проникателен, че той остана озадачен. Когато очите им се срещнаха, умният ѝ израз изчезна и отстъпи място на празнотата. Но Поаро запомни онзи, другия поглед — студен, преценяващ, внимателен...

Но дали не му се бе сторило? Във всеки случай, не беше ли вярно, че хора, които са донякъде умствено недоразвити, много често притежават вродена хитрост, учудваща дори онези, които пи познават най-добре?

Поаро реши, че лейди Стъбс явно е доста загадъчна. Хората имаха противоположни мнения за нея. Мис Бруис бе споделила, че лейди Стъбс знае много добре какво прави. Докато мисис Оливър определено я смяташе за полуумна, то мисис Фолиът, която я познаваше отдавна и отблизо, бе говорила за нея като за човек, който не е съвсем нормален и има нужда от грижи и внимание.

Мис Бруис, изглежда, бе пристрастна. Не харесваше лейди Стъбс заради безделието и надменността ѝ. Поаро се запита дали мис Бруис е била секретарка на сър Джордж и преди той да се ожени. Ако бе така, то тя неминуемо се противопоставяше на новата власт.

Самият Поаро бе готов да се съгласи напълно с мисис Фолиът и мисис Оливър. — до тази сутрин. И все пак можеше ли да се оплани на някакво мимолетно впечатление?

Лейди Стъбс се изправи рязко от масата.

— Боли ме главата — рече тя. — Ще ида да си полегна в стаята.

Сър Джордж скочи обезпокоен.

— Милото ми момиче. Нали не ти е зле?

— Само главоболие.

— Нали ще се справиш за следобеда?

— Да, надявам се.

— Вземете един аспирин, лейди Стъбс — бързо каза мис Бруис.
— Имате ли аспирин или да ви донеса?

— Имам.

Тя тръгна към вратата. Докато излизаше, изпусна кърпичката си, която стискаше в ръка. Поаро тръгна спокойно след нея и вдигна незабелязано кърпичката.

Сър Джордж, който се готвеше да последва жена си, бе спрял от мис Бруис.

— Къде да паркират колите днес следобед, сър Джордж? След малко ще разпоредя на Мичъл. Дали най-подходящо ще бъде, както казахте?...

Поаро вече излизаше от стаята и не чу докрай мис Бруис.

Настигна стопанката по стълбите.

— Мадам, изпуснахте нещо. Подаде ѝ кърпичката с поклон. Тя я взе пренебрежително.

— Така ли? Благодаря ви.

— Много ми е мъчно, мадам, че страдате. Особено в момент, когато пристига братовчед ви.

Мисис Стъбс отговори припряно, даже раздразнено:

— Не искам да виждам Етиен. Не го обичам. Той е лош. Винаги е бил лош. Страхувам се от него. Държи се лошо.

Вратата на трапезарията се отвори и сър Джордж се приближило коридора към стълбата.

— Хати, горкото ми момиче! Ще дойда с теб да те завия.

Тръгнаха един до друг по стъпалата, той я бе прегърнал нежно, а лицето му бе замислено и обезпокоено.

Поаро ги проследи с поглед, после се обърна и се сблъска със забързаната мис Бруис, която стискаше в ръка куп писма.

— Главоболието на лейди Стъбс... — започна той.

— Боли я главата толкова, колкото мен — крака — троснато издума мис Бруис и изчезна в канцеларията си, като затвори вратата след себе си.

Поаро въздъхна и излезе на терасата през предната врата. Мисис Мастъртън току-що бе пристигнала с малката си кола и се разпореждаше къде да бъде поставена сергията за чай, боботейки заповедите си с плътен енергичен глас.

Обърна се да поздрави Поаро.

— Много е досадно да се занимаваш с подобни работи — забеляза тя. — И винаги слагат всичко не където трябва. Не, Роджърс! По-наляво — ляво, а не дясно! Какво ще кажете за времето, мосю Поаро? Не съм сигурна какво ще бъде. Един дъжд, естествено, ще развали всичко. А като никога лятото тази година беше чудесно. Къде е сър Джордж? Искам да поговоря с него за паркинга.

— Съпругата му има главоболие и отиде да си легне.

— До следобед ще се оправи — уверено заяви мисис Мастъртън. — Обича тържествата. Ще се нагласи в най-хубавите си дрехи и ще се радва като дете. Бихте ли ми подали една връзка от ония колчета там? Искам да отбележа местата с цифрите за голфа.

Заставен да се включи, Поаро неуморно изпълняваше като послушен новак разпорежданията на мисис Мастъртън. Тя дори благоволеше да му говори, когато спираха да отдъхнат.

— Според мен човек трябва да си върши всичко сам. Така е най-добре... Между другото, вие сте приятел на семейство Елиът, нали?

След дългия си престой в Англия Поаро бе установил, че по този начин получава обществено признание. В действителност мисис Мастъртън МУ казваше: „Макар и чужденец, ви приемам като един от нас“. Тя продължи да му бърбори непринудено.

— Хубаво е, че в Нейс отново има живот. Всички много се бояхме, че ще го превърнат в хотел. Нали знаете как стоят нещата днес — пътуваш из страната и гледаш във всеки град табели: „Частен пансион“ или „Частен хотел“, или „Хотел първа категория с всички удобства“. Все къщи, в които съм отсядала като момиче или пък съм ходила на танци. Много е тъжно. Да, много се радвам за Нейс, разбира се, и бедната Ейми Фолиът е доволна. Животът ѝ е толкова труден, но трябва да кажа, че никога не се оплаква. Сър Джордж направи чудеса за Нейс и не съсипа имението. Не зная дали е благодарение на влиянието на Ейми Фолиът или защото той самият има вкус. Има много добър вкус. Изненадващо за човек като него.

— Той, доколкото разбирам, не е от наследствените благородници, нали? — предпазливо попита Поаро.

— Дори не е благородник. Просто е решил да му викат „сър“. Много смешно наистина. Ние, естествено, се преструваме, че не знаем. На богатите трябва да им се разрешава да се държат снобски, нали? Странното е, че въпреки произхода си сър Джордж Стъбс ще се оправи

навсякъде. Връща ни към миналото. Идеален пример за местен земевладелец от осемнайсети век. Бих казала, че в жилите му тече синя кръв. Предполагам, че баща му е бил благородник, а майка му — келнерка.

Мисис Мастъртън спря със словоизлиянията си, за да подвигне на един от градинарите.

— Не до рододендрона. Вдясно оставете място за кеглите. Вдясно, а не ляво! — после продължи: — Изумително е, че не знаят кое е ляво и кое — дясно. Онази Бруис е добра организаторка. Но не обича горката Хати. Понякога я гледа така, сякаш иска да я убие. Много от тия оправни секретарки са влюбени в шефовете си. А докъде според вас ще стигне Джим Уорбъртън? Много е глупаво, че държи да му викат „капитан“. Не е бил дори редник, а пък германци изобщо не е виждал. Човек трябва да се примирява, разбира се, с това, което получава в наше време, а той е добър работник, но според мен у него има нещо съмнително. А! Ето го и семейство Леги.

Облечена в панталони и жълт пуловер, Сали Леги весело извика:

— Дойдохме да помагаме.

— Има доста работа — избоботи мисис Мастъртън. — Я да видим сега...

Възползвал се от разсейването ѝ, Поаро се измъкна незабелязано. Докато завиваше зад ъгъла на къщата към терасата отпред, той стана свидетел на още една комична ситуация.

Откъм гората се появиха две момичета, облечени в къси панталони и ярки блузи, и застанаха колебливо пред къщата. Стори му се, че едната от тях е италианката, която бяха качили в колата предишния ден. Сър Джордж бе се надвесил от прозореца на спалнята на лейди Стъбс и им викаше разгневено:

— Това е частен имот!

— Моля? — не го разбра младата жена със зелена кърпа на главата.

— Не можете да минавате оттук. Забранено е. Другото момиче, което носеше яркосиня кърпа, рече весело:

— Моля? Кеят на Нейскуп... — произнесе внимателно името. — По тоя път ли е? Моля!

— Минавате през частен имот — реवेशе сър Джордж.

— Моля?

— През частен имот! Оттук не се минава! Връщайте се обратно. НАЗАД! Откъдето сте дошли.

Те го зяпаха как маха с ръце. После започнаха да се съветват на някакъв чужд език. Накрая синята кърпа изрече колебливо:

— Назад? В общежитие?

— Точно така. И ще тръгнете по пътя — по пътя оттатък.

Те тръгнаха без желание назад. Сър Джордж изтри потта от челото си и погледна надолу към Поаро.

— По цял ден трябва да ги връщам — каза той. — По-рано минаваха през горната порта. Но я заключих с катинар. Сега пък минават през гората и прескачат оградата. Смятат, че оттук ще стигнат по-лесно до брега и кея. Е, разбива се, че е много по-бързо. Но оттук не се минава — никога не се е минавало. А пък и всичките са чужденци — не разбират какво им казваш, само ти бърборят на холандски или някакъв друг език.

— Според мен едната от тези двете е германка, а другата — италианка. Видях италианката вчера, когато идвах от гарата.

— Говорят какви ли не езици... Да, Хати? Какво каза? Той се прибра в стаята.

Поаро се обърна и видя мисис Оливър, придружавана от доста развито четиринайсетгодишно момиче в униформа на скаут.

— Това е Марлийн — представи я мисис Оливър. Марлийн се ухили.

— Аз съм ужасният труп — рече тя. — Но по мен няма да има никаква кръв — гласът ѝ звучеше разочаровано.

— Няма ли да има?

— Не. Само ще ме удушат с едно въже. А ми се иска да съм промушена с нож и по мен да има пръски червена боя.

— Капитан Уорбъртън реши, че ще изглежда прекалено реалистично — обади се мисис Оливър.

— Щом ще е убийство, трябва да има кръв — изсумтя Марлийн и погледна Поаро с неприкрит интерес. — Вие сте виждали много убийства, нали? Тя така ми каза.

— Едно-две — скромно отговори Поаро. Забеляза с тревога, че мисис Оливър тръгва нанякъде.

— А сексуални мании? — жадно настоя Марлийн.

— Изобщо не съм виждал.

— Обичам сексуалните манияци — продума Марлийн разпалено.
— Тоест, обичам да чета за тях.

— Сигурно не бихте искали да срещнете някой.

— А, не! Знаете ли? Мисля, че тук наоколо има сексуален манияк. Дядо е видял един труп в гората. Изплашил се е и е побягнал, а когато се е върнал, трупа го нямало. Бил е на жена. Но дядо е побъркан, та никой не обръща внимание на приказките му.

Поаро успя да се отърве от нея, като стигна в къщата по обиколния път, и се скри в стаята си. Реши, че има нужда от почивка.

ГЛАВА 6

Обядваха рано и с набързо приготвен студен бюфет. Празникът щеше да бъде открит в два и половина от някаква второстепенна филмова звезда. Имаше опасност да завали, но после времето започна да се оправя. Към три часа увеселението бе в разгара си. Цели тълпи от хора плащаха входната такса от половин крона, а едната страна на дългата алея бе заето от паркирани коли. От младежкото общежитие пристигаха студенти, които разговаряха шумно на чужди езици. Както бе предвидила мисис Мастъртън, лейди Стъбс се появи от спалнята си малко преди два и половина, в цикламена рокля и с огромна черна сламена шапка. Беше си сложила огромно количество диаманти. Мис Бруис промърмори саркастично:

— Явно си мисли, че това тук е като кралския прием у Аскот!

Но Поаро ѝ направи комплимент със сериозен вид:

— Тоалетът ви е прекрасен, мадам.

— Хубав е, нали? — щастливо рече Хати. — С него бях у Аскот.

Второстепенната филмова звезда пристигна и Хати отиде да я посрещне.

Поаро се оттегли на заден план. Обикаляше отегчено — всичко си вървеше нормално като при всички празненства от подобен род. Хвърлянето на топки бе ръководено от сър Джордж, който беше в отлично настроение, имаше игрище за кегли и хвърляне на халки. Имаше и най-различни „щандове“ с местни плодове, зеленчуци, конфитюри и кейкове, а на отделни сергии се продаваха „модни стоки“. Имаше томбола с награди от кейкове, кошници с плодове, дори прасе като печалба, а за децата имаше отстъпка от два пенса на билет.

Тълпата вече бе станала доста голяма и програмата с детските танци започна. Поаро не виждаше никъде мисис Оливър, но цикламената рокля на лейди Стъбс се мяркаше сред хората, докато тя се движеше доста разсеяно. Център на вниманието обаче май бе мисис Фолиът. Външният ѝ вид бе съвсем променен — облечена в плътна дълга рокля с цвят на синя хортензия и елегантна сива шапка, тя явно

се бе нагърбила с протоколните функции: посрещаше новодошлите и ги упътваше към различните прояви.

Поаро се приближи незабелязано до нея и се заслуша в разговорите.

— Ейми, мила моя, как си?

— О, Памела, колко мило, че сте дошли с Едуард! Чак от Тивъртън!

— И времето е на ваша страна. Помниш ли годината преди войната? Пороят се изля към четири часа. Всичко се провали.

— Но тази година лятото бе чудесно. Дороти! Не сме се виждали от години!

— Решихме, че на всяка цена трябва да дойдем и да видим Нейс в пълния му блясък. Виждам, че си подрязала храстите на горната площадка.

— Да, защото така се откриват по-добре хортензиите, нали?

— Колко са хубави! Какъв син цвят! Но, мила моя, през последната година си направила чудеса. Нейс наистина започва да прилича отново на себе си.

Съпругът на Дороти избоботи с плътен глас:

— По време на войната идвах тук да се запозная с коменданта. Сърцето ме заболя.

Мисис Фолиът се обърна да посрещне една по-скромна гостенка.

— Мисис Напър, радвам се, че дойдохте. Това Луси ли е? Колко голяма е станала!

— Догодина завършва училище. Радвам се, че изглеждате така чудесно, мадам.

— Много съм добре, благодаря! Луси, иди да си опиташ късмета с халките. Ще се видим при павилиона за чай, мисис Напър. Ще помагам там.

Някакъв възрастен господин, вероятно мистър Напър, скромно каза:

— Радвам се, че ви виждам отново в Нейс, мадам. Всичко е както някога.

Мисис Фолиът не успя да му отговори, тъй като към нея се втурнаха две жени и един възпълен мъж.

— Ейми, мила, минаха толкова години. Всичко изглежда толкова хубаво! Какво си направила с розовата градина? Мюриъл ми каза, че

цялата си я подменила с нови храсти.

Пълният мъж се намеси безцеремонно:

— Къде е Мерилин Гейл?

— Реджи изгаря от търпение да я види. Гледал е последният ѝ филм.

— Онази с голямата шапка ли е? Ей Богу, как се е издокарала!

— Не ставай глупав, миличък! Това е Хати Стъбс. Знаеш ли, Ейми, наистина не бива да ѝ позволяваш да се разнася като манекенка.

— Ейми! — настоя за внимание друга приятелка. — Това е Роджърс, момчето на Едуард. Мила моя, колко е хубаво, че си отново в Нейс!

Поаро се отдалечи бавно и разсеяно вложи един шилинг в билет, с който можеше да спечели цяло прасе.

Още чуваше зад себе си напевното „колко е хубаво, че дойдохте“. Дали мисис Фолиът разбираше колко добре се е вживяла в ролята на домакиня, несъзнателно ли го правеше? Този ден тя съвсем категорично бе мисис Фолиът от Нейс Хаус.

Поаро стоеше до палатката с табела „Мадам Зулейка ще ви предскаже бъдещето срещу 2 шилинга и 6 пенса“. Току-що бяха започнали да сервират чай и опашката от желаещи да чуят късмета си се бе стопила. Поаро се наведе, влезе в палатката и си плати, за да седне на стол и да остави краката си да починат.

Мадам Зулейка бе облечена в дълга черна рокля, на дипли, златист лъскав шал, увит около главата ѝ, а долната част на лицето ѝ бе закрито с було, поради което говорът ѝ бе леко приглушен. От златната и гривна с висулки се разнесе лек звън, когато тя хвана ръката на Поаро и започна мило да му предсказва, че естествено, ще спечели много пари, че ще има успех с чернокоса красавица и ще се спаси като по чудо при автомобилна катастрофа.

— Всичко, което ми казвате, мадам Леги, е много приятно. Искате ли да се само наистина да се сбъдне.

— О! — възкликна Сали. — Значи ме познахте?

— Предварително бях информиран — мисис Оливър ми каза, че първоначално сте била определена за „жертвата“, но после са решили да се заемете с окултните науки.

— Искате ли да бъда „трупът“ — обясни Сали. — Много спокойно е. Всичко е заради Джим Уорбъртън. Стана ли вече четири

часът? Пие ми се чай. Почивката ми е от четири до четири и половина.

— Има още десет минути — съобщи Поаро, след като погледна огромния си старовремски часовник. — Да ви донеса ли чая тук?

— Не, не. Искам си почивката. Тук е задушно. Има ли още много хора да чакат?

— Не. Всички се редят за чай.

— Добре.

Поаро излезе от палатката и веднага бе нападен от някаква решителна жена, която го накара да плати шест пенса и да отгатне колко тежи кейкът ѝ.

Палатката с халките за хвърляне бе поверена на пълна мила дама, която го убеди да си опита късмета и за голямо негово смущение той веднага спечели огромна кукла с дебели бузи. Докато крачеше объркан с куклата в ръце, Поаро попадна на Майкъл Уейман, който стоеше навъсен край гората, при началото на пътеката, водеща надолу към кея.

— Явно се забавлявате добре, мосю Поаро — саркастично подхвърли той.

Поаро се загледа в наградата си.

— Ужасна е, нали? — тъжно попита той. Някакво малко дете до него внезапно избухна в плач.

Поаро се наведе бързо и пхна куклата в ръцете му.

— Ето, това е за теб. Сълзите секнаха мигновено.

— Ето... Вайолет — виж колко е мил господинът, нали? Кажете „благодаря“...

— Конкурс за най-оригинално облечено дете — извика капитан Уорбъртън през мегафона. — Първата група — от три до пет години. Наредете се, моля!

Поаро тръгна към къщата и се сблъска с младеж, който отстъпваше, за да се прицели по-добре с гривната. Младежът го изгледа намръщено, а Поаро му се извини машинално, вторачен в пъстроцветната щампа на ризата му. Разпозна описваната от сър Джордж риза на „костенурки“. Върху нея сякаш се виеха и пълзяха какви ли не костенурки — земни и водни, както и най-различни морски чудовища.

Поаро примига и се обърна към холандката, която бе качил в колата предишния ден.

— Значи и вие сте дошли на празника — рече той. — А приятелката ви?

— О, да, тя също идва днес тук. Не съм я виждала още, но ще тръгваме заедно на автобус, който потегля от портата в пет и петнайсет. Отиваме в Торки и там аз сменям друг автобус за Плимът. Удобен е.

След това обяснение на учудения Поаро му стана ясно защо холандката се поти под тежката раница.

— Тази сутрин видях приятелката ви — каза той.

— А, да, Елза — германката, беше с нея и ми каза, че се опитали да идат през гората на реката и кея. Джентълменът, който е собственик на къщата, бил много сърдит и ги върнал — после додаде, като посочи с глава към мястото, където сър Джордж насърчаваше състезателите с гривни: — Но сега — следобед, е много учтив.

Поаро понечи да ѝ обясни, че има разлика между минаващите напърно през имението момичета и момичетата, платили два шилинга и шест пенса за входен билет, за да опитат забавленията на Нейс Хаус и околния парк. Но върху него връхлетя капитан Уорбъртън с мегафон в ръка. Бе запъхтян и разтревожен.

— Поаро, виждали ли сте лейди Стъбс? Някой да е виждал лейди Стъбс? Трябваше да бъде жури на конкурса за най-оригинално облекло, а не мога да я намеря никъде.

— Аз я видях, чакайте да си помисля — а, преди около половин час. Но после отидох да ми предскажат бъдещето.

— Проклетата жена — ядосано процеди Уорбъртън. — Къде ли се е дянала? Децата чакат и заради нея закъсняваме с програмата — той се огледа. — Къде е Аманда Бруис?

И от мис Бруис нямаше следа.

— Много неприятно наистина — реши Уорбъртън. — Ако ще правим нещо, трябва да си помагаме. Къде ли е Хати? Вероятно се е прибрала вътре.

Той бързо се отдалечи.

Поаро си проби път към заграденото с въжета пространство, където в огромна палатка поднасяха чай, но опашката бе много дълга и той се отказа.

Загледа се в щанда за модни стоки, където решителната възрастна продавачка почти успя да му продаде някаква пластмасова

кутия за яки, и най-после си проправи път встрани, за да наблюдава от безопасно разстояние оживената тълпа.

Къде ли беше мисис Оливър?

Нечии стъпки зад гърба му го накараха да обърне глава. По пътеката откъм кея се приближаваше млад мъж: много мургав младеж, облечен безупречно с костюм на яхтсмен. Спря, сякаш стреснат от разкрилата се пред очите му гледка.

После колебливо се обърна към Поаро:

— Извинете. Това ли е къщата на сър Джордж Стъбс?

— Да, това е — Поаро замълча, а после се опита да отгатне: — А вие вероятно сте братовчедът на лейди Стъбс?

— Аз съм Етиен де Суса...

— А аз — Еркюл Поаро.

Двамата се поклониха един на друг. Поаро му обясни причината за празненството. Когато свърши, през поляната към тях се приближи сър Джордж, който бе изоставил надпреварата с гривни.

— Вие ли сте Де Суса? Приятно ми е да се запознаем. Хати получи писмото ви тази сутрин. Къде е яхтата?

— Оставих я на котва в Хелмът. Дойдох нагоре по реката с моторницата.

— Трябва да намерим Хати. Тя е някъде тук... Надявам се ще вечеряте с нас, нали?

— Много сте любезен.

— Ще останете ли да спите у нас?

— Благодаря ви и за тази покана, но ще спя на яхтата. Така е по-удобно.

— Дълго ли ще останете?

— Два-три дни. Зависи.

Де Суса елегантно сви рамене.

— Сигурен съм, че Хати ще се зарадва — учтиво каза сър Джордж. — Но къде е тя? Видях я преди малко — той се огледа недоумяващо. — Беше в журито на конкурса за детско облекло. Умът ми не го побира къде е. Извинете за момент. Ще попитам мис Бруис.

Сър Джордж бързо се отдалечи. Де Суса го проследи с поглед. Поаро се обърна към него:

— Май отдавна не сте се виждали с вашата братовчедка.

Онзи само сви рамене.

— Не съм я виждал, откакто бе на петнайсет години. Скоро след това бе изпратена в чужбина — в едно училище към манастир във Франция. От малка обещавахе да стане хубава жена.

Той вдигна въпросително очи към Поаро.

— Тя е хубава — каза Поаро.

— И това ли е съпругът ѝ? Изглежда, е от хората, които наричаме „добряци“, но май не е много изискан. Е, в края на краищата на Хати сигурно ѝ е било трудничко да си намери подходящ съпруг.

Поаро замълча тактично с въпросителен поглед. Де Суса се засмя.

— О, че то не е тайна! Когато бе на петнайсет години, Хати бе умствено недоразвита. Още ли е такава?

— Така изглежда... да — предпазливо каза Поаро.

Де Суса сви рамене.

— Е, защо ли да очакваме от жените да бъдат, интелигентни. Не им трябва!

Сър Джордж се върна разгневен. С него дойде и мис Бруис, която поде доста запъхтяно:

— Нямам представа къде може да е, сър Джордж. За последен път я видях пред палатката на гадателката. Но това бе най-малко преди двайсет-трийсет минути. Няма я в къщата.

— Дали не е отишла да види какво става с „Търсенето на убиеца“? — попита Поаро.

Лицето на сър Джордж се проясни.

— Сигурно. Вижте, не мога да оставя състезанията, защото отговарям за всичко. А и Аманда е страшно заета. Поаро, не бихте ли могли да я потърсите? Знаете маршрута.

Но Поаро не знаеше маршрута. След като попита обаче мис Бруис, тя му го описа в общи линии. Мис Бруис набързо се погрижи за Де Суса, а Поаро тръгна, мърморейки нещо като заклинание: „Тенискортът, градината с камелиите, беседката, горният разсадник, навесът за лодки...“

Докато минаваше край сектора за хвърляне на топки, забеляза с интерес, че сър Джордж предлага дървените топки с омайна приветствена усмивка на младата италианка, която бе изгонил сутринта и която явно бе озадачена от промяната в поведението му.

Поаро продължи пътя си към тенискорта. Но там нямаше никой освен някакъв възрастен господин с вид на военен, който бе задрямал на пейката с прихлупена върху очите му шапка. Поаро се върна при къщата и тръгна надолу към градината с камелиите.

Там откри мисис Оливър, облечена в пищни пурпурни дрехи, да седи унесена на една пейка почти като мисис Сидънс. Тя му кимна да седне до нея.

— Това е едва втората улика — промълви мисис Оливър. — Струва ми се, че съм ги направила съвсем трудни — Все още не е дошъл никой.

В този момент в градината се появи млад мъж по къси панталони с изпъкнала адамова ябълка. Той нададе вик на задоволство и се затича към дървото в края на градината, а от повторния му щастлив възглас пролича, че е открил следващата улика. Докато минаваше край тях, младежът се почувства задължен да сподели радостта си.

— Мнозина не знаят нищо за корковите дървета — поверително им съобщи той. — Първата улика беше хитро направена снимка, но аз разгадах какво има на нея — част от мрежа за тенис. Имаше и едно празно шише от отрова и коркова тапа. Повечето от другите сигурно ще приемат за улика шишето, но аз отгатнах, че то е само за отвличане на вниманието. Корковите дървета са много капризни, в райони като този обаче са доста издръжливи. Аз се интересувам от редки храсти и дървета. А сега се чудя накъде ли да тръгна? — той сбърчи вежди, докато разглеждаше нещо в бележника си. — Преписах си следващата улика, но като че ли няма никакъв смисъл — каза младежът и ги изгледа подозрително. — Вие състезавате ли се?

— О, не — успокои го мисис Оливър. — Само... гледаме.

— Добре тогава... „Когато хубава жена е лекомислена по принуда..." Струва ми се, че съм го чел някъде.

— Това е много известен цитат — обади се Поаро.

— Лекомислието може да бъде свързано и със сграда — опита се да му помогне мисис Оливър. — Бяла, с колони — допълни тя.

— Това е идея! Благодаря! Казаха ми, че самата мисис Ариадни Оливър била някъде тук. Искате ли да взема автограф от нея. Не сте ли я виждали?

— Не — твърдо отговори мисис Оливър.

— Ще ми се да се запозная с нея. Пише доста добри заплетени истории — рече момъкът, а после понижи глас: — Но казват, че пиела като смок.

Той продължи забързано нататък, а мисис Оливър заяви с негодувание:

— Така значи! Не е честно, пия само лимонада!

— А вие честно ли постъпихте, като насочихте младежа към следващата улика?

— Той е единственият, стигнал чак дотук, затова реших, че трябва да бъде насърчен.

— Но не му дадохте автограф.

— Това е различно — каза мисис Оливър. — Шт! Ето че идват и други.

Това обаче не бяха търсачи. Бяха просто две жени, които, понеже си бяха платили входните билети, бяха твърдо решени да използват срещу парите си възможността да разгледат всичко.

Явно бяха ядосани и недоволни.

— Ние си мислехме, че имат Хубави лехи с цветя — каза едната от тях. — А то само дървета! Това според мен не е никаква градина.

Мисис Оливър побутна леко с лакът Поаро и двамата се отдалечиха безшумно.

Ами ако никой не открие тялото? — рече объркана мисис Оливър.

— Търпение, мадам, а и не падайте духом — каза Поаро. — Още е рано следобед.

— Вярно — оживено се съгласи мисис Оливър. — А след четири и половина входният билет е на половин цена, така че сигурно ще дойдат още много хора. Хайде да видим какво прави онова момиче Марлийн. Знаете ли, нямам му никакво доверие. Съвсем безотговорно е. Не бих се изненадала, ако се измъкне тихичко и вместо да лежи като труп, иде да пие чай. Нали знаете какви са хората, когато стане въпрос за чай.

Те продължиха да вървят спокойно по горската пътека. Поаро обсъждаше разположението на имението.

— Според мен е доста объркано — каза той. — Толкова много пътеки, че човек не е сигурен накъде ще го отведат. И навсякъде само дървета.

— Говорите като онази кисела жена преди малко. След като отминаха беседката, тръгнаха по извитата пътека към реката. Под тях изникна силуетът на навеса за лодки.

Поаро отбеляза, че ще е неприятно, ако търсачите на убиеца се натъкнат на навеса за лодки и случайно открият трупа.

— Ако минат напърно ли? Помислила съм и за това. Ето защо последната улика е един ключ. Вратата не може да се отвори без него. Ключът е секретен. Вратата се отваря само отвътре.

Късата стръмна пътека водеше надолу до вратата на навеса за лодки, построен над реката и снабден с малък кей, до който имаше и склад с различни части за лодките. Мисис Оливър извади ключ от скрития в гънките на пурпурната и рокля джоб и отключи вратата.

— Дойдохме само да ти се обадим, Марлийн — весело извика тя, докато влизаха.

Вече изпитваше леки угризения на съвестта заради несправедливите си подозрения относно предаността на Марлийн, защото момичето — полегнало театрално като „труп“, играеше ролята безупречно, с разперени ръце и крака близо до прозореца.

Марлийн не й отговори. Лежеше съвсем неподвижна. Подухващият през отворения прозорец вятър разпиля купчината комикси върху масата.

— Всичко е наред — нетърпеливо каза мисис Оливър. — Само ние двамата сме — мосю Поаро и аз. Никой не е напреднал достатъчно с уликите. — Поаро се смръщи. Избута внимателно мисис Оливър, после се приближи до момичето на пода и се наведе над него. Издаде сподавено възклицание. Вдигна очи към мисис Оливър.

— Така-а... — рече той. — Това, което очаквахте, се случи.

— Да не искате да кажете, че... — очите на мисис Оливър се разшириха от ужас. Тя придърпа един от плетените столове и седна. — Да не би... да е мъртва?

Поаро кимна.

— Ами да — промълви той. — Мъртва е. И то отскоро.

— Но как?...

Той повдигна лекичко обвития около главата на момичето сив шал, за да даде възможност на мисис Оливър да види краищата на възето за простиране.

— Точно както при моето убийство — неспокойно рече мисис Оливър. — Но кой ли го е извършил? И защо?

— Там е въпросът — отвърна Поаро.

Въздържа се да каже, че такива са били и въпросите на мисис Оливър. И че отговорите на тях не могат да бъдат нейните отговори, тъй като жертвата бе не югославянка — първата жена на атомния физик, а Марлийн Тъкър, четиринайсетгодишно момиче от провинцията, което, доколкото бе известно, не бе причинило никому зло.

ГЛАВА 7

Инспектор Бланд седеше на масата в кабинета. Сър Джордж бе го посрещнал, после бе го завел до навеса за лодки и накрая се прибра с него в къщата. Долу, при навеса, вече работеше екип от фотографи, а току-що бяха пристигнали дактилоскопите и съдебният лекар.

— Удобно ли ще ви бъде тук? — попита сър Джордж.

— Съвсем удобно ми е, благодаря ви, сър.

— Какво да направя с празненството, което все още продължава — да кажа ли на хората какво се е случило, да го прекратя ли или пък нещо друго?

Инспектор Бланд се позамисли.

— Какво сте направили досега, сър Джордж? — попита той.

— Нищо не съм им казал. Всички шушукат, че се е случило някакво произшествие. Само това. Мисля, никой не подозира, че е... ъ-ъ... извършено убийство.

— Тогава оставете нещата така — реши Бланд. — Според мен новината бързо ще се разпространи — цинично добави той. После замълча, преди да попита отново: — Колко души мислите, че участват в празника?

— Около двеста — отвърна сър Джордж, — постоянно прииждат още. Изглежда, хората идват от доста далече. В действителност празненството е много успешно. Дяволски неприятна история.

Инспектор Бланд си направи извода, че сър Джордж има предвид убийството; а не успеха на празненството.

— Около двеста души — замислено рече той, — и предполагам, всеки от тях е могъл да го направи.

Той въздъхна дълбоко.

— Сложно е — съчувствено каза сър Джордж. — Но не виждам никаква причина, който и да го е извършил. Цялата история ми се струва нелепа — не разбирам защо някой ще реши да убие момиче като Марлийн.

— Какво можете да ми кажете за момичето? Доколкото научих, е оттук, нали?

— Да. Семейството му живее в една от къщичките при кея. Баща му работи в местна ферма, мисля, че на Патърсънови — после допълни: — Днес майка му е тук на празника. Мис Бруис, моята секретарка, може да ви разкаже много по-добре за всичко, отколкото аз. Тя отведе жената и ѝ даде чай.

— Чудесно — одобри инспекторът. — Още не са ми ясни всички обстоятелства, свързани с убийството, сър Джордж. Какво е правило момичето там, под навеса за лодките? Разбрах, че се провежда някаква игра — търсене на убиец или на съкровище.

Сър Джордж кимна.

— Да. Всички решихме, че ще бъде интересно. Ала сега ми се струва, че не е било толкова умно. Но мис Бруис може да ви разкаже всичко по-добре от мен. Да ви я пратя ли? Освен ако преди това не искате да чуete нещо друго от мен.

— Засега не, сър Джордж. Може би по-късно ще имам още въпроси към вас. Ще ми е необходимо да поговоря с някои хора. С вас, с лейди Стъбс и с хората, открили трупа. Едната, доколкото разбрах, е писателката, измислила търсенето на убиеца, както го нарекохте.

— Точно така. Мисис Оливър. Мисис Ариадни Оливър.

Инспекторът вдигна учудено вежди.

— О, тя ли била! — възкликна той. — Доста четена писателка е. И аз съм чел много от книгите ѝ.

— По-разстроена е — обясни сър Джордж, — което е нормално според мен. Да ѝ предам ли, че искате да я видите? Не знам къде е жена ми. Напълно ми изчезна от погледа. Сигурно е някъде между тия двеста-триста души, но тя няма да е в състояние да ви каже кой знае какво. За момичето, де. С кого искате да разговаряте най-напред?

— Най-добре да говоря първо със секретарката ви мис Бруис, а после с майката на момичето.

Сър Джордж кимна и излезе от стаята.

Местният полицай, Робърт Хоскинс, му отвори вратата и я затвори след него. После реши да се обади явно за да разясни някои от нещата, споменати от сър Джордж.

— На лейди Стъбс — рече той — ѝ липсва нещо тук. — Полицаят посочи главата си. — Мъжът ѝ затова каза, че тя няма да ви

помогне много. Просто е шантава.

— Местно момиче ли е?

— Не. Някаква чужденка. Казват, че е цветнокожа, но аз не мисля така.

Бланд кимна. Мълча известно време, като драскаше с молив по листа хартия пред себе си. После зададе въпрос, който явно бе съвсем неофициален:

— Кой го е направил, Хоскинс?

Ако някой имаше някаква представа какво става, помисли си Бланд, то това бе полицаят Хоскинс. Той бе любознателен и се интересуваше от всичко и от всекиго. Неговата жена си падаше клюкарка, което наред с положението му на местен полицай му даваше огромни възможности за информация от личен характер.

— Мен ако питате, не е тукашен. Не може да е местен човек. Тъкьрови са съвсем порядъчни. Добро и уважавано семейство. Имат общо девет деца. Две от по-големите момичета са омъжени, единият от синовете е във флота, вторият е войник, а третата дъщеря е фризьорка в Торки. Имат още три по-малки деца — две момчета и едно момиче — той замълча, размишлявайки. — Не може да се каже, че са умни, но мисис Тъкър поддържа къщата — навсякъде свети от чистота, тя самата е от семейство с единайсет деца. При нея живее и възрастният ѝ баща.

Бланд мълчаливо изслуша обясненията му. Хоскинс просто му говореше за общественото положение на семейство Тъкър.

— Затова ви казвам, че не е бил тукашен — продължи Хоскинс. — Най-вероятно е някой от ония, дето отседат в общежитието в Худаун. Сред тях има доста странни птици, правят какво ли не. Ще останете изненадан, ако ви кажа какво съм ги виждал да вършат в храстите и в гората! Всякакви безобразия, каквито се вършат в колите по паркингите из градовете.

Полицаят Хоскинс вече бе станал истински специалист по въпросите на сексуалните „прояви“. Те запълваха почти изцяло разговорите му след дежурство, когато си пиеше халбата бира в „Бичето и мечката“.

— Според мен не е имало нищо от този род. Лекарят ще ни каже, разбира се, щом свърши с огледа — рече Бланд.

— Да, сър, това ще определи той. Но мисълта ми е, че човек никога не може да бъде сигурен за чужденците. Във всеки момент могат да направят някоя бея.

Инспектор Бланд въздъхна и си помисли, че нещата не са толкова прости. За полицаия Хоскинс бе съвсем удобно да обвини „чужденците“.

Вратата се отвори и в стаята влезе лекарят.

— Свърших си работата — съобщи той. — Да я откарат ли? Другите екипи си прибраха нещата.

— Сержант Котръл ще се погрижи за това — реши Бланд. — Е, докторе, какво установихте?

— Всичко е съвсем ясно — каза лекарят. — Няма никакви усложнения. Удушена е с въже за простирание. По-просто не може и да бъде. Не е имало никаква съпротива преди убийството. Според мен детето не е разбрало какво става.

— Има ли следи от насилие?

— Никакви. Няма нищо, което да показва, че момичето е било изнасилено или е оказало съпротива.

— В такъв случай престъплението не е от сексуален характер, нали?

— А, не — после лекарят добави: — Според мен момичето не е било особено привлекателно.

— Занимаваше ли се с момчета?

Въпросът на Бланд бе отправен към полицаия Хоскинс:

— Не бих казал, че й обръщаха голямо внимание — отговори Хоскинс — макар че на нея сигурно щеше да и е приятно, ако я задяваха.

— Може би — съгласи се Бланд.

Сети се за купчината комикси в стаичката под навеса и трудно разбираемите драсканици по полетата на списанията: „Джони ходи с Кейт“, „Джорджи Порджи се целува с туристки в гората“. Каза си, че момичето явно си е мислело за подобни неща. Макар че, общо взето, изглеждаше невероятно смъртта на Марлийн Тъкър да е свързана със секс. Но пък човек не можеше да бъде сигурен за тези неща... Имаше всякакви извратени криминални типове — мъже, обладани от прикрита страст да убиват още неузрели девойки. И някой от тях може би се бе появил в околността през отпускарския сезон. Бланд почти бе

уверен, че е така — не виждаше друго разумно обяснение за подобно безсмислено престъпление. Реши, че все пак още са в началото на разследването и е най-добре да изслуша първо какво ще му кажат всички.

— А кога е настъпила смъртта? — попита той. Лекарят погледна часовника на стената, а после и своя часовник.

— Сега е малко след пет и половина — рече той. — Да кажем, че съм я видял към пет и двайсет — беше мъртва от около час. Умряла е някъде между четири и пет без двайсет. Ще ви съобщя по-точно след аутопсията — после продължи: — Ще получите пълното заключение с най-подробни обяснения, както си му е редът. Аз си тръгвам. Трябва да посетя няколко пациенти.

Той излезе от стаята, а инспектор Бланд нареди на Хоскинс да извика мис Бруис. Настроението му малко се подобри, когато тя влезе в стаята. Експедитивността ѝ си личеше от пръв поглед. От нея би могъл да получи недвусмислени отговори, точност по отношение на времето без никакви неясноти.

— Мисис Тъкър е в моята стая — каза мис Бруис, докато седеше. — Съобщих ѝ новината и ѝ дадох чай. Тя, разбира се, е много разстроена. Искаше да види тялото на момичето, но я убедих да не го прави. Мистър Тъкър свършва работа в шест часа и ще дойде тук при жена си. Наредих да го открият, когато дойде, и да го доведат. По-малките деца още са на празненството, има човек, който ще ги наблюдава.

— Отлично — одобри инспектор Бланд. — Реших, че преди да се видя с мисис Тъкър, ще е добре да изслушам вас и лейди Стъбс.

— Не знаей къде е лейди Стъбс — студено отвърна мис Бруис. — Тържеството сигурно ѝ е омръзнало и тя се е уединила някъде, но едва ли ще ви каже нещо повече от мен. Какво искате да знаете по-точно?

— Първо искам да науча всички подробности за това търсене на убиеца и как е било решено да участва и малката.

— Съвсем просто.

Мис Бруис разясни кратко и ясно как им е хрумнало търсенето на убиеца да е основна атракция на увеселението и как са ангажирали известната писателка мисис Оливър да съчини сценария и описа набързо играта.

— Първоначално — добави мис Бруис — ролята на жертвата, трябваше да играе мисис Алек Леги.

— Мисис Алек Леги ли? — попита инспекторът. Полицаят Хоскинс се намеси, за да му обясни.

— Тя и съпругът ѝ мистър Леги са наели вилата на Лодърс, розовата, долу до Мил Крийк. Дойдоха преди месец. Наели са я за два-три месеца.

— Ясно. И вие казвате, че според първоначалния план мисис Леги е трябвало да бъде жертвата, така ли? Защо са я заменили?

— Ами една вечер мисис Леги ни гледаше на всички на ръка и го правеше толкова добре, че решихме да поставим и палатка за гадателка като допълнителна атракция, а мисис Леги да се облече в екзотични дрехи, да се казва мадам Зулейка и да гадае срещу половин крона. Мисля, че не е незаконно, инспекторе? Нали тия неща се правят на подобни празненства?

Инспектор Бланд се подсмихна.

— Гледането на ръка и томболите невинаги се приемат на сериозно, мис Бруис — каза той. — От време на време ни се налага... ъ-ъ... да наказваме някого за назидание.

— Но обикновено сте тактични, нали? Ето как стана всичко. Мисис Леги се съгласи да ни помогне, като стане гадателка, и трябваше да намерим някой друг, който да играе ролята на жертвата. За организирането на празника бяхме повикали на помощ местните скаути и май някой предложи да използваме едно от момичетата.

— Кой именно направи предложението, мис Бруис?

— Наистина не мога да се сетя кой... Струва ми се, мисис Мастъртън, съпругата на депутата. Не, може да е бил и капитан Уорбъртън... Наистина не съм сигурна. Но както и да е, някой го предложи.

— Дали има причина да бъде предложено точно това момиче?

— Н-не, едва ли. Семейството му живее под наем в имението, а майка му, мисис Тъкър, понякога идва да помага в кухнята. Не знам защо се спряхме именно на него. Може би сме се сетили първо за неговото име. Помолихме го и то с радост се съгласи.

— Значи пожела да участва, така ли?

— О, да, мисля, че се чувстваше поласкано. Бе доста глуповато — продължи мис Бруис, — не би могло да изиграе някаква роля или

нещо такова. Но в случая всичко бе много просто, а пък детето сметна, че е било избрано измежду всички останали и затова му бе много приятно.

— Какво точно трябваше да върши?

— Да стои в стаичката под навеса. Щом чуеше, че някой се приближава към вратата, трябваше да легне на пода, да сложи въжето на шията си и да се преструва на умряло.

Гласът на мис Бруис звучеше спокойно и делово. Фактът, че момичето, което е трябвало да се преструва на умряло, действително е било намерено мъртво, сякаш в този миг не я тревожеше никак.

— Доста отегчително е за едно дете да прекара по подобен начин следобед, вместо да бъде на празника — забеляза инспектор Бланд.

— И аз мисля така — съгласи се мис Бруис, — но човек не може да получи всичко, което му се иска, нали? А на Марлийн й харесваше да бъде жертвата. Това я караше да се чувства някак си друга. Беше си взела цял куп вестници и списания, за да не скучае.

— А сигурно и нещо за ядене, нали? — попита инспекторът. — Забелязах, че там има чиния и чаша.

— А, да, получи-една чиния, пълна със сладкиши, и сироп от малини. Аз ѝ ги занесох.

Бланд я погледна настойчиво.

— Вие ли? Кога?

— Някъде следобед.

— В колко часа по-точно? Можете ли да си спомните? Мис Бруис се замисли за миг.

— Чакайте да се сетя. Провеждаше се конкурсът за най-оригинално облечено дете, имаше малко забавяне — не можеха да открият лейди Стъбс, но я замести мисис Фолиът и всичко продължи... Да, трябва да е било — почти съм сигурна — около четири и пет, когато взех сладкишите и плодовия сок.

— И сте ги занесли до навеса. В колко часа стигнахте там?

— Ами, за да отидеш долу, при навеса, са необходими около пет минути — мисля, че съм била там към четири и петнайсет.

— И в четири и петнайсет Марлийн Тъкър е била жива и всичко е било наред, така ли?

— Да, разбира се — отговори мис Бруис, — и нямаше търпение да узнае как напредват участниците в търсенето на убиеца. Само че аз

не можах да ѝ кажа нищо. Бях много заета с другите прояви на поляната, но знаех, че доста хора са се записали за участие. Двайсетина-трийсет. А може би и доста повече.

— Как заварихте Марлийн, когато отидохте при навеса?

— Нали току-що ви казах.

— Не, не, нямам предвид това. Питам ви дали лежеше на пода и се преструваше на умряла, когато отворихте вратата?

— О, не — отговори мис Бруис, — защото ѝ извиках, преди да вляза. Тя отвори вратата, а аз внесох чинията и я сложих на масата.

— В четири и петнайсет — повтори Бланд, записвайки си в бележника — Марлийн Тъкър е била-жива и всичко е било наред. Вие, естествено, разбирате, мис Бруис, че това е много важна подробност. Напълно ли сте сигурна за часа?

— Не мога да бъда абсолютно сигурна, тъй като не съм гледала часовника, но малко преди това гр погледнах и според мен бе точно толкова — после изведнъж проумя защо я пита инспекторът и допълни: — Да не искате да кажете, че е станало малко след като...

— Скоро след като сте били там, мис Бруис.

— О, Божичко! — промълви тя. Възклицанието ѝ беше доста неадекватно, но въпреки това бе показателно за объркването и загрижеността на мис Бруис.

— Е, мис Бруис, по пътя към навеса и обратно до къщата срещнахте ли някого, забелязахте ли човек около навеса?

Мис Бруис се замисли.

— Не — каза тя, — не срещнах никого. Не е изключено и да е имало някой, разбира се, защото днес имението можеше да бъде разглеждано от всекиго. По принцип обаче хората предпочитат да са при поляната и да наблюдават състезанията. Обикалят градините и парниците, но не се разхождат из гората, както предполагах. На такива празници всички се трупат на едно място, не мислите ли, инспекторе?

Инспекторът се съгласи, че вероятно е така.

— Макар че, струва ми се — изведнъж си спомни мис Бруис, — в беседката имаше човек.

— В беседката ли?

— Да. Малка постройка, прилична на храм. Построиха я едва преди година-две. Пада се вдясно от пътеката, когато слизате към

навеса. Там имаше някой. Сигурно влюбени. Някой се засмя, а после някой каза „Шт“.

— Но вие не знаете кои може да са били тия влюбени?

— Нямам представа. Входът на беседката не се вижда откъм пътеката. Отзад и отстрани е закрито.

Инспекторът се позамисли, според него обаче влюбените в беседката — които и да са били те, не бяха важни свидетели. Но трябваше все пак да разбере кои са били, защото на свой ред те може би бяха видели някой, който е отивал или се е връщал от навеса.

— И на пътеката нямаше никой друг, така ли? Съвсем никой ли? — настоя той.

— Знам какво имате предвид — каза мис Бруис. — Мога само да ви уверя, че не съм срещала никой. Но пък разберете, че не съм и могла. Тоест, ако на пътеката е имало някой, който не е искал да го видя, то най-простото нещо на света е било да се скрие зад рододендроните. И двете страни на пътеката са обградени от храсти и рододендрони. Ако някой, който не е трябвало да бъде там, е чул, че по пътеката идва човек, той е щял да се скрие само за миг.

Инспекторът реши да смени курса.

— Знаете ли за момичето нещо, което би могло да ни е от полза? — попита той.

— Наистина не знам нищо за Марлийн — отговори мис Бруис. — Не си спомням да съм говорила с нея, преди да се захванем с това. Едно от момичетата, които съм виждала — познавам го бегло по физиономия, но това е всичко.

— И не знаете нищо за него. — нищо, което да ни помогне?

— Не виждам причина някой да поиска да го убие — рече мис Бруис. — Всъщност, нали разбирате, случилото ми се струва направо невероятно. Единственото, което ми хрумва, е някой неуравновесен тип да е решил, че щом тя е определена за жертвата, трябва наистина да бъде убита. Но дори и това ми се вижда твърде глупаво и неправдоподобно.

Бланд въздъхна.

— Е, добре — реши той, — мисля, че няма да е зле да се видя с майка й.

Мисис Тъкър бе слаба жена със замислено лице, руса права коса и остър нос. Очите ѝ бяха зачервени от плач, но тя вече бе се съвзела и

бе готова да отговоря на въпросите на инспектора.

— Колко несправедливо! — каза мисис Тъкър. — Четеш за подобни неща във вестниците, но да се случи на Марлийн...

— Моите съболезнования — рече внимателно инспектор Бланд. — Това, което искам от вас, е да си спомните доколкото можете и да ми кажете дали някой има причини да навреди на дъщеря ви?

— Вече си мислих за това — внезапно изхлипа мисис Тъкър. — Мислих, мислих, но не можах да се сетя за никого. Марлийн имаше от време на време разпразии с учителката в училище и се е карала понякога с момичета и момчета, но това не е сериозно. Няма човек, който я мрази и иска да ѝ причини зло.

— Никога ли не ви е споменавала за някого, който да ѝ е бил неприятел?

— Марлийн доста пъти ми е говорила разни глупости, но никога не ми е споменавала подобно нещо. Все говореше за гримове и прически и какво би искала да направи с лицето си и със себе си. Нали ги знаете какви са момичетата. Беше твърде малка за червило и разните други мазила, баща ѝ постоянно ѝ го повтаряше, пък и аз съм ѝ го казвала. Но тя само това си купуваше, щом ѝ се случеше да има пари. Купуваше си парфюми и червила и ги криеше.

Бланд поклати глава. От мисис Тъкър не можеше да научи нищо съществено. Млада и доста глупавичка девойка, в главата ѝ са се въртели само кинозвезди и скъпи тоалети — имаше стотици момичета като Марлийн.

— Не знам какво ще каже баща ѝ — рече мисис Тъкър. — Ще дойде всеки момент да се позабавлява. Много е добър в мятането на топки — тя изведнъж се отпусна и избухна в плач. — Мен ако питате — продължи жената, — е някой от гадните чужденци от общежитието. Човек никога не може да бъде сигурен с тия чужденци. Повечето са възпитани, но ризите, които носят, са невероятни. По ризите им има момичета в бикини, както ги наричат. И се пекат на слънце без никакви ризи — ето от това идват белите. Така да знаете!

Все още разплакана, мисис Тъкър бе изведена от полица Хоскинс. Бланд си помисли, че по-удобна и вероятно вековна традиция е местните хора да обвиняват за всичко лошо непознатите чужденци.

ГЛАВА 8

— Ама пък остър език има — рече Хоскинс, когато се върна. — Заяжда се с мъжа си и тормози стария си баща. Не се съмнявам, че се е карала на момичето, а сега изпитва угризения. Не че момичетата обръщат внимание какво им казват майките. Изобщо не обръщат внимание на приказките им.

Инспектор Бланд прекъсна общите му разсъждения и му нареди да доведе мисис Оливър.

Остана леко изненадан от вида на мисис Оливър. Не бе очаквал да види жена с такива размери, в такива пурпурни дрехи и в толкова разстроено състояние.

— Чувствам се ужасно — рече мисис Оливър, докато се отпусна на стола пред него подобно на морав желиран крем. — УЖАСНО — добави тя. Явно би написала думата с главни букви.

Инспекторът издаде някакви неясни звуци, а мисис Оливър обясни:

— Защото това е мое убийство, разбирате ли. Аз го измислих!

Бланд се обърка за миг и реши, че мисис Оливър се самообвинява за престъплението.

— Не проумявам защо изобщо ми хрумна жертвата да бъде жената югославянка на атомния физик — каза мисис Оливър, трескаво заравяйки пръсти в сложната си прическа, от което на Бланд му се стори, че тя е леко пийнала. — Ужасно глупаво от моя страна. Жертвата съвсем спокойно можеше да бъде и помощник-градинарят, който не е такъв, какъвто изглежда — щеше да е все същото, защото в края на краищата повечето мъже умеят да се пазят. Ако не умеят, би трябвало да се научат, а в този случай нямаше значение. Мъжете ги убиват и никой не го е грижа — е, никой освен съпругите, приятелките, децата им и така нататък.

В този момент инспекторът се усъмни, че мисис Оливър не е съвсем наред. Подозренията му се засилваха от факта, че от нея се разнасяше лек мирис на бренди. Щом се върнаха в къщата, Еркюл

Поаро твърдо настоя приятелката му да вземе от това ефикасно средство за успокояване.

— Не съм луда, нито пък пияна — заяви мисис Оливър, усетила интуитивно какво е впечатлението на Бланд, — макар че вие мислите като онзи човек, дето твърди, че съм пиела като смок, а и другите смятат така.

— Какъв е тоя човек? — попита инспекторът, който не можеше да проумее неочакваното предисловие за помощника на градинаря и последвалото го изказване за някакъв неизвестен човек.

— Луничав и с йоркширски акцент — допълни мисис Оливър. — Но както ви казах, не съм пияна и луда. Просто съм разстроена. Напълно разстроена — повтори тя, като отново прибегна до главните букви.

— Сигурен съм, мадам, че ви е много неприятно — каза инспекторът.

— Най-ужасното е — продължи мисис Оливър, — че тя искаше да бъде жертва на сексуален маниак, и вече си мисля, че е била... или е... кое време да използвам?

— Изобщо не става въпрос за сексуален маниак — каза инспекторът.

— Така ли? — изненада се мисис Оливър. — Е, слава Богу! Всъщност, не знам. Може би тя щеше да предпочете да е било така. Но ако не е бил сексуален маниак, защо са я убили, инспекторе?

— Надявах се — каза Бланд, че ще ми помогнете. Според него мисис Оливър безспорно бе засегнала най-важния въпрос. Защо е била убита Марлийн?

— Не съм в състояние да ви помогна — рече мисис Оливър. — Не си представям кой би могъл да го направи. Да де, всъщност си представям — аз, представям си какво ли не! Точно това ми е лошото. Сега мога да си представя много, неща — моментално. Дори ще ги опиша до най-малките подробности, но естествено, никое от тях няма да е вярно. Според мен Марлийн е могла да бъде убита от някой, който обича да убива момичета, но е прекалено просто, пък и ще бъде голямо съвпадение, ако на празника е дошъл човек, който е искал да убие момиче. Откъде ще знае, че Марлийн е под навеса? Или тя е знаела нещо тайно за любовните връзки на някого, или пък е видяла как някой заравя труп през нощта, или е разпознала някого, който се е опитвал да

прикрие самоличността си — или е научила някаква тайна, свързана със скрити още през войната съкровища. Или пък човекът с моторницата е изхвърлил някого-в реката, а Марлийн го е зърнала през прозореца — а може дори да е попаднала на много важно известие с таен код и самата тя да не е разбрала какво означава то.

— Моля ви се!

Инспекторът вдигна ръка. Бе замаян.

Мисис Оливър послушно млъкна. Явно би могла да продължи в същия дух още доста дълго, макар на Бланд да му се струваше, че тя вече е изчерпала всички възможни версии — правдоподобни и неправдоподобни. От целия богато изложен материал той се хвана за едно-единствено изречение.

— Мисис Оливър, какво имахте предвид, когато казахте „човекът с моторницата“?

— Някой спомена, че е дошъл с моторница — отвърна мисис Оливър. — Не помня кой. Става въпрос за човека, за когото говорехме на закуска — добави тя.

— Моля ви!

В гласа на инспектора вече се долавяше молба. Досега не бе имал представа как изглеждат авторите на криминални романи. Знаеше, че мисис Оливър е написала четирийсет, че и повече книги. Но в момента му се струваше странно, че не е сътворила сто и четирийсет. Попита я с глас, който не търпеше възражения:

— Каква е тая история с човека, дошъл с моторница по време на закуска?

— Не е дошъл по време на закуска с моторница — уточни мисис Оливър, — ас яхта. Но нямам предвид това. Става въпрос за едно писмо.

— Е, хайде да се разберем! — настоя Бланд. — За яхта или за писмо?

— За писмо — рече мисис Оливър, — адресирано до лейди Стъбс. От братовчед ѝ с яхтата. И тя изглеждаше изплашена.

— Изплашена ли? От какво?

— От него, предполагам — каза мисис Оливър. — Всички го забелязаха. Бе ужасена от него и не искаше той да идва тук, мен ако питате, затова се крие сега.

— Крие ли се? — попита инспекторът.

— Ами няма я никъде — рече мисис Оливър. — Всички я търсят. И според мен се крие, защото се страхува от него и не иска да го види.

— Кой е този човек? — настоя инспекторът.

— По-добре питайте мосю Поаро — предложи мисис Оливър. — Защото не аз, а той говори с него. Името му е Естебан — не, не е така, Естебан е името на героя от моя сценарий. Казва се Де Суса, Етиен де Суса.

Но вниманието на инспектора бе привлечено от другото име.

— Кой, казахте? — попита той. — Мистър Поаро ли?

— Да. Еркюл Поаро. Беше с мен, когато открихме трупа.

— Еркюл Поаро... Колко интересно. Дали не е същият човек? Дребен белгиец с много големи мустаци, нали?

— С огромни мустаци — съгласи се мисис Оливър.

— Да. Познавате ли го?

— Не съм го виждал от доста години. По онова време бях млад сержант.

— При разследване на убийство ли сте се запознали?

— Да. Той пък какво прави тук?

— Трябваше да връчи наградите — обясни мисис Оливър.

Преди да каже това, се поколеба за малко, но инспекторът не го забеляза.

— И той беше с вас, когато открихте трупа — продължи Бланд. — Хм, бих искал да поговоря с него.

— Да го извикам ли?

Мисис Оливър прихвана с надежда пурпурните си одежди.

— И нищо повече ли не можете да добавите, мадам? Нищо което според вас ще ни помогне по някакъв начин?

— Мисля, че не — отвърна мисис Оливър. — Не знам нищо. Както ви казах, бих могла да си представя някакви подбуди...

Инспекторът я прекъсна. Нямаше желание да слуша и занаят пред въображаемите отговори на мисис Оливър. Бяха прекалено объркани.

— Благодаря ви много, мадам — бързо рече той. — Ще ви бъда твърде задължен, ако помолите мосю Поаро да дойде и да си поговорим.

Мисис Оливър напусна стаята. Полицията Хоскинс попита с интерес:

— Кой е този Поаро, сър?

— Вие сигурно бихте го описали като, много забавен човек — каза инспектор Бланд. — Прилича на смешен французин от някой мюзикъл, но всъщност е белгиец. Ала въпреки смешния вид мозъкът му работи. Сигурно вече е доста възрастен.

— А какво ще правим с този Де Суса? — попита полицаят. — Мислите ли, че е замесен, сър?

Инспектор Бланд не чу въпроса. Бе поразен от факта, че едва сега започва да осъзнава нещо, което му бе споменавано на няколко пъти.

Ядосаният и възбуден сър Джордж пръв бе казал: „Не знам къде е жена ми. Напълно ми изчезна от погледа“. После мис Бруис бе подхвърлила презрително: „Не зная къде е лейди Стъбс. Тържеството сигурно ѝ е омръзнало“. А ето сега и мисис Оливър с нейната теория, че лейди Стъбс се крие.

— А? Какво? — разсеяно рече Бланд. Полицаят Хоскинс се прокашля.

— Питам ви, сър, дали мислите, че е замесен Де Суса — който и да е той.

Полцията очевидно бе доволен, че се е намерил конкретен чужденец, когото да обвинят, вместо многото неопределени чужденци. Но мислите на инспектор Бланд бяха насочени другаде.

— Трябва да видя лейди Стъбс — рязко каза той. — Намерете я. Ако я няма, започнете да я търсите.

Хоскинс бе леко озадачен, но послушно излезе от стаята. Спря се на прага и отстъпи малко назад, за да пропусне Еркюл Поаро. Преди да затвори вратата, полицаят изглежда с неприкрит интерес новодошлия.

— Предполагам — каза Бланд, като се надигна и подаде ръка, — че не ме помните, мосю Поаро.

— Разбира се, че ви помня — отвърна Поаро. — Вие сте — нека помисля малко, един момент. Вие сте младият сержант — да, сержант Бланд, с когото се запознахме преди четиринайсет, не, преди петнайсет години.

— Точно така. Каква памет!

— Няма нищо чудно. След като ме помните вие, защо да не ви помня и аз?

Бланд си помисли, че би било трудно човек да забрави Еркюл Поаро, и то без да го ласкае.

— И така, ето ви и вас, мосю Поаро — рече той. — Отново ще си сътрудничим при разследване на убийство.

— Прав сте — съгласи се Поаро. — Повикаха ме тук да помогна.

— Извикаха ви да помагате ли?

Бланд изглеждаше озадачен. Поаро бързо обясни:

— Тоест бях поканен да връча наградите на участниците в търсенето на убиеца.

— Мисис Оливър ми каза вече.

— Нищо друго ли не ви каза? — попита Поаро уж нехайно.

Много му се искаше да узнае дали мисис Оливър е загатнала на инспектора за истинските причини, накарала я да го повика в Девън.

— Дали ми е казала нещо друго ли? Непрекъснато ми разправяше разни неща. Всякакви възможни и невъзможни причини за смъртта на момичето. Главата ме заболя от нея. Уф! Какво въображение!

— Тя си изкарва хляба с въображението си, mon ami^[1] — сухо подхвърли Поаро.

— Спомена за някой си Де Суса — и той ли е плод на въображението ѝ?

— Не, такъв човек действително има.

— Разправяше ми нещо за някакво писмо, получено на закуска, за някаква яхта и че някой е дошъл по реката с моторница. Нищо не разбрах.

Поаро се зае да му обяснява. Разказа му за случилото се на закуска, за писмото и за главоболието на лейди Стъбс.

— Мисис Оливър твърдеше, че лейди Стъбс е била изплашена. И вие ли мислите така?

— И аз останах с такова впечатление.

— Изплашила се е от братовчед си ли? Защо? Поаро сви рамене.

— Нямам представа. Тя ми каза само, че той е лош — много лош човек. Разбирате ли, малко особена е. Не е достатъчно интелигентна.

— Да, този факт, изглежда, е добре известен тук. Но не каза защо се бои от този Де Суса, нали?

— Не.

— Вие обаче смятате, че наистина се страхува.

— Ако не се страхува, е невероятна актриса — сухо отвърна Поаро.

— Почват да ми хрумват разни странни предположения за това убийство — заяви Бланд. Изправи се и започна да се разхожда неспокойно насам-нататък. — И мисля, че е виновна оная проклета жена.

— Мисис Оливър ли?

— Да. Наприказва ми какви ли не мелодраматични истории.

— А вие смятате, че може и да са верни, така ли?

— Не всичките, естествено, но една-две от тях сигурно не са толкова далеч от истината, както изглеждат. Зависи от много неща...

Бланд замълча, тъй като вратата се отвори и в стаята отново се появи полицаят Хоскинс.

— Май няма да открием госпожата, сър — каза той. — Няма я никъде.

— Това вече го знам — раздразнено рече Бланд. — Заповядах ви да я намерите.

— Сержант Фаръл и полицай Лоримър претърсват района, сър — обясни Хоскинс. — В къщата я няма.

— Питайте човека, който, къса билетите на портала, дали не е излязла от имението, Независимо дали пеша или с кола.

— Слушам, сър. Хоскинс напусна стаята.

— И проверете кога и къде са я видели за последен път — извика Бланд след него.

— Значи сте решили да вървите в тая посока — забеляза Поаро.

— Все още не съм тръгнал в никаква посока — рече Бланд, — но изведнъж осъзнах факта, че една жена, която трябва да бъде в имението, изобщо не е тук! И искам да разбера защо е така. Кажете ми какво още знаете за онзи Де Суса.

Поаро му описа срещата си с младия човек, дошъл по пътеката откъм кея.

— Сигурно още е тук, на празненството — добави той. — Да кажа ли на сър Джордж, че искате да го видите?

— Засега не — отговори Бланд. — Първо трябва да уточня някои неща. Вие кога видяхте за последен път лейди Стъбс?

Поаро се замисли. Установи, че му е трудно да си спомни с точност. Сети се, че е зърнал някъде високата, облечена в цикламена рокля жена, а огромната ѝ черна шапка се е мяркала по поляната, докато тя е спирала да разговаря с хората. От време на време бе

дочувал странния ѝ смях, който рязко се отличаваеше сред неясния шум на тълпата.

— Мисля — колебливо рече той, — че беше малко преди четири часа.

— Къде бе тя тогава и имаше ли някой с нея?

— Беше с няколко души при къщата.

— Беше ли там, когато пристигна Де Суса?

— Не си спомням. Мисля, че не, поне аз не съм я забелязал. Сър Джордж каза на Де Суса, че жена му е някъде наблизо. Бе изненадан, това си го спомням, че не се е появила да съдийства на конкурса за детски облекла.

— В колко часа пристигна Де Суса?

— Сигурно към четири и половина. Не погледнах часовника си, така че не мога да ви кажа точно.

— А лейди Стъбс изчезна преди неговото идване?

— Май да.

— Вероятно е избягала, за да не се среща с него — предположи инспекторът.

— Възможно е — съгласи се Поаро.

— Едва ли е отишла твърде далече — реши Бланд. — Вероятно ще я открием лесно, а щом я намерим... — той не довърши мисълта си.

— А ако не я откриете? — Поаро зададе въпроса си със странна интонация.

— Как така няма да я открием! — възкликна разгорещено инспекторът. — Защо? Какво според вас ѝ се е случило?

Поаро сви рамене.

— Какво ли наистина! Не се знае. Това, което се знае, е, че тя е изчезнала!

— Дявол да ви вземе, мосю Поаро, както го казвате, звучи доста зловещо.

— Може и да е зловещо.

— Но ние разследваме убийството на Марлийн Тъкър — сурово рече инспекторът.

— Естествено. Тогава защо е тоя интерес към Де Суса? Да не мислите, че той е убил Марлийн Тъкър?

Бланд отговори без никаква връзка:

— Ох, тази жена!

Поаро се усмихна незабележимо.

— Имате предвид мисис Оливър ли?

— Да. Разбирате ли, мосю Поаро, в убийството на Марлийн Тъкър няма никакъв смисъл. Съвсем нелепо е. Някакво безлично и умствено недоразвито дете е намерено удушено без всякакъв повод и подбуда.

— А мисис Оливър подсказа ли ви някакъв мотив?

— Най-малко десетина! Едно от предположенията ѝ бе, че Марлийн е научила за нечия тайна любовна връзка, а според друго е станала свидетелка на убийство, а също така подразбрала за някакво заровено съкровище или пък е видяла от прозореца нещо, което Де Суса е направил, докато е идвал по реката с моторницата.

— Аха. И коя от тези теории ви се струва най-правдоподобна, *mon cher*^[2]?

— Не знам. Но те не ми излизат от главата. Слушайте, мосю Поаро. Спомнете си внимателно. От това, което ви каза лейди Стъбс тази сутрин, с какво впечатление останахте — че се страхува от идването на братовчед си, защото той вероятно знае нещо за нея, което тя не иска да стигне до ушите на съпруга ѝ, или, че се плаши от самия него?

Поаро изобщо не се колеба с отговора си.

— Според мен се боеше от самия него.

— Хм — каза инспектор Бланд. — Тогава няма да е лошо да си поговоря с този младеж, ако все още е тук.

[1] Приятелю (фр.) — Б. пр. ↑

[2] Скъпи (фр.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 9

I

Макар че Бланд не страдаше от дълбоко вкоренените предразсъдъци на полица Хоскинс спрямо чужденците, Етиен де Суса му стана неприятен от първия миг. Изисканата елегантност на младия човек, идеално скроеният му костюм и прекалено силният аромат на брилянтин — подразниха доста инспектора.

Де Суса се държеше много уверено и се чувстваше като у дома си. Макар и добре прикривана, в поведението му се усещаше и някаква надменност.

— Трябва да признаем — каза той, — че животът е пълен с изненади. Пристигам тук на екскурзионно плаване, радвам се на красивата природа, идвам да прекарам деня с малката си братовчедка, която не съм виждал от години — и какво става? Първо попадам на карнавал с летящи край главата ми топки, а веднага след това комедията се превръща в трагедия и ме замесват в убийство — той си запали цигара, дръпна дълбоко и продължи: — Не че убийството ме засяга по някакъв начин. Наистина не проумявам, защо сте поискали да разговаряте с мен.

— Мистър Де Суса, вие сте чужденец, който е пристигнал току-що...

Де Суса го прекъсна:

— И чужденците задължително са подозрителни, така ли?

— Не, не, няма такова нещо. Не ме разбрахте. Доколкото научих, яхтата ви е закотвена в Хелмът.

— Да, точно така.

— И днес следобед вие сте се качили по реката с моторница.

— Да.

— Докато се движехте нагоре по реката, не забелязахте ли отдясно малък навес за лодки, издаден навътре във водата, със сламен покрив и кей под него?

Де Суса отметна назад красивата си мургава глава и се намръщи замислено.

— Чакайте да си спомня, минах край една рекичка и малка къща със сиви керемиди.

— Още по-нагоре по реката, мистър Де Суса. Навесът е сред дърветата.

— А, да, сега си спомням. Много живописно място. Не знаех, че към къщата има и навес за лодки. Ако знаех, щях да закотвя яхтата си тук и да слеза на брега. Когато помолих да ме упътят, ми беше казано да отида до ферибота и да слеза на тамошния кей.

— Точно така. И вие направихте ли го?

— Да:

— Значи не сте акостирали при навеса или край него. Де Суса поклати глава.

— Видяхте ли някого при навеса, когато го отминавахте?

— Да съм видял някого ли? Не. Трябва ли да съм видял някого?

— Не е изключено. Слушайте, мистър Де Суса, днес следобед убитото момиче е било под навеса за лодки. Било е убито там, и то вероятно по времето, когато сте минавали.

Де Суса отново повдигна учудено вежди.

— Да не предполагате, че съм бил свидетел на убийството?

— Убийството е било извършено под навеса, но е възможно да сте видели момичето — то може да е погледнало през прозореца или пък да е излязло на балкончето. Ако сте го видели, поне ще уточним часа на смъртта му. Ако все още е било живо, когато сте минавали...

— Аха. Разбирам. Но защо питате точно мен? Има толкова много лодки, които се движат до Хелмът и обратно. Туристически параходчета. Непрекъснато минават. Защо не попитате тях?

— Ще разпитаме и тях — каза инспекторът. — Не се безпокойте, ще ги разпитаме. Тогава да разбирам ли, че не сте видели нищо необичайно при навеса?

— Абсолютно нищо. По нищо на личеше, че там има някой. Аз, естествено, не съм се взирал кой знае колко, а и не минах съвсем близо. Дори, както предполагате, някой да е гледал през прозореца, нямаше да го забележа — той добави любезно: — Много съжалявам, че не мога да ви помогна.

— О, няма защо — отвърна учтиво инспектор Бланд, — ние не се и надявахме особено. Има още някои дребни неща, мистър Де Суса, за които искам да ви попитам.

— Слушам ви.

— Сам ли пристигнахте или с вас на това плаване има приятели?

— Доскоро с мен имаше приятели, но през последните три дни съм сам — ако не броим екипажа, разбира се.

— А как се казва яхтата ви, мистър Де Суса?

— „Есперанс“.

— Доколкото знам, лейди Стъбс ви е братовчедка. Де Суса сви рамене.

— Далечна. Нали знаете, на островите има много бракове между роднини. Ние всички сме братовчеди. Хати ми е втора или трета братовчедка. Не съм я виждал от много малка — беше четиринайсет-петнайсетгодишна.

— И решихте да я изненадате с посещението си днес.

— Едва ли би било изненада, инспекторе. Бях и писал.

— Зная, че тази сутрин е получила писмо от вас, но за нея е било изненада, когато е научила, че сте в страната.

— О, грешите, инспекторе. Писах на братовчедка си — чакайте да видя, преди три седмици. Писах и от Франция малко преди да тръгна насам.

Инспекторът остана изненадан.

— Писали сте ѝ от Франция и сте я уведомили, че възнамерявате да я посетите, така ли?

— Да. Съобщих ѝ, че тръгвам на плаване с яхтата, че вероятно ще пристигна в Торки или Хелмът около днешна дата и по-късно ще се обадя кога точно ще бъда тук.

Инспектор Бланд го гледаше втренчено. Думите на младежа бяха в пълно противоречие с това, което му казаха другите за писмото, получено от Етиен де Суса по време на закуската. Имаше няколко свидетели, заявили, че лейди Стъбс е била изненадана, разтревожена и очевидно изплашена от съдържанието на писмото. Де Суса спокойно издържа погледа на Бланд. Усмихнат леко, почисти някаква прашилка от коляното си.

— Лейди Стъбс отговори ли на първото ви писмо? — попита инспекторът.

Де Суса се поколеба, преди да отговори:

— Много ми е трудно да си спомня... Не, мисля, че не отговори. Но и не беше необходимо. Непрекъснато пътувах и няхах постоянен

адрес. А освен това братовчедка ми Хати едва ли я бива да пише писма — той замълча и добави: — Тя, да ви кажа, не е особено интелигентна, но доколкото разбрах, е станала много хубава.

— Още ли не сте се виждали с нея?

Бланд го изрече под формата на въпрос, а Де Суса се засмя широко в знак на потвърждение.

— Май е изчезнала по необясним начин, — каза той.

— Няма съмнение, че тукашното галапредставление я отегчава.

Подбирайки внимателно думите си, Бланд попита:

— Мистър Де Суса, имате ли основание да смятате, че братовчедка ви би могла да не иска да се вижда с вас?

— Хати да не иска да се види с мен ли? Откъде-на-къде? Каква причина може да има?

— Именно това ви питам, мистър Де Суса.

— Да не смятате, че Хати се е измъкнала от празненството, за да се скрие от мен? Но това е нелепо.

— Значи няма повод да — как ли да се изразя — да се страхува от вас?

— Да се страхува от мен ли? — гласът на Де Суса прозвуча скептично и заинтригувано. — Но това, инспекторе, звучи невероятно!

— Отношенията ви с нея винаги ли са били приятелски?

— Нещата стоят така, както ви казах. Не съм имал никакви отношения с нея. Не сме се виждали от времето, когато тя бе на четиринайсет години.

— Но все пак ѝ се обаждате, когато идвате в Англия.

— О, колкото до това, прочетох нещо за нея в един от вашите светски вестници. Там се споменаваеше моминското ѝ име и че се е омъжила за богат англичанин, та си рекох: „Я да видя какво е станало с Хати и дали мозъкът ѝ работи по-добре, отколкото едно време“ — той сви отново рамене. — Просто една учтивост от страна на братовчед ѝ. Едно безобидно любопитство, нищо повече.

Инспекторът отново се втрени в Де Суса. Не разбираше какво се крие зад подигравателната лъскава фасада. Реши да възприеме друга тактика.

— Дали не можете да ми разкажете нещо повече за братовчедка си? За нейния характер и поведение?

Де Суса изглеждаше донякъде изненадан.

— Но какво общо има това с убийството на момичето под навеса, заради което разговаряте с мен?

— Може и да има някаква връзка — отговори Бланд. Де Суса гледа известно време инспектора. После сви леко рамене и рече:

— Никога не съм познавал добре братовчедка си. Тя беше една от многото в голямото ни семейство и не ме интересуваше особено. Но в отговор на вашия въпрос ще кажа, че макар и да бе умствено недоразвита, доколкото знам, никога не е имала склонност да убива.

— Мистър Де Суса, наистина нямах предвид подобно нещо!

— Така ли? Виж ти! Защо тогава ми зададохте този въпрос? Не, Хати никога не е имала склонност да убива, освен ако не се е променила прекалено много! — той стана. — Убеден съм, инспекторе, че не искате да ми задавате повече въпроси. Мога само да ви пожелаая пълен успех при залавянето на убиеца.

— Мистър Де Суса, надявам се, не възнамерявате да си тръгвате от Хелмът следващите един-два дни.

— Говорите много учтиво, инспекторе. Това заповед ли е?

— Само молба, сър.

— Благодаря ви. Смятам да бъда в Хелмът още два дни. Сър Джордж бе много любезен да ме покани да отседна в къщата му, но аз предпочитам да остана на борда на „Есперанс“. Ако желаете да ми зададете още някои въпроси, можете да ме намерите на яхтата.

Той се поклони учтиво.

Полицаят Хоскинс му отвори вратата и младежът излезе.

— Какъв мазен тип — промърмори инспекторът на себе си.

— Тъхъ — напълно се съгласи Хоскинс.

— Дори да приемем, че има склонност да убива — продължи да разсъждава на глас инспекторът, — защо ще напада едно недоразвито момиче? Няма никакъв смисъл.

— От смахнатите може да се очаква всичко — подхвърли Хоскинс.

— Въпросът всъщност е доколко смахната е мисис Стъбс?

Полицаят поклати мъдро глава.

— Според мен тя има нисък коефициент на интелигентност — заяви той.

Инспекторът го изглежда раздразнено.

— Я не ми повтаряйте като папагал тия новоизлюпени термини. Хич не ме интересува дали коефициентът ѝ на интелигентност е висок или нисък. Това, което ме интересува, е дали е жена, която би сметнала за забавно, за желателно или пък за необходимо да сложи въжето на шията на момичето и да го удуши? И къде, по дяволите, все пак се е дянала? Идете и вижте какво е направил Франк.

Хоскинс послушно излезе от стаята и след една-две минути се върна със сержант Котръл, енергичен млад човек със самочувствие, който винаги успяваше да ядоса началника си. Инспектор Бланд предпочиташе много повече Хоскинс с неговите недодялани мъдрости пред хитрия всезнайко Франк Котръл.

— Все още претърсваме района, сър — докладва Котръл. — Лейди Стъбс не е минавала през портала, съвсем сигурно е. Там е помощник-градинарят, той продава и къса билетите. Кълне се, че тя не е излизала.

— Сигурно има и други начини да напусне имението освен през портала, нали?

— О, да, сър. Има една пътека надолу за ферибота, но старецът там — казва се Мърдъл, също е сигурен, че мисис Стъбс не е минавала оттам. Той наближава стоте, ала според мен може да му се вярва. Описа ни съвсем подробно как е пристигнал чужденецът с моторницата и как е питал за пътя до Нейс Хаус. Старецът му обяснил, че трябва да тръгне нагоре към портала и да си плати входния билет. Но каза, че господинът явно не е знаел нищо за празника и е заявил, че е роднина на семейство Стъбс. Тогава дядката го насочил към пътеката, водеща от ферибота през гората. Мърдъл, изглежда, е висял на кея целия следобед, значи е щял да види, ако лейди Стъбс е минала оттам. Има и една горна порта, която води през нивите към Худаун Парк, но тя е увита с бодлива тел заради нарушителите, така че жената не е минала и оттам. Явно все още е някъде тук.

— Може и да е така — рече инспекторът, — но какво ѝ пречи да се мушне под оградата и да излезе от имението? Сър Джордж все се оплаквал, че през имението му минавали младежите отседнали в съседното общежитие. Щом те влизат отнякъде, значи от същото място може и да се излезе.

— Е, да, сър, така е. Но аз говорих с прислужницата ѝ. Мисис Стъбс е облечена — Котръл погледна листчето в ръката си — в

цикламена рокля от креп жоржет, не знам какво е това, широкопола черна шапка, черни официални обувки с десетсантиметрови токове. Никой не би тръгнал да тича през полето облечен така.

— Не се ли е преобличала?

Не. Проверих и това с прислужницата. Нищо не липсва — съвсем нищо. Не е приготвяла куфар или друг багаж. Даже не си е сменила обувките. Всичките ѝ обувки са налице.

Инспектор Бланд сбърчи вежди. Започваше да си мисли за най-неприятните възможности. Той нареди грубо:

— Доведете ми пак оная секретарка — Брус — не помня как се казваше.

II

Мис Бруис влезе доста разтревожена и леко запъхтяна.

— Да, инспекторе? — рече тя. — Викали сте ме. Ако не е спешно, сър Джордж е в ужасно състояние и...

— В какво състояние е?

— Току-що установи, че лейди Стъбс е... че наистина е изчезнала. Казах му, че сигурно е отишла просто да се поразходи в гората, но той си е вгълпил, че ѝ се е случило нещо. Кое то е съвсем нелепо.

— Може и да не е толкова нелепо, мис Бруис. В края на краищата днес вече имаме едно убийство тук.

— Вие, естествено, не мислите, че лейди Стъбс... Но това е смехотворно! Лейди Стъбс може да се пази.

— Може ли?

— Разбира се, че може! Тя не е малко момиче, нали?

— Но според всички е доста беззащитна.

— Глупости — отсече мис Бруис. — Удобно ѝ е да се прави на глупава от време на време, когато не иска да свърши нещо. Съпруга си може да измами, но не и мен!

— Вие май не я обичате много, мис Бруис? — Бланд изглеждаше истински заинтригуван.

Мис Бруис стисна устни.

— Не е моя работа да я харесвам или да не я харесвам — рече тя. Вратата се отвори широко и в стаята нахлу сър Джордж.

— Вижте какво — извика той, — направете нещо! Къде е Хати? Намерете я! Какво, по дяволите, става тук.

Това проклето празненство — дошъл е някакъв проклет маниак, платил си е половин крона като всеки друг, а после си се разхожда през целия ден и убива хора. Според мен е точно така.

— А според мен не бива да преувеличаваме нещата чак дотам, сър Джордж.

— Много ви е лесно да си седите на масата и да си записвате в тефтерчето. Аз си искам жената.

— Наредих да претърсят района, сър Джордж.

— Защо никой не ми каза, че е изчезнала? Няма я вече два-три часа. Видя ми се странно, че не се появи в журито на конкурса за детските дрехи, но никой не ми каза, че наистина я няма.

— Никой не е знаел — подхвърли инспекторът.

— Е, все някой е знаел. Някой е забелязал, че я няма — той се обърна към мис Бруис. — Сигурно си знаела, Аманда, ти не изпускаш нищо от очи.

— Не мога да бъда навсякъде — каза мис Бруис почти през сълзи. — Имах толкова много грижи. Ако лейди Стъбс е решила да се махне...

— Да се махне ли? Защо ѝ е притрябвало да се маха? Не е имала причина да се махне, освен ако не е искала да избегне срещата с онзи побъркан тип.

Бланд не пропусна възможността да вметне:

— Искам да ви попитам нещо. Преди около три седмици, съпругата ви не получи ли писмо от мистър Де Суса, в което той ѝ пише, че ще дойде?

Сър Джордж изглеждаше озадачен.

— Не, разбира се, че не е получавала никакво писмо.

— Сигурен ли сте?

— О, съвсем сигурен. Хати щеше да ми каже. Бе напълно объркана и разтревожена, когато днес сутринта получи писмото му. Направо се поболя. Имаше главоболие и лежа почти цялата сутрин.

— Какво ви каза, когато бяхте сами, за посещението на братовчед си? Защо се е страхувала толкова да го види?

Сър Джордж изглеждаше доста объркан.

— Ей Богу, не зная — рече той. — Само повтаряше, че братовчед ѝ е проклет.

— Проклет ли? В какъв смисъл?

— Не ми обясни съвсем точно. Просто повтаряше като дете, че е проклет човек. Че е лош и че тя не иска да го вижда тук. Казваше, че е правил лоши неща.

— Лоши неща ли? Кога?

— О, много отдавна. Вероятно този Етиен де Суса е бил черната овца в семейството и Хати си е патила като малка от него, без да разбира напълно защо. И затова изпитва ужас от него. Сигурно става

дума за някакъв детски кошмар. Жена ми се държи доста детински понякога. Има разни неща, които обича, и други, които мрази, но не може да обясни защо.

— Сигурен ли сте, че не е казала нищо по-точно? Сър Джордж се размърда неспокойно.

— Не ми се ще да се подвеждате от това... ъ-ъ... което каза тя.

— Значи наистина е казала нещо?

— Добре де. Ще ви го съобщя. Каза — и го повтори няколко пъти: „Той убива хора“.

ГЛАВА 10

I

— Той убива хора — рече инспектор Бланд.

— Според мен не бива да го приемате съвсем сериозно — каза сър Джордж. — Непрекъснато повтаряше тия думи: „Той убива хора“, но не може да ми обясни кого, кога и защо е убил. Реших, че е някакъв странен детински спомен — неприятности с туземците или нещо подобно.

— Твърдите, че не е могла да ви каже нищо определено — не е могла или не е искала, сър Джордж?

— Не мисля, че... — той замълча. — Не знам, объркахте ме. Както ви обясних, не приех приказките й на сериозно. Помислих си, че този братовчед вероятно е тормозил Хати, когато е била дете. Трудно ми е да ви обясня, защото не познавате жена ми. Аз съм й предан, но почти не я слушам какво говори, защото в приказките й няма никакъв смисъл. При всички положения обаче този тип, Де Суса, не би могъл да има нещо общо с убийството тук — да не вземете да ме убеждавате, че е пристигнал с яхтата си и е тръгнал веднага през гората да убива нещастното момиче под навеса! Защо му е?

— Не съм казвал подобно нещо — рече инспектор Бланд, — но разберете, сър Джордж, че евентуалният убиец на Марлийн Тъкър трябва да бъде търсен в много по-тесен кръг, отколкото изглежда на пръв поглед.

— По-тесен кръг ли! — зяпна го сър Джордж. — Имате на разположение всички участници в това проклето празненство! Двеста-триста души! Всеки от присъстващите е могъл да го извърши.

— Да, и аз мислех така в началото, но след като научих някои неща, си промених мнението. Навесът е със секретна брава. Никой не може да отвори вратата отвън без ключ.

— Е, ключовете бяха три.

— Точно така. Единият е бил последната улика в „Търсенето на убиеца“. Той все още е скрит на пътеката с хортензиите в горния край на градината. Вторият ключ е бил у мисис Оливър, организаторката на търсенето. Къде е третият ключ, сър Джордж? г.

— Трябва да е в чекмеджето на бюрото пред вас. Не в това, в дясното, дето са дубликатите от вратите в имението.

Той стана и започна да рови в чекмеджето.

— Да. Ето го и ключа.

— Нали разбирате — продължи инспектор Бланд — какво означава това? Единствените, които са могли да влязат при момичето са: първо, човекът, завършил „Търсенето на убиеца“ и открил ключа (което, доколкото знаем, не се е случило). Второ, мисис Оливър или някой от къщата, на когото тя е дала своя ключ, и трето, човек, на когото самата Марлийн е отворила вратата.

— Е, според третата версия това може да е всеки, нали?

— А, не — каза инспектор Бланд. — Стига да съм разбрал правилно условията на играта, ако момичето е чуело, че някой се приближава към вратата, е трябвало да легне на пода и да играе ролята на Жертвата: да чака да бъде открито от участника, намерил последната улика — ключа. Ето защо, както се убеждавате сам, единствените хора, които момичето е щяло да пусне, ако те са му извикали отвън да им отвори, са организаторите, на „Търсенето на убиеца“. Тоест все вътрешни хора от къщата: вие, лейди Стъбс, мис Бруис, мисис Оливър, а вероятно и мосю Поаро, когото Марлийн е видяла сутринта. Има ли още някой, сър Джордж?

Сър Джордж се замисли.

— Семейство Леги, разбира се — отсъди той. — Алек и Сали Леги. Теса в играта от самото начало. И Майкъл Уейман — архитектът, отседнал у нас, за да направи проекта на залата за тенис. И Уорбъртън, Мастъртънови — а, разбира се, и мисис Фолиът.

— Това ли са всички — няма ли и други?

— Не, няма.

— Ето, виждате, сър Джордж, кръгът не е много голям.

Сър Джордж почервения.

— Според мен вие говорите глупости — пълни глупости! Да не намекувате... — какво намекувате?

— Намеквам само — каза инспектор Бланд, — че има много неща, които не знаем. Възможно е например Марлийн да е излязла от къщата по някакъв повод. Възможно е дори да са я удушили на друго място, а после да са върнали тялото ѝ и да са го сложили на пода. Но дори в този случай извършителят е бил напълно запознат с всички

подробности от „Търсенето на убиеца“. И пак стигнахме дотук — той добави с леко променен глас: — Мога да ви уверя, сър Джордж, че правим всичко възможно да открием лейди Стъбс. Междувременно бих искал да поговоря с мистър и мисис Алек Леги и с мистър Майкъл Уейман.

— Аманда!

— Ще ги извикам, инспекторе — заяви мис Бруис. — Мисис Леги сигурно още гадае в палатката. След пет часа дойдоха много хора срещу билет на половин цена, а и всички състезания продължават. Вероятно ще открия и мистър Леги или мистър Уейман — кого предпочитате да видите първо?

— Няма значение — отговори инспектор Бланд. Мис Бруис кимна и излезе. Сър Джордж тръгна след нея, а гласът му се извиси жалостиво:

— Виж какво, Аманда, трябва да...

Инспектор Бланд разбра колко е зависим сър Джордж от енергичната мис Бруис. И действително, в този момент господарят на имението му приличаше повече на малко момченце.

Докато чакаше, инспекторът вдигна телефона и поиска да го свържат с полицейския участък в Хелмът, където се разпореда да вземат мерки за яхтата „Есперанс“.

— Сигурно ви е ясно — обясни той на Хоскинс, явно неспособен да проумее какво става, — че тази проклета жена може да бъде само на едно място, на яхтата на Де Суса.

— Как открихте, сър?

— Никой не я е видял да минава през обичайните изходи, а тя е облечена така, че е изключено да е тръгнала пеша през нивите или гората, затова пък е възможно да се е срещнала по предварителна уговорка с Де Суса долу, при навеса, той да я е закарал с моторницата до яхтата, а после да се е върнал на празненството.

— И защо ще го прави, сър? — попита озадачено Хоскинс.

— Нямам представа — отговори инспекторът — и наистина не е за вярване да го е направил. Ала е възможно. И ако мисис Стъбс е на „Есперанс“, ще се погрижи да не слезе незабелязано.

— Но нали не можела да го понася... — Хоскинс допълни някаква ругатня.

— Знаем само, че е твърдяла така. Жените — поучително рече инспекторът — казват какви ли не лъжи. Никога не го забравяйте, Хоскинс.

— Ъхъ — одобрително закима Хоскинс.

II

Разговорът им бе прекъснат, тъй като вратата се отвори и в стаята влезе висок млад мъж с доста неугледен вид. Бе облечен в приличен вълнен костюм, но яката на ризата му бе смачкана, вратовръзката бе изкривена, а косата му бе щръкнала във всички посоки.

— Вие мистър Алек Леги ли сте? — попита инспекторът, като вдигна поглед към него.

— Не — отвърна младежът, — аз съм Майкъл Уейман. Разбрах, че сте искали да ме видите.

— Точно така, господине — каза инспектор Бланд. — Защо не седнете?

Той посочи стола от другата страна на масата.

— Не ми се седи — рече Майкъл Уейман, — обичам да се разхождам. Но какво правите вие от полицията тук? Какво се е случило?

Инспектор Бланд го погледна учудено.

— Сър Джордж не ви ли е съобщил? — понита той.

— Никой не ми е съобщавал нищо. Не се въртя непрекъснато около сър Джордж. Какво се е случило?

— Доколкото знам, сте отседнали в къщата.

— Естествено, че съм отседнал в къщата. И какво от това?

— Просто си помислих, че всички, които са отседнали там, вече трябва да са информирани за днешната трагедия.

— Трагедия ли? Каква трагедия?

— Момичето, което играеше ролята на жертвата, е било убито.

— Не! — Майкъл Уейман изглеждаше крайно изненадан. — Да нямате предвид, че е било убито наистина? Да не е някаква измислица?

— Не знам какво имате предвид под „измислица“. Момичето е мъртво.

— Как е било убито?

— Удушили са го с въже. Майкъл Уейман подсвирна.

— Точно както по сценария! Е, покрай този сценарий на човек му хрумват някои идеи — — той пристъпи към прозореца, обърна се

рязко и каза: — Значи всички ние сме заподозрени? Или е било някое от местните момчета?

— Не виждам как би могло да е някое от местните момчета — рече инспекторът.

— Всъщност и аз — съгласи се Майкъл Уейман. — Е, инспекторе, много от приятелите ми ме смятат за луд, но не съм от тоя вид луди. Не обикалям провинцията, за да душа недоразвити пъпчиви момичета.

— Разбрах, че сте тук, за да проектирате зала за тенис в имението на сър Джордж, така ли е, мистър Уейман?

— Безобидно занимание — рече Майкъл. — От гледна точка на криминалиста, де. От архитектурна гледна точка обаче не съм толкова сигурен. Резултатът вероятно ще бъде престъпление спрямо добрия вкус. Но това, инспекторе, не ви интересува. От какво всъщност се интересувате?

— Ами бих искал да знам, мистър Уейман, къде точно бяхте между четири и петнайсет и да кажем, пет часа днес следобед.

— Как да го разбирам — като медицинско удостоверение ли?

— Не съвсем, сър. Един от свидетелите е видял момичето живо в четири и петнайсет.

— Кой е тоя свидетел — или не бива да питам?

— Мисис Бруис. Лейди Стъбс ѝ е наредила да занесе на момичето поднос със сладкиши и плодов сок.

— Нашата Хати ли го е наредила? Не мога да повярвам.

— Защо не вярвате, мистър Уейман?

— Защото не е в нейния стил. Тя не се сеца за такива неща. Мислите на уважаемата лейди Стъбс се въртят единствено около нея самата.

— Мистър Уейман, а? все още чакам отговор на въпроса си.

— Къде съм бил между четири и петнайсет и пет часа? Наистина не мога да кажа веднага, инспекторе. Бях някъде тук — нали.

— Къде тук?

— На много, места. Помотах се на поляната, гледах как се забавляват местните хора, поговорих със суетната кинозвезда. После, когато ми писна, отидох на тенискорта и мислих върху проекта за залата. Помислих си също за колко ли време някой ще се сети, че на

първата улика в играта — снимката, е показана част от мрежата на тенисскорта.

— Някой разпозна ли я?

— Да, май някой мина, но вече не ме интересуваше. Дойде ми нова идея за залата — как да съчетае най-доброто от два свята. От моя свят и от света на сър Джордж.

— А после?

— После ли? Ами поразходих се и се върнах при къщата. Ходих долу на кея и си побъбрихме със стария Мърдъл, сетне се прибрах. Не мога да определя с точност всяка минута. Както ви казах в началото, бях тук!

— Добре, мистър Уейман — бързо подхвърли инспекторът, — сигурен съм, че всичко това може да бъде проверено.

— Мърдъл ще ви каже, че съм говорил с него на кея. Но беше доста по-късно от часа, за който се интересувате. Сигурно е минавало пет, когато слязох надолу. Това не ви задоволява, нали, инспекторе?

— Ще го уточним, мистър Уейман.

Бланд говореше спокойно, но в гласа му се усещаше стоманена нотка, което не убягна от вниманието на младия архитект. Той приседна върху облегалката на стола.

— Ама сериозно — рече младежът, — кой би могъл да убие момичето?

— Няма ли някакви предположения, мистър Уейман?

— Е, първото, което ми хрумва, е, че го е направила нашата плодовита писателка, пурпурната заплаха. Видяхте ли императорската ѝ пурпурна одежда? Мен ако питате, се е поувлякла и е решила, че за „Търсенето на убиеца“ ще бъде много реалистично, ако трупът е истински. Какво ще кажете?

— Това сериозно предположение ли е, мистър Уейман?

— Това е единствената вероятност, която ми идва на ум.

— Има още нещо, което искам да ви питам, мистър Уейман. Виждали ли сте днес следобед лейди Стъбс?

— Разбира се, че съм я виждал. Как да не я забележи човек? Облечена като манекенка на Жак Фат или Кристиан Диор.

— Кога я видяхте за последен път?

— За последен път ли? Не знам. Когато минавах през ливадата към три и половина-четири без петнайсет.

— А видяхте ли я след това?

— Не. Защо?

— Ами защото след четири часа явно никой не я е виждал. Лейди Стъбс е изчезнала, мистър Уейман.

— Изчезнала ли! Нашата Хати!

— Учудва ли ви?

— Да, доста... Какво ли си е наумила?

— Вие добре ли познавате лейди Стъбс, мистър Уейман?

— Познавам я откакто дойдох тук преди четири-пет дена.

— Имате ли някакво изградено мнение за нея?

— Според мен тя знае как стоят нещата по-добре от мнозина други — сухо рече Майкъл Уейман. — Твърде ефективна млада жена е и умее да се възползва от това.

— Но не е много умна, нали?

— Зависи какво имате предвид под умна — каза Майкъл Уейман.

— Не бих казал, че е интелектуалка. Но ако си мислите, че няма нищо в главата, грешите — в гласа му се усещаше горчивина. — Мен ако питате, е доста умна. По-умна от мнозина други.

Инспекторът вдигна учудено вежди.

— Мнението на повечето хора не е такова.

— По някакви причини тя обича да се прави на глупава. Не ми е известно защо. Но както ви казах вече, по мое мнение е доста умна.

Инспекторът го изгледа, сетне попита:

— Наистина ли не можете да посочите по-точно къде сте били между часовете, които споменах?

— Съжалявам — Уейман започваше да нервничи. — Боя се, че не мога. Никога не съм имал добра памет, щом стане въпрос за време — после добави: — Свършихте ли с мен?

Инспекторът кимна и младежът напусна забързано стаята.

— А аз бих искал да знам — рече Бланд колкото на себе си, толкова и на Хоскинс — какво е имало между него и лейди Стъбс. Или се е опитвал да я сваля и тя му е отказала, или пък са се скарали — и продължи: — Какво според вас е общоприетото мнение на местните хора за сър Джордж и жена му?

— Тя е гламава — отсече полицаят Хоскинс.

— Знам, че това е вашето мнение, Хоскинс. Всички ли мислят така?

— Мен ако питате — да.

— А сър Джордж — него обичат ли го?

— Него доста го обичат. Той е свестен човек и знае как да се грижи за имението. Старата дама му помогна много.

— Коя стара дама?

— Мисис Фолиът, дето живее в къщичката на пазача.

— А, да. Имението е било собственост на Фолиът, нали?

— Да, благодарение на старата дама сър Джордж и лейди Стъбс се справят толкова добре. А тя ги запозна и с всички благородници тук.

— Мислите ли, че са й платили?

— О, не, мисис Фолиът не е такъв човек — рече възмутен Хоскинс. — Доколкото подразбирам, е познавала лейди Стъбс, преди тя да се омъжи, и е посъветвала сър Джордж да купи имението.

— Трябва да поговоря с мисис Фолиът — реши инспекторът.

— О, старицата наистина е хитра. Ако има нещо гнило, сигурно ще знае.

— Непременно трябва да говоря с нея — повтори Бланд. — Къде ли е сега?

ГЛАВА 11

I

В това време мисис Фолиът разговаряше в големия салон с Еркюл Поаро. Той бе я намерил полегнала на един стол в ъгъла на стаята. Когато влезе, тя се надигна неспокойно. После се отпусна отново и измърмори:

— А, вие ли сте, мосю Поаро?

— Извинете, мадам, че ви обезпокоих.

— Не, не. Не ми пречите. Просто си почивах. Вече не съм така млада, както някога. Шокът бе прекалено силен за мен.

— Разбирам ви — каза Поаро. — Напълно ви разбирам.

Стиснала кърпичката в дребната си ръка, мисис Фолиът гледаше нагоре към тавана. Заговори с едва сдържан плач:

— Не ми го побира главата. Бедното момиче! Бедното, бедното момиче...

— Зная — успокояваше я Поаро. — Зная всичко.

— Толкова млада — продължи мисис Фолиът, — едва на прага на живота. — После повтори отново: — Не ми го побира главата.

Поаро я наблюдаваше изненадан. Тя изглеждаше с десет години по-стара, откакто бе я видял в ранния следобед да посреща гостите като любезна домакиня. Сега лицето ѝ бе измъчено и повяхнало, а бръчките и изпъкваха по-силно.

— Едва вчера ми казахте, мадам, че светът е много грешен.

— Така ли ви казах? — сепна се мисис Фолиът. — Вярно е... О, да, чак сега започвам да проумявам колко вярно е това — после продължи тихо: — Но изобщо не съм предполагала, че ще се случи нещо подобно.

Той отново я погледна с изненада.

— Тогава какво сте предполагали, че ще се случи? Нещо друго ли?

— Не, не. Не исках да кажа това.

Поаро настоя:

— Но вие сте очаквали да се случи нещо — нещо необичайно.

— Погрешно сте ме разбрали, мосю Поаро. Имам предвид, че това е последното нещо, което човек очаква да се случи на празненство като днешното.

— Лейди Стъбс също говореше сутринта за неприятни неща.

— Наистина ли? О, не ми споменавайте за Хати, недейте. Не искам да мисля за нея — тя замълча, после продължи: — За какви неприятни неща ви е говорила?

— Разказваше ми за братовчед си. Етиен де Суса. Каза, че е проклет, лош човек. А също, че се бои от него.

Той се загледа в нея, но тя само поклати глава недоверчиво.

— Кой е този Етиен де Суса?

— Даде, вие не бяхте на закуска. Бях забравил, мисис Фолиът. Лейди Стъбс получи писмо от този свой братовчед, когото не била виждала от петнайсетгодишна. Той ѝ съобщаваше, че смята да я посети днес следобед.

— И дойде ли?

— Да. Пристигна към четири и половина.

— Да не говорите за хубавия мургав младеж, който се появи по пътеката откъм ферибота? А аз се чудех кой ли е той.

— Да, мадам, това бе мистър Де Суса. Мисис Фолиът рече възбудено:

— На ваше място нямаше да обръщам внимание на приказките на Хати — тя се изчерви от изненадания поглед на Поаро, после продължи: — Като дете е — тоест определенията ѝ са като на дете: лош, добър. Никакви нюанси. Аз не бих обърнала внимание на това, което ви е казала за Етиен де Суса.

Думите ѝ отново го изненадаха. Той бавно попита:

— Нали познавате добре лейди Стъбс?

— Вероятно колкото и другите. Дори по-добре от съпруга и. И какво от това?

— Каква е всъщност тя, мадам?

— Твърде странен въпрос, мосю Поаро.

— Нали знаете, мадам, че не могат да открият лейди Стъбс?

Отговорът и отново го озадачи. Възрастната жена не показва с нищо, че е била изненадана или загрижена, само рече:

— Значи е избягала. Ясно.

— И това ви се струва съвсем нормално, така ли?

— Нормално ли? О, не знам. Хати е доста трудна за разбиране.

— Мислите ли, че е избягала, защото съвестта ѝ е гузна?

— Какво имате предвид, мосю Поаро?

— Братовчед ѝ ми разказа за нея днес следобед. Спомена между другото, че винаги е била умствено недоразвита. Сигурно знаете, мадам, че хора, които са умствено недоразвити, невинаги си дават сметка за своите действия.

— Какво имате предвид, мосю Поаро?

— Както казахте, такива хора са устроени много просто — като деца. При неочакван изблик на гняв дори могат да убият.

Мисис Фолиът се обърна към него с внезапно бликнал гняв.

— Хати никога не е била такава! Няма да ви позволя да говорите подобни неща. Беше мило и сърдечно дете, макар и да бе малко... изостанала умствено. Никога не би убила човек.

Тя го изглежда сурово, запъхтяна и все още ядосана. Поаро остана изненадан. Много изненадан.

II

Именно в тази обстановка внезапно се появи полицаят Хоскинс. Той изрече, сякаш се извиняваше:

— Вас търся, мадам.

— Добър вечер, Хоскинс — мисис Фолиът вече бе спокойна и отново бе станала господарката на Нейс Хаус. — Какво има?

— Инспекторът ви поднася своите почитания и ще бъде щастлив да поговори с вас — ако искате, естествено — побърза да добави Хоскинс, забелязал, както и Еркюл Поаро преди това, последиците от шока.

— Разбира се, че искам.

Мисис Фолиът се изправи и последва Хоскинс навън. Поаро, който бе се надигнал учтиво, седна отново и се загледа в тавана със смръщени от учудване вежди.

Когато мисис Фолиът влезе и полицаят ѝ подаде стол, инспекторът се надигна от мястото си.

— Съжалявам, че трябва да ви обезпокоя, мисис Фолиът — започна Бланд. — Но сигурно познавате всички живеещи в околността и реших, че бихте могли да ни помогнете.

— Струва ми се — рече мисис Фолиът с колеблива усмивка, — че познавам хората наоколо по-добре от всеки друг тук. Какво ви интересува, инспекторе?

— Познавате и Тъкърови, нали? Семейството и момичето?

— О, да, разбира се, винаги са живели под наем в имението. Мисис Тъкър е най-малкото дете в многобройно семейство. Нейният най-голям брат ни бе главен градинар. Тя се омъжи за Алфред Тъкър, селскостопански работник — глупав човек е, но пък е добряк. Мисис Тъкър е малко опърничава. Оправна домакиня, поддържа къщата си идеално чиста и не позволява на Тъкър да стигне с калните си ботуши по-далеч от кухнята. Ето такива неща. На децата се кара още повече. Доста от тях вече са семейни и работят. Останаха само горката Марлийн и три по-малки деца. Две момчета и едно момиче, които още ходят на училище.

— Е, наглед като познавате така добре семейството, мисис Фолиът, смятате ли, че има причина Марлийн да бъде убита днес?

— Не. Всичко е толкова нелепо, инспекторе. Нямаше приятел, поне аз не знам да е имала. Не съм чувала.

— А хората, участвали в „Търсенето на убиеца“? Можете ли да ми кажете нещо за тях?

— Не познавам мисис Оливър. Тя изобщо не се покрива с представата ми за авторка на криминални романи. Естествено, е много разстроена, горката, от случилото се.

— А другите, които ѝ помагат — например капитан Уорбъртън?

— Не виждам причина той да убива Марлийн Тъкър, ако имате предвид това — спокойно рече мисис Фолиът. — Не ми е симпатичен. Според мен е лукав, но нали е политически доносник, сигурно трябва да е наясно с разните политически ходове. Несъмнено е енергичен и работи усърдно по подготовката на празника. И все пак не мисля, че е убил момичето, защото цял следобед бе на поляната.

Инспекторът кимна.

— А семейство Леги? Какво знаете за тях?

— Ами доста приятно младо семейство. Той често изпада в настроения. Не го познавам добре. Тя се казваше Карстър, преди да се омъжи, познавам някои от роднините ѝ. Наеха за два месеца Мил Котидж и май прекарват добре тук. Всички се сприятелихме с тях.

— Чух, че е привлекателна жена.

— О, да, доста привлекателна е.

— Смятате ли, че сър Джордж може да се е увлякъл по нея?

Мисис Фолиът изглеждаше доста изненадана.

— О, не, сигурна съм, че не е имало нищо подобно. Сър Джордж наистина е погълнат от своята работа и много обича съпругата си. В никакъв случай не е донжуан.

— И според вас между лейди Стъбс и мистър Леги не е имало нищо?

Мисис Фолиът отново поклати глава.

— О, сигурна съм, че не е имало. Инспекторът продължи да настоява:

— А знаете ли да е имало някаква разправа между сър Джордж и жена му?

— Убедена съм, че не е имало — натърти мисис Фолиът. — Ако е имало, щях да зная.

— В такъв случай бягството на лейди Стъбс не е заради някакво семейно неразбирателство.

— О, не! — възкликна веднага тя. — Доколкото разбирам, това глупаво момиче не е искало да се види с братовчед си. Някаква детинска фобия. Избягала е, както би избягало едно дете.

— Значи това е вашето мнение. Имате ли да добавите нещо?

— Не. Хати сигурно ще се появи всеки момент. И ще се срамува от себе си — после добави разсеяно: — А какво стана с тоя братовчед? Още ли е в къщата?

— Казаха ми, че се е върнал на яхтата си.

— А тя е в Хелмът, нали?

— Да, в Хелмът.

— Ясно — рече мисис Фолиът. — Наистина е неприятно, че Хати се държи така детински. Но ако той остане тук още някой ден, трябва да я накараме да се държи прилично.

Инспекторът реши, че въпросът е, отправен към него, но не сметна за нужно да отговаря.

— Вероятно си мислите — рече той, — че всичко това няма връзка с разследването. Но нали разбирате, мисис Фолиът, че сме длъжни да включим в него доста широк кръг от хора. Например мис Бруис. Какво знаете за нея?

— Ами че е отлична секретарка. Нещо повече от секретарка. На практика се грижи за домакинството. Направо не знам какво щяха да правят без нея.

— Била ли е секретарка на сър Джордж и преди той да се ожени?

— Мисля, че да. Не съм съвсем сигурна. Познавам я едва откакто дойде тук с тях.

— Май не обича много лейди Стъбс.

— Не — отвърна мисис Фолиът. — Боя се, че не я обича. Според мен всички тия добри секретарки никога не се привързват към съпругите, сигурно разбирате какво имам предвид. Може би е естествено.

— Коя от вас двете помоли мис Бруис да занесе сладкишите и сока на момичето под навеса? Мисис Фолиът изглеждаше леко изненадана.

— Спомням си, че мис Бруис събра малко сладкиши и нещо друго, а после каза, че ще ги занесе на Марлийн. Не знаей някой да я е молил изрично или пък да ѝ е нареждал да го прави. Със сигурност не съм аз.

— Ясно. Казахте, че от четири часа сте били в павилиона за чай. Вероятно и мисис Леги е пила чай по същото време.

— Мисис Леги ли? Не, не мисля. Поне не си спомням да съм я виждала. Всъщност съвсем сигурна съм, че не е идвала. С автобуса от Торки бяха пристигнали доста нови гости, аз се огледах и си помислих, че сигурно всички са курортисти — нямаше нито едно познато лице. Мисис Леги вероятно е дошла да пие чай по-късно.

— Добре де — реши инспекторът, — не е толкова важно. — После тихо добави: — Това май е всичко. Благодаря ви, мисис Фолиът, бяхте много любезна. Да се надяваме, че лейди Стъбс ще се върне скоро.

— Дано — каза мисис Фолиът. — Колко неразумно от страна на милото дете да ни тревожи така — тя го изрече бързо, но оживлението в гласа ѝ не изглеждаше много естествено. — Сигурна съм, че всичко е наред. Наистина.

В този момент вратата се отвори и в стаята влезе привлекателна млада жена с червена коса и луничаво лице, която каза:

— Разбрах, че сте ме викали.

— — Това е мисис Леги, инспекторе — представи я мисис Фолиът. — Мила Сали, не знам дали си научила за ужасното нещастие...?

— О, да! Какъв ужас! — възкликна мисис Леги, после щом мисис Фолиът напусна стаята, въздъхна облекчено и се отпусна на стола. — Страшно съжалявам — съобщи тя. — Струва ми се направо невероятно. Боя се, че едва ли ще ви помогна. Гледах на ръка цял следобед, така че не съм видяла нищо.

— Знам, мисис Леги. Но задаваме на всички обичайните въпроси. Например къде бяхте между четири и петнайсет и пет часа?

— В четири часа ходих да пия чай.

— В павилиона за чай ли?

— Да.

— Предполагам, е бил претъпкан?

— О, беше ужасна блъсканица.

— Видяхте ли някои познати?

— О, само неколцина възрастни хора. Нямахте с кого да си поговоря. Господи, колко ми се пиеше чай! Както казах, беше в четири часа. В четири и половина се върнах в палатката на гадателката и продължих да гледам на ръка. Един Господ знае какво съм обещавала накрая на жените. Съпрузи милионери, филмова кариера в Холивуд... Презморските пътешествия и загадъчните мургави жени ми изглеждаха прекалено обикновени.

— Случи ли се нещо през този половин час, докато отсъствахте — сигурно е имало хора, които са искали да им гледат на ръка?

— А, закачих на палатката бележка, на която пишеше: „Ще се върна в четири и половина“.

Инспекторът си отбеляза нещо в бележника.

— Кога видяхте за последен път лейди Стъбс?

— Хати ли? Наистина не знам. Беше съвсем близо до палатката, когато отивах да пия чай, но не сме говорили. После не си спомням да съм я виждала. Някой ми каза преди малко, че е изчезнала. Вярно ли е?

— Да.

— Е, нищо — весело каза Сали Леги, — тя не е наред, нали знаете. Сигурно се е изплашила, щом е научила за убийството.

— Благодаря ви, мисис Леги.

Мисис Леги се възползва и бързо се упъти към вратата. Докато излизаше, пропусна край себе си Еркюл Поаро.

III

Загледан в тавана, инспекторът каза:

— Мисис Леги твърди, че е била в павилиона за чай между четири и четири и половина. Мисис Фолиът твърди, че е помагала да сервират там чая от четири нататък, но казва, че мисис Леги не е била сред посетителите — той замълча, после продължи: — Мис Бруис разправя, че лейди Стъбс я е помолила да занесе таблата със сладкиши и сок на Марлийн Тъкър. Майкъл Уейман заявява, че е изключено лейди Стъбс да направи подобно нещо — би било съвсем не характерно за нея.

— А! — обади се Поаро. — Противоречиви показания! Е, винаги е така.

— И колко досадно, когато трябва да отсееш истината — съгласи се инспекторът. — Понякога имат значение, но в девет от десет случая нямат никакъв смисъл. Ясно е, че ни предстои къртовска работа.

— И какво мислите, *mon cher*? Какво решихте?

— Смятам — мрачно каза инспекторът, — че Марлийн Тъкър е видяла нещо, което не е трябвало да вижда. Мисля, че точно заради това, което е видяла, е трябвало да бъде убита.

— Няма да ви противореча — рече Поаро. — Въпросът е какво е видяла?

— Може да е присъствала на убийство — предположи инспекторът. — Или пък да е видяла човека, извършил убийството.

— Убийство ли? — попита Поаро. — Кого са убили?

— Вие как смятате, Поаро? Жива ли е лейди Стъбс, или е-мъртва?

На Поаро му бяха нужни няколко мига, преди да отговори:

— Смятам, *mon ami*, че лейди Стъбс е мъртва. И ще ви кажа защо. Защото мисис Фолиът мисли, че тя е мъртва. Да, каквото и да ни говори сега или да се преструва, че мисли, мисис Фолиът смята, че Хати Стъбс е мъртва. Мисис Фолиът — добави той — знае доста неща, които ние не знаем.

ГЛАВА 12

На следващата сутрин Еркюл Поаро слезе на закуска и завари гостите в намален състав. Мисис Оливър още преживяваше шока от вчерашното събитие и закусваше в леглото си. Майкъл Уейман бе изпил чаша кафе и бе излязъл рано. На масата за закуска седяха само сър Джордж и преданата му мис Бруис. Сър Джордж потвърждаваше по недвусмислен начин душевното си състояние, като не се докосваше до храната. Чинията пред него бе гточти непокътната. Той отмести купчинката писма, които мис Бруис бе отворила и бе сложила пред него. Кафето си изпи, като че ли не знаеше за какво става въпрос. Каза разсеяно:

— Добро утро, мосю Поаро!

После изпадна отново в размисъл. От време на време издаваше някакви неясни възклицания.

— Цялата тая проклета история е съвсем нелепа. Къде ли е Хати?

— Дознанието ще се проведе в полицията в четвъртък — съобщи мис Бруис. — Обадиха се по телефона.

Господарят й я изглежда, сякаш не я разбра.

— Дознание ли? — рече той. — О, да, естествено — гласът му прозвуча глухо и без никакъв интерес. След като отпи отново от кафето, сър Джордж добави: — Жените са непредсказуеми. Какво ли си е наумила?

Мис Бруис сви устни. Поаро забеляза доста добре, че е изпаднала в нервна възбуда.

— Тая сутрин ще дойде да ви види Ходжсън — съобщи тя, — за електрифицирането на краварника. А в дванайсет часа ще...

Сър Джордж я прекъсна:

— Не мога да приема никого. Отложете всички срещи! Как, по дяволите, си мислите, че човек ще си върши работата, след като е разтревожен за жена си?

— Както кажете, сър Джордж.

Мис Бруис приложи домашния вариант на адвокатската фраза „както ви е приятно, ваше благородие“. Недоволството ѝ бе очевидно.

— Никога не знаеш — рече сър Джордж — какво ще им влезе в главите на жените или пък какви глупости ще направят! Съгласен ли сте?

Последният му въпрос бе отправен към Поаро.

— Жените ли? Те са непредвидими — каза Поаро, повдигайки вежди и ръце с галска разпаленост.

Мис Бруис се изсекна демонстративно.

— Всичко изглеждаше нормално — продължи сър Джордж, — г — Хати страшно се радваше на новия си пръстен, издокара се за тържеството. Всичко си бе както винаги. Нито сме си рекли нещо накриво, нито пък сме се карали. Изчезна, без да каже и дума.

— А тия писма, сър Джордж — започна мис Бруис. — Да ги вземат дяволите тия писма — избухна той и отмести чашата с кафето.

Грабна писмата от масата и почти ги захвърли към мис Бруис.

— Отговорете им както искате! Само не ме безпокойте — после добави по-скоро на себе си с обиден глас: — Май не мога да се захвана с нищо... Дори не знам дали онова момче от полицията го бива за нещо. Много е любезен за полицай.

— Според мен — обади се мис Бруис — полицаите са твърде експедитивни. Имат предостатъчно средства за откриване на безследно изчезнали.

— Понякога им трябва цели дни — каза сър Джордж, — за да открият някакво си нещастно хлапе, което е избягало и се е скрило в купа сено.

— Лейди Стъбс едва ли е в купа сено, сър Джордж.

— Де да можех да направя нещо — повтори нещастният съпруг. — Мисля си например да пусна съобщение във вестниците. Аманда, запишете си — той замълча за миг, докато мислеше усилено. — „Хати! Моля те да се върнеш у дома. Отчаян съм заради теб. Джордж.“ Във всички вестници, Аманда...

Мис Бруис подхвърли кисело:

— Сър Джордж, лейди Стъбс не чете често вестници. Не проявява интерес към събитията на деня или пък към световните новини — после добави доста злобно, но сър Джордж не бе в

състояние да долови злобата ѝ. — Разбира се, можете да пуснете една реклама във „Вог“. Виж, нея тя сигурно ще забележи.

Сър Джордж ѝ отговори просто:

— Където решите, но се заемете с това.

Стана и се отправи към вратата. Хвана дръжката на бравата, но се спря и се върна. Заговори направо на Поаро:

— Вижте какво, Поаро, според вас тя е мъртва, нали? Докато отговаряше, Поаро заби поглед в чашата с кафето:

— Бих казал, сър Джордж, че е прекалено рано за изводи. Няма причина, поне засега, да си мислите така.

— Значи наистина смятате, че е мъртва — мрачно реши сър Джордж. Но — решително добави той — аз не мисля така! Според мен с нея всичко е наред.

Поклати упорито глава и излезе, затръшвайки вратата.

Поаро замислено си намаза с масло препечена филия хляб. В случаите, когато съществуваше подозрение, че някоя съпруга е била убита, той винаги подозираше по инерция, че убиец е съпругът. (По същия начин, ако бе убит съпругът, той подозираше съпругата.) Но сега не смяташе, че сър Джордж е видял сметката на съпругата си. От краткото си запознанство с тях бе убеден, че сър Джордж е привързан към жена си. Нещо повече, доколкото можеше да се довери на паметта си (а тя му служеше отлично), сър Джордж бе прекарал целия следобед на поляната, поне до мига, в който Поаро и мисис Оливър откриха трупа. Бяха заварили домакина на поляната, когато се върнаха и съобщиха за откритието си. Не, сър Джордж нямаше пръст в убийството на Хати. В случай че Хати бе мъртва. Поаро реши все пак, че засега няма причина да я смята за мъртва. Това, което каза току-що на сър Джордж, бе самата истина. Но за себе си бе решил окончателно. Отсъди, че схемата на убийството е ясна: двойно убийство.

Мислите му бяха прекъснати от мис Бруис, която заговори злобно и почти през сълзи:

— Мъжете са такива глупаци — изрече тя, — ама кръгли глупаци! В повечето случаи са доста хитри, но понякога се женят за съвсем неподходящи жени.

Поаро винаги предпочиташе да изслушва събеседниците си. Колкото повече му разказваха, толкова по-добре. Почти винаги сред плявата имаше и зрънце истина.

— Вие мислите ли, че бракът им е бил несполучлив? — попита той.

— Провал, пълен провал.

— Тоест не са били щастливи?

— Тя имаше вредно влияние над него във всяко отношение.

— Виж ти, много интересно! Какво е било вредното и влияние?

— Караше го да тича насам-натам по нейните прищевки и да ѝ купува скъпи подаръци — имаше толкова много бижута, че едва ли ще успее да си ги сложи някога. И скъпи кожи. Има две палта от визон и едно от руски хермелин. За какво са ѝ две палта от визон?

Поаро поклати глава.

— Не бих могъл да ви кажа — отговори той.

— Лукава — продължаваше мис Бруис. — Неискре-на! Винаги се прави на глупава — особено пред хора. Сигурно смята, че той я харесва така!

— А харесва ли я?

— О, тия мъже! — възкликна мис Бруис, гласът и трепереше почти истерично. — Не могат да оценят експедитивността, безкористността, верността, което и да е от тези качества! Ако сър Джордж имаше умна и способна жена, щеше да стигне далеч.

— Докъде щеше да стигне? — любопитства Поаро.

— Ами можеше да вземе активно участие в местното управление. Или пък да влезе в парламента. Той е много по-способен от горкия мистър Мастъртън. Не зная дали някога сте чували как говори от трибуната мистър Мастъртън — най-заекващият и скучен оратор. Дължи своето положение изцяло на съпругата си. Именно мисис Мастъртън движи нещата. Тя е и енергична, и инициативна, и политическа прозорлива.

Поаро потръпна при мисълта, че може да бъде женен за мисис Мастъртън, но бе напълно съгласен с думите на мис Бруис.

— Да — каза той, — тя е точно такава. Забележителна жена — измърмори на себе си.

— Сър Джордж, изглежда, не е амбициозен — продължи мис Бруис, — сякаш е доволен да живее тук и да се размотава, играейки си на местен земевладелец и посещавайки понякога Лондон, за да участва в разните му там дирекционни съвети, но би могъл да направи много повече за себе си с качества, които има. Наистина е невероятен

човек, мосю Поаро. Тази жена никога не го е разбирала. Гледа на него като на Машина, която да ѝ доставя кожени палта, накити и скъпи дрехи. Ако се бе оженил за жена, която наистина да цени качествата му...

Тя млъкна с разтреперан глас.

Поаро я гледаше с искрено съчувствие. Мис Бруис бе влюбена в своя господар. Отдаваше му своята искрена и страстна преданост, за която той вероятно не знаеше и от която явно не се интересувахе. За сър Джордж Аманда Бруис бе един ефикасен автомат, който му спестяваше всекидневната черна работа, отговаряше на телефонните обаждания, пишеше писма, наемаше прислужници, поръчваше храната и като цяло облекчаваше живота му. Поаро се съмняваше той някога да е гледал на нея като на жена. Помисли си, че това си има опасности. Жените понякога не издържат, изпаднат в истерия, ако обектът на тяхната преданост не им обърне внимание.

— Лукава, пресметлива и потайна самка — ето каква е тя — заключи разплакана мис Бруис.

— Забелязвам, че казвате „е“, а не „беше“ — подхвърли Поаро.

— Разбира се, че не е умряла! — сопна се мис Бруис.

— Избягала е с някой мъж, ето какво е направила! Тя е от тоя род жени.

— Възможно е. Винаги е възможно — реши Поаро.

Взе още една филия хляб, надникна мрачно в бурканчето с конфитюр и се огледа, за да види дали на масата няма друго сладко. Всичко бе свършило, така че трябваше да се задоволи с маслото.

— Това е единственото обяснение — каза мис Бруис.

— Но разбира се, сър Джордж не би се сетил за подобно нещо.

— Имало ли е... някакви неприятности с мъже? — предпазливо попита Поаро.

— О, Хати е много хитра — отвърна мис Бруис.

— Тоест не сте забелязали нищо такова.

— Постарала се е да не забележа — обясни мис Бруис.

— Но според вас не е изключено да е имало — как ли да се изразя — някакви потайни епизоди?

— Тя направи всичко възможно, та Майкъл Уейман да се държи като глупак — заяви жената. — Водеше го да разглежда градината с

камелиите по това време на годината! Преструваше се, че много се интересува от залата за тенис.

— Но все пак той за това е дошъл тук и доколкото разбирам, сър Джордж я строи главно, за да достави удоволствие на жена си.

— Тя не играе тенис — каза мис Бруис. — Изобщо не спортува. Просто иска да разполага с приятна сграда, където да седи, докато другите тичат и се потят. О, да, наистина направи всичко възможно Майкъл Уейман да се държи като глупак. И сигурно щеше да го постигне, ако той нямаше предвид нещо друго.

— Виж ти! — възкликна Поаро, след което си взе малко конфитюр и го намаза в края на филията, а после замислено отхапа залък хляб. — Значи мосю Уейман е имал предвид нещо друго?

— Мисис Леги го препоръча на сър Джордж — обясни мис Бруис. — Познавала го е, преди да се омъжи. Доколкото знам, от Челси, навремето е рисувала.

— Според мен е доста привлекателна и интелигентна млада жена — предпазливо забеляза Поаро.

— О, да, тя е много интелигентна — съгласи се мис Бруис. — Завършила е университета и мисля, че е могла да има своя кариера, ако не се е омъжила.

— Отдавна ли е омъжена?

— От около три години. Но бракът ѝ май не е сполучлив.

— Несъответствие в характерите ли?

— Той е странен младеж, на настроения. Постоянно се разхожда сам, а съм го чувала и да се държи много лошо с нея.

— Да де — каза Поаро, — нали кавгите и сдобряванията са неизбежни в началото на брака. Без тях животът би бил твърде сив.

— Мисис Леги прекарва доста време с Майкъл Уейман, откакто той е тук — съобщи мис Бруис. — Мен ако питате, е бил влюбен в нея, преди тя да се омъжи за Алек Леги. Но тя изглежда, само флиртува.

— Ала мистър Леги едва ли е очарован от това.

— Човек не може да го разбере, той е толкова неясен. Но ми се струва, че напоследък е още по-затворен.

— А може би е бил очарован от лейди Стъбс?

— Тя май си въобразява, че мистър Леги я харесва. Смята, че е достатъчно само да си мръдне пръста, и всеки мъж ще се влюби в нея!

— Но все пак, ако е избягала с мъж, както предполагате, то този мъж не е мистър Уейман, защото мистър Уейман е тук.

— Избягала е с някой с когото се е срещала тайно, убедена съм — рече мис Бруис. — Често се измъква от къщи и се разхожда сама из гората. Онази вечер пак беше излязла. Преди това се прозяваше, каза, че ще си ляга. След по-малко от половин час я видях да се измъква от страничната врата с шал на главата.

Поаро се загледа умислено в жената срещу себе си. Чудеше се дали може да вярва на твърденията на мис — Бруис за лейди Стъбс и дали това са само предположения, в които ѝ се иска да има истина. Бе сигурен, че мисис Фолиът не споделя измислиците на мис Бруис, а тя познаваше Хати много по-добре. Ако лейди Стъбс бе избягала с любовник, това щеше да е само добре дошло за мис Бруис. Тя щеше да успокоява покрусения съпруг и бързо да уреди развода. Но от това предположенията не ставаха нито верни, нито вероятни, нито дори правдоподобни. Ако Хати Стъбс бе избягала с любовник, тя бе избрала много неподходящ момент. Поаро изобщо не вярваше, че го е направила.

Мис Бруис подсмъркна и започна да събира разпилените писма.

— Щом сър Джордж наистина иска да пусне съобщения във вестниците, трябва да го уредя — реши тя. — Пълна глупост и загуба на време. О, добро утро, мисис Мастъртън — добави мис Бруис, когато вратата се отвори тържествено и в стаята влезе мисис Мастъртън.

— Чух, че дознанието е насрочено за четвъртък — избоботи тя. — Добро утро, мосю Поаро!

Мис Бруис стоеше с писмата в ръце.

— Мога ли да ви помогна с нещо, мисис Мастъртън? — попита тя.

— Не, благодаря, мис Бруис. Сигурно ще бъдете доста заета тази сутрин, но искам да ви благодаря за чудесната работа вчера. Вие наистина сте добра организаторка и работите отлично. Всички сме ви много благодарни.

— Благодаря, мисис Мастъртън.

— Е, да не ви задържам. Ще седна да си поговоря с мосю Поаро.

— С удоволствие, мадам — рече Поаро. Бе станал прав и ѝ се поклони.

Мисис Мастъртън дръпна един стол и седна. Мис Бруис излезе от стаята, възвърнала обичайната си деловитост.

— Чудесна жена — заключи мисис Мастъртън. — Не знам какво щяха да правят Стъбс без нея. Да въртиш къща като тази в наше време не е лесна работа. Горката Хати нямаше да се справи. Доста необичайна история, мосю Поаро. Дойдох да ви питам какво мислите за всичко това.

— А вие какво мислите, мадам?

— Твърде неприятна случка, но според мен се е появил някакъв извратен тип. Дано не е местен човек. Може би са го пуснали от лудницата — нали в днешно време постоянно ги пускат полуизлекувани. На никой не би му хрумвало да удуши момичето на Тъкър. Няма причина, освен ако онзи е ненормален. И ако е ненормален, мисля, че е удушил не само бедното момиче, но и Хати Стъбс. Нали знаете, и тя, горката, няма много ум. Ако срещне някой нормален на вид човек и той я повика да видят нещо в гората, вероятно ще тръгне кротко като агне, без да подозира нищо.

— Мислите ли, че трупът ѝ е някъде в имението?

— Да, мосю Поаро. Ще го намерят, ако се разтърсят. Имайте предвид, че при тия шейсет и пет акра гори наоколо ще трябва да търсят дълго, ако трупът е бил завлечен в храстите или е бил търкулнат между дърветата по склона. Необходими са им обучени кучета! — рече мисис Мастъртън и погледна кръвнишки като полицейско куче. — Обучени кучета! Ще се обадя лично на шефа на полицията и ще му го кажа.

— Напълно е възможно да сте права, мадам — потвърди Поаро. Явно се знаеше какво друго да ѝ рече.

— Разбира се, че съм права — заяви мисис Мастерсън, — но да ви кажа, се чувствам доста неспокойна, защото този тип е някъде тук. След като си тръгна, ще се отбия в селото и ще предупредя майките да внимават много с дъщерите си — да не ги оставят сами. Не е приятно, мосю Поаро, да знаеш, че сред нас има убиец.

— Една дребна подробност, мадам. Как непознат човек е бил пуснат под навеса за лодки? Трябва да е имал ключ.

— Е, много просто — реши мисис Мастерсън. — Момичето е излязло навън, естествено.

— Излязло е от навеса ли?

— Да. Сигурно му е станало скучно като на всяко момиче. Вероятно се е поразходило. Според мен е видяла, че Хати Стъбс е убита. Чуло е някакво боричкане или нещо подобно, отишло е да види какво става, а човекът, убил лейди Стъбс, е бил принуден да убие и момичето. Не му е било трудно да го занесе обратно под навеса, да го остави там, да излезе и да затвори вратата след себе си. Бравата е секретна, може да се дръпне и да се заключи.

Поаро кимна леко с глава. Нямаше намерение да спори с мисис Мастъртън или пък да ѝ изтъква интересния факт, на който тя не бе обърнала внимание, че ако някой е убил Марлийн Тъкър извън навеса, този някой е знаел играта с убийството, за да сложи момичето на същото място и в същото положение, в което е трябвало да бъде жертвата. Вместо това Поаро подхвърли предпазливо:

— Сър Джордж е убеден, че жена му все още е жива.

— Говори го, приятелю, защото му се иска да е така. Беше много привързан към жена си — после додаде съвсем неочаквано: — Джордж Стъбс ми е симпатичен, въпреки произхода и миналото си, защото доста добре се включи в нашата среда. Най-лошото, което може да се каже за него, е, че си пада малко сноб. Но все пак снобизмът не е опасен.

Поаро рече с известна доза цинизъм:

— В наше време, мадам, явно парите са се превърнали в качество, също както добрия произход.

— Скъпи мой, не мога да не се съгласях вас. Не е нужно сър Джордж да бъде сноб — бе достатъчно да купи имението и да пръска пари, а всички ние пак щяхме да дойдем и да му ръкопляскаме! Но явно хората го харесват. Не само заради парите. Разбира се, и Ейми Фолиът има пръст. Тя ги поддържаше, а има голямо влияние в околността. Фолиътови живеят тук още от времето на Тюдорите.

— В Нейс Хаус винаги е имало Фолиътови — промърмори Поаро.

— Да — въздъхна мисис Мастъртън. — Тъжно е, че войната отне такива свидни жертви. В битките загинаха млади мъже. А след войната имението бе трудно за поддържане, та се наложи да бъде-продадено...

— Но мисис Фолиът още живее в него.

— Да. И си е подредила къщичката на пазача доста добре. Влизали ли сте?

— Не, изпратих я до вратата.

— Не всеки би издържал — рече мисис Мастъртън. — Да живеещ в къщичка в някогашния си дом и да гледаш, че той е собственост на чужди хора. Но на Ейми Фолиът й прави чест, че не е огорчена от този факт. Всъщност режисира всичко. Тъкмо тя убеди Хати да дойде да живее тук и я накара да убеди и Джордж Стъбс. Виж, Ейми Фолиът не би издържала да види имението превърнато в пансион или заведение, или пък застроено със сгради — тя се изправи. — Е, да тръгвам. Аз съм заета жена.

— Разбира се. Трябва да говорите с шефа на полицията за кучетата.

Мисис Мастъртън изведнъж се разсмя с мощния си глас.

— Някога имах такива кучета — рече тя. — Хората твърдят, че и аз съм като тях.

Поаро остана донякъде изненадан от думите й, а мисис Мастъртън веднага разбра това.

— Обзалагам се, че и вие сте си го мислили, мосю Поаро — подхвърли тя.

ГЛАВА 13

След като мисис Мастъртън си тръгна, Поаро излезе и закрачи между дърветата. Нервите му бяха доста опънати. Той изпитваше непреодолимото желание да надникне зад всеки храст и да провери дали зад туфите рододендрони не е скрит труп. Накрая стигна до беседката и след като влезе вътре, седна на каменната пейка, за да починат краката му, които както винаги бяха обути в тесни островърхи лачени обувки.

Между дърветата се виждаха неясните очертания на реката и на гористия бряг на другата страна. Поаро установи, че е съгласен с младия архитект, според който тук не бе място за подобна архитектурна приумица. Сред дърветата можеха да се изсекат просеки, но дори и тогава гледката нямаше да е добра. А както бе казал Майкъл Уейман, на затревената площадка близо до къщата би могло да се построи беседка, пред която да се открива чудесен изглед надолу по реката чак до Хелмът. Мислите на Поаро се отплеснаха: Хелмът, яхтата „Есперанс“ и Етиен де Суса. Сигурно имаше някаква връзка, но каква точно, Поаро не си представяше. Мяркаха му се неясни нишки, и толкоз.

Погледът му бе привлечен от някакъв лъскав предмет и той се наведе да го вдигне. Бе попаднал в малка пукнатина в бетонната основа на беседката. Поаро го взе в шепата си и го заразглежда: стори му се, че го е виждал някъде. Беше златна фигурка на самолет. Докато бърчеше вежди над фигурката, в главата му се появи нещо познато. Една гривна. Златна гривна със закачени дрънкулки. Спомни си как е седял в палатката на мадам Зулейка, тоест Сали Леги, и е слушал как тя разказва за тъмнокоси жени, морски пътувания и добри вести в писмо. Да, Сали Леги бе с гривна, на която висяха множество дребни златни украшения. Една от днешните приумици, които повтаряха модата от младостта на Поаро. Може би затова му беше направила впечатление. По някое време мисис Леги вероятно е седяла тук, в

беседката, и едно от украшенията е паднало от гривната ѝ. Тя сигурно дори не бе забелязала. И може би се бе случило вчера следобед.

Поаро се замисли върху последното си предположение. После чу стъпки отвън и рязко вдигна глава. Някой се появи пред беседката и спря изненадан при вида на Поаро. Поаро се загледа с изучаващ поглед в слабия русокос младеж, облечен в риза, на която бяха щамповани различни земни и морски костенурки. Тази риза не можеше да се сбърка. Той бе я изучавал отблизо вчера, докато притежателят ѝ хвърляше топки.

Забеляза, че младежът е съвсем разтревожен. Заговори бързо с чужд акцент:

— Извинете... Аз не знаех...

Поаро му се усмихна мило, но рече с укорителен тон:

— Боя се, че минавате през чужд имот.

— Да, извинете.

— От общежитието ли идвате?

— Да. Оттам. Реших, че може би се минава през гората по този път надолу за кея.

— Страхувам се — спокойно каза Поаро, — че трябва да се върнете по пътя, по който сте дошли. Оттук няма пряк път.

Младежът заговори отново, усмихнат широко, сякаш се съгласяваше:

— Извинете.

Поклони се и тръгна обратно.

Поаро излезе от беседката и пое по пътеката, без да изпуска от очи отдалечаващия се младеж. Когато стигна края на пътеката, момчето се обърна и погледна назад. Щом видя, че Поаро го наблюдава, ускори крачка и изчезна зад завоя.

— Eh bien — каза си Поаро, — убиеца ли видях сега или не?

Явно това бе младежът, с когото се сблъскаха вчера на празненството и който безспорно знаеше, че през гората няма пряк път за ферибота. Ако наистина търсеше пътека за ферибота, нямаше да тръгне към беседката, а щеше да върви долу покрай реката. Нещо повече, той бе дошъл при беседката с вид на човек, който очаква да се срещне с някого, и остана силно изненадан, когато се натъкна на съвсем друг.

— Значи така — рече си Поаро, — идваше да се срещне с някого. С кого ли? — помисли малко и добави:

— И защо?

Тръгна към завоя на пътеката и се загледа нататък, където тя се губеше между дърветата. От младия човек с ризата на костенурки нямаше и следа. Явно бе сметнал за разумно да се оттегли по възможно най-бързия начин. Поаро забави крачката и поклати глава. Потънал в мисли, се приближи тихо към беседката и спря на прага, изненадан на свой ред. Сали Леги бе застанала на колене и разглеждаше пода и пукнатините по него. Тя скочи уплашена.

— О, мосю Поаро, как ме стреснахте. Не ви чух.

— Търсехте ли нещо, мадам?

— Аз ли... Не, не търсех нищо.

— Може би сте загубили нещо — предположи Поаро.

— Изпуснали сте нещо. Или може би... — той заговори закачливо и любезно: — Или може би, мадам, сте имали среща. За най-голямо съжаление аз не съм човекът, с когото сте дошли да се срещнете, нали?

Тя бе успяла да се съвземе.

— Че кой си определя среща сутрин? — попита учудено мисис Леги.

— Понякога — каза Поаро — сме принудени да си провеждаме срещите, когато е възможно. Съпрузите — назидателно продължи той — понякога са ревниви.

— Съмнявам се, че това се отнася за моя — отвърна Сали Леги.

Тя изрече думите си доста небрежно, но Поаро усети в тях горчивина.

— Той е толкова зает със своите проблеми.

— Всички жени се оплакват от това — заяви Поаро. — Особено в Англия.

— Е, вие, чужденците, сте по-галантни.

— Знаем — рече Поаро, — необходимо е да казваме на жените поне веднъж седмично, а за предпочитане три-четири пъти, че ги обичаме, знаем и че е разумно да им поднасяме цветя, да правим малки комплименти и да им повтаряме, че изглеждат добре с новите си рокли или шапки.

— И вие ли го правите?

— Аз, мадам, не съм съпруг — обясни Поаро. — Уви!

— Сигурна съм, че не съжалявате и ви е съвсем добре да бъдете безгрижен ерген.

— Не, не, мадам, ужасно е, че в живота ми не се случи подобно нещо.

— Според мен е глупаво човек да се жени — каза Сали Леги.

— Съжалявате ли за дните, когато сте рисували в ателието си в Челси?

— Май знаете всичко за мен, мосю Поаро.

— Обичам клюките — успокой я Поаро. — Обичам да слушам разни неща за хората — после продължи: — Наистина ли съжалявате, мадам?

— О, не знам.

Тя седна нетърпеливо на пейката. Поаро се отпусна до нея.

И отново стана свидетел на нещо, с което вече започваше да свиква. Привлекателното червенокосо момиче се готвеше да му каже нещо, за които би премислила два пъти, преди да ги изрече пред англичанин.

— Надявах се — рече тя, — че когато дойдем тук на почивка, далеч от всичко познато, нещата пак ще се оправят... Но не се получи.

— Наистина ли?

— Не. Алек си е все така мрачен, ох, не знам — затворен в себе си. Не знам какво му става. Все е нервен и сприхав. Хората звънят по телефона и му казват разни странни неща, а той не споделя с мен нищо. Ето това ме подлудява. Нищо не споделя! В началото си мислех, че има друга жена, сега знам, че няма. Действително няма...

Но в гласа ѝ се усещаше известно съмнение, което не убегна на Поаро.

— Приятно ли ви беше вчера, когато си пиехте чая, мадам? — попита я той.

— Дали ми е било приятно да пия чай ли? — Сали Леги се намръщи, сякаш мислите ѝ идеха някъде отдалеч. После заобяснява бързо: — О, да. Нямате представа колко изморително беше да седя в палатката, увита във всичките тия була. Беше задушно.

— В павилиона за чай сигурно също е било задушно?.

— Ами да, беше. Но няма по-приятно нещо от една хубава чаша чай, нали?

— Нали преди малко търсехте нещо? Дали не е това? Той и подаде малкото златно украшение.

— Аз... а, да. Благодаря ви, мосю Поаро. Къде го намерихте?

— Беше тук, на пода, в оная пукнатина.

— Сигурно съм го изпуснала.

— Вчера ли?

— О, не, не вчера. Сигурно преди това.

— Но, мадам, аз си спомням, че видях точно това украшение на ръката ви, докато ми предсказвахте бъдещето.

Никой не можеше да лъже по-добре от Поаро. Той говореше напълно убедително и Сали Леги наведе очи.

— Наистина не помня — продума тя. — Едва тази сутрин открих, че ми липсва.

— В такъв случай съм щастлив — галантно изрече Поаро, — че мога да ви го върна.

Тя прехвърляше нервно дребната висулка в ръцете си. После се изправи.

— Е, благодаря, мосю Поаро, благодаря ви много — рече Сали Леги.

Дишаше запъхтяно, погледът ѝ бягаше нервно встрани.

Тя изтича от беседката. Поаро се облегна на пейката, поклащайки бавно глава.

„Не — рече си той, — не, ти не си ходила да пиеш чай вчера. Не заради чая си питала така нетърпеливо дали е четири часът. Именно тук си дошла вчера следобед. Тук, в беседката. На средата на разстоянието до навеса. Дошла си, за да се видиш с някого.“

И отново чу стъпки. Забързани и нетърпеливи стъпки. „А сега — помисли си Поаро и се усмихна в очакване — сигурно идва човекът, с когото е трябвало да се срещне Сали Леги.“

Но когато край беседката се появи Алек Леги, Поаро възкликна:

— Пак сгреших!

— А? Какво беше това? — Алек Леги изглеждаше изненадан.

— Казах — обясни Поаро, — че сгреших пак. Не бъркам често — продължи той — и това ме вбесява. Не очаквах да ви видя тук.

— А кого очаквахте да видите? — попита Алек Леги, Поаро веднага му отговори:

— Един младеж — почти момче, облечен с онези, шарените ризи на костенурки.

Остана доволен от въздействието на думите си. Алек Леги пристъпи крачка напред и заговори доста объркано:

— Откъде знаете? Как сте... какво искате да кажете?

— Аз съм психолог — отвърна Еркюл Поаро и притвори очи.

Алек Леги направи още две крачки напред. Поаро усещаше, че пред него стои доста разгневен човек.

— Какво, по дяволите, искате да кажете? — настоя той.

— Мисля, че вашият приятел — обясни Поаро — се върна в общежитието. Ако искате да го видите, трябва да отидете там.

— А, така значи — промърмори Алек Леги и се отпусна на другия край на каменната пейка. — Ето защо сте дошли тук. Не за да „връчите наградите“. Трябваше да се досетя — той се извърна към Поаро. Лицето му бе измъчено и мрачно. — Знам какво ви минава през главата. Знам как изглежда всичко отстрани. Но нещата не са такива, каквито си мислите. Изиграха ме. Да ви кажа, щом веднъж попаднеш в ноктите им, няма отърване. А аз искам да се измъкна от тях. В това е въпросът. Искам да се измъкна от тях. Човек започва да се отчайва, нали разбирате. Решаваш, че трябва да предприемеш нещо отчаяно. Чувстваш се като плъх в капан и не можеш да направиш нищо. Ех, за кой ли дявол ви говоря! Сигурно вече сте научили това, което сте искали да знаете. Имате и доказателства.

Той стана, залитна, сякаш не можеше да намери пътя, после се втурна бързо, без да погледне назад.

Еркюл Поаро остана сам с широко отворени очи и вдигнати от учудване вежди.

— Всичко това е много любопитно — промърмори той. — Любопитно и интригуващо. Имал съм доказателствата...? Доказателства за какво? За убийството ли?

ГЛАВА 14

I

Инспектор Бланд седеше в полицейския участък на Хелмът. В другия кай на масата седеше началникът на участъка Болдуин — огромен и спокоен на вид човек. Върху масата помежду им бе сложен безформен черен предмет. Инспектор Бланд го докосна внимателно с пръст.

— Наистина е нейната шапка — каза той. — Сигурен съм, макар че не бих могъл да се закълна. Явно е имала слабост към този модел. Така ми каза прислужницата й. Имала е една-две такива шапки. Едната е била светлорозова, а другата червеникавокафява, но вчера е сложила черната. Да, това е тя. И сте я извадили от реката? Тогава положението, изглежда, е такова, каквото предполагахме.

Все още не е сигурно — отвърна Болдуин. — В края на краищата всеки може да хвърли шапка в реката.

— Да — съгласи се Бланд, — могли са да я хвърлят от навеса, но са могли да я хвърлят и от яхта.

— Яхтата е под постоянно наблюдение — съобщи Болдуин. — Ако мисис Стъбс е на нея, жива или мъртва, значи все още е там.

— Днес не е ли слизал на брега?

— Досега не. На борда е. Седи на шезлонг на палубата и пуши пура.

Инспектор Бланд погледна към стенния часовник.

— Време е да се качим на яхтата — реши той.

— Мислите ли, че ще намерите мисис Стъбс? — понита Болдуин.

— Не бих се обзаложил — отвърна Бланд. — Имам чувството, че този тип е много хитър — той се позамисли, докосвайки отново шапката. После добави: — А какво ще кажете за трупа — ако изобщо има труп? Имате ли някакви предположения?

— Да — рече Болдуин, — тази сутрин говорих с Отъруейт. Бивш служител от бреговата охрана. Винаги му се обаждам, когато става въпрос за приливите и теченията. По времето, когато жената е паднала в Хелм, ако изобщо е падала във водата, отливът току-що е започвал.

Сега има пълнолуние и тялото е било влачено бързо. Смятам, че трупът е стигнал морето и течението ще го отнесе към брега на Корнуол. Не е сигурно дали тялото изобщо ще изплава. Тук имаше едно-две удавяния, но не успяхме да открием трупове. Разбиват се и в скалите. Ей тук, при Старт Пойнт. От друга страна, тялото може да изплава по всяко време.

— Ако не изплава, ще ни бъде доста трудно — забеляза Бланд.

— Сигурен ли сте, че наистина е паднала в реката?

— Не виждам какво друго ѝ се е случило — мрачно каза инспектор Бланд. — Знаете, проверихме автобусите и влаковете. Мястото е съвсем затънтено. Била е облечена в дрехи, които правят впечатление, а не е взела багаж. Така че според мен не е напускала Нейс. Трупът ѝ или е в морето, или пък е скрит някъде в имението. Сега искам да знам подбудите. И да открия трупа, разбира се — инспекторът замълча, после продължи: — Не мога да направя нищо, докато не открием трупа.

— Ами другото момиче?

— То е видяло убийството... или нещо друго. Накрая ще изясним фактите, но няма да ни е лесно.

Болдуин погледна на свой ред часовника.

— Време е да тръгваме — предложи той.

Двамата полицаи бяха посрещнати на борда на „Есперанс“ очарователно и любезно от Де Суса. Предложи им да пийнат нещо, те отказаха, а той прояви нескрит интерес към работата им.

— Сигурно доста сте напреднали с разследването за смъртта на онова момиче?

— Продължаваме да разследваме — отговори инспектор Бланд.

Полицейският началник се намеси и обясни внимателно целта на посещението им.

— Искате да претърсите „Есперанс“ ли? — Де Суса нямаше вид на обезпокоен. Дори, изглежда, се забавляваше. — Но защо? Да не смятате, че съм скрил убиеца, или пък че може би аз съм убиецът?

— Налага се, мистър Де Суса, дано ни разберете. При заповед за обиск...

Де Суса вдигна успокоително ръце.

— Но аз настоявам да ви сътруднича — и то много! Нека всичко бъде като между приятели. Заповядайте, претърсете педя по педя

моята яхта. А може би си мислите, че съм скрил тук своята братовчедка лейди Стъбс? Че тя е избягала от съпруга си и е намерила убежище при мен? Но търсете, господа, търсете навсякъде!

Обискът бе извършен съвсем щателно. Двамата полицаи претърсиха навсякъде. Накрая си тръгнаха от яхтата, като се опитваха да прикрият разочарованието си.

— Нищо ли не намерихте? Колко жалко! Но аз ви казах, че няма нищо. Може би сега ще пожелаете нещо освежително? Не искате ли?

Де Суса ги изпрати до борда, където бе привързана тяхната лодка.

— Ами аз? — попита той. — Мога ли да замина? Нали разбирате, тук става малко скучно. Времето е хубаво. Много ми се иска да продължа към Плимът.

— Стига да е възможно, бъдете така любезен, сър, да останете, докато мине дознанието — то ще бъде утре, в случай че следователят реши да ви зададе някои въпроси.

— Разбира се! Ще направя всичко по силите си. А после?

— После, сър — изрече с каменно лице Болдуин, — вие, естествено, сте свободен да тръгнете накъдето пожелаете.

Последното, което зърнаха, докато моторницата им се отдалечаваше от яхтата, бе усмихнатото лице на Де Суса, който гледаше след тях.

II

Дознанието бе скучно почти до смърт. Освен медицинските доказателства и установяването на личността нямаше какво да Задоволи любопитството на зрителите. Поискано бе удължаване на срока, което бе разрешено. Цялата процедура бе чиста формалност.

Това, което последва дознанието обаче, съвсем не бе така формално. Инспектор Бланд прекара следобеда на известния увеселителен параход „Красавицата на Де-вън“. Корабчето напусна Бриксуел към три часа, заобиколи морския нос, продължи край брега и след като навлезе в устието на Хелм, тръгна нагоре по реката. Инспектор Бланд бе един от двеста и трийсетте пътници. Той седна на десния борд и започна да изучава внимателно гористия бряг. След една извивка на реката корабът мина край принадлежащия на Худаун Парк самотен навес за лодки, изграден от сиви тухли. Инспектор Бланд погледна скришом часовника си. Беше точно четири и петнайсет. Вече приближаваха навеса на Нейс. Той бе сгушен самотно сред дърветата и от него се виждаше единствено балкончето над малкия кей долу. По нищо не личеше, че там има човек, макар и инспектор Бланд да знаеше със сигурност, че вътре има някой. Съгласно разпорежданията му там бе изпратен да дежури полицай Хоскинс.

Недалеч от стъпалата на навеса имаше малка моторна лодка. На нея се виждаха двама души — мъж и момиче, облечени спортно. Бяха заети с доста грубовата игра. Момичето пищеше, а мъжът се преструваше, че ще го бутне през борда. В този момент по мегафона се разнесе гръмовит глас.

— Дами и господа — избоботи гласът, — приближаваме прочутото село Гичъм, където ще престоим четирийсет и пет минути и където можете да пиете чай с раци и омари, както и с девънширски крем. Вдясно е имението Нейс Хаус. След две-три минути ще минем край къщата, можете да я видите между дърветата. Някога е била собственост на сър Джървейс Фолиът, съвременник на сър Франсис Дрейк, който е плавал с него до Новия свят, а сега имението принадлежи на сър Джордж Стъбс. От лявата страна е известната

Гъша скала. На това място, дами и господа, някога е имало обичай да оставят при отлив свадливи жени и да ги държат, докато водата стигне до шиите им.

Всички пътници на „Красавицата на Девън“ зяпнаха с интерес Гъшата скала. Започнаха да подхвърлят закачки, придружени с много смях и кикотене.

Докато траеше всичко това, излетникът в лодката най-после успя да бутне през борда приятелката си. Наведе се над нея и я натисна във водата, като се смееше и викаше:

— Не, няма да те извадя, докато не обещаеш да се държиш добре.

Никой обаче не забеляза случилото се с изключение на инспектор Бланд. Всички се бяха заслушали в мегафона, опитвайки се да зърнат между дърветата Нейс Хаус, а после зяпаха с нескрит интерес към Гъшата скала.

Излетникът в лодката пусна момичето, то се гмурна под водата и след няколко мига се появи от другата страна. Доплува до моторницата, надигна се над борда и сръчно се прехвърли в нея. Полицайката Алис Джоунс бе добра плувкиня.

Инспектор Бланд слезе на брега с останалите двеста, и трийсет Пътници и си поръча чай с омари и девънширски крем с кифли. Докато се хранеше, си каза: „Значи може да бъде направено така, че никой да не забележи нищо!“

III

Докато инспектор Бланд провеждаше експеримента си по Хелм, Еркюл Поаро извършваше опити с една палатка на поляната пред Нейс Хаус. Всъщност бе същата палатка, в която мадам Зулейка предсказваше бъдещето на своите клиенти. Когато започнаха да прибират другите палатки и сергии, Поаро помоли да оставят именно нея.

Влезе вътре, спусна страничните платнища и пристъпи към задната част. Развърза сръчно платнището, измъкна се навън, завърза отново шнуровите и потъна сред живия плет от рододендрони непосредствено зад палатката. Промъкна се сред няколко храсти и скоро се намери пред малка градинска беседка. Тя приличаше на селска лятна, кухня, а вратата ѝ бе затворена. Поаро я отвори и влезе.

Вътре бе много тъмно, тъй като почти не проникваше светлина през рододендроните, израсли от години край къщичката, която някога е била строена на празно място. Поаро откри сандък, пълен с топки за крокет и стари ръждясали халки. Имаше и няколко счупени стика за хоккей на трева, наоколо пълзяха множество стоножки и паяци, а върху пращия под бе очертан неправилен кръг. Поаро се загледа в него. Коленичи и като извади от джоба малък сантиметър, започна да го измерва внимателно. После поклати доволно глава.

Измъкна се тихо, затваряйки след себе си вратата. После тръгна през рододендроните. Проправи си път по хълма и не след дълго излезе на пътеката, водеща към беседката, а оттам — надолу към навеса за лодки.

Не се отби до беседката, а пое надолу по лъкатушната пътека, стигаща до навеса. Носеше със себе си ключа от вратата, отвори я и влезе вътре.

Всичко си беше така, както го помнеше, с изключение на това, че бяха махнали трупа, а също и подноса с чашата и чинията. Полицайте бяха описали и фотографирали всичко в помещението. Поаро пристъпи към масата, върху която имаше купчина списания с комикси. Разлисти ги, изразът на лицето му не бе по-различен, отколкото този на

инспектор Бланд, забелязал думите, надраскани от Марлийн, преди тя да умре. „Джеки Блейк ходи със Сюзан Браун“, „Питър щипе момичетата в киното“, „Джорджи Порджи целува туристките в гората“, „Биди Фокс обича момчетата“, „Албърт ходи с Дорийн“.

Поаро реши, че бележките са трогателни със своята младежка грубоватост. Спомни си невзрачното и доста пъпчиво лице на Марлийн. Предположи, че момчетата не са я щипали в киното. Разочарована, тя е изпитвала някакво удоволствие да следи и гледа какво правят връстниците ѝ. Следяла е другите, подслушвала ги е и е виждала разни неща. Неща, които не е трябвало да вижда — обикновено не толкова важни, но в някои случаи може би и съвсем не маловажни? Неща, чиято важност тя изобщо не е разбирала.

Всичко това бяха само догадки и Поаро поклати глава със съмнение. Подреди купчината комикси върху масата, тъй като чувството му за ред никога не го напускаше. Докато го правеше, изведнъж усети, че нещо липсва. Нещо, което... Какво ли? Нещо, което непременно — трябваше да бъде тук... Нещо като... Поаро тръсна глава, за да прогони неясната мисъл.

Излезе бавно от навеса, недоволен и разочарован от себе си. Бяха повикали него, Еркюл Поаро, да предотврати убийство, а той не успя. Убийството бе извършено. Но още по-обидно бе, че той дори не се досещаше какво точно се е случило. Бе засрамен. А на следващия ден трябваше да се върне в Лондон победен. Самочувствието му бе сериозно накърнено — даже мустаците му бяха увиснали.

ГЛАВА 15

След половин месец инспектор Бланд има дълъг и неприятен разговор с полицейския началник на графството.

Майор Меръл имаше мърдащи гъсти вежди и приличаше по-скоро на сърдит териер. Но подчинените му го обичаха и уважаваха мнението му.

— Добре де — каза майор Меръл. — Какво имаме като резултат? Нищо, за което да се хванем. Пък и този Де Суса сега: Няма как да го свържем със смъртта на скаутката. Ако бяхме открили труп на лейди Стъбс, нещата щяха да бъдат различни — той събра вежди към носа си и се взря в Бланд. — Значи смятате, че има труп.

— А вие как мислите, сър?

— О, съгласен съм с вас. В противен случай досега щяхме да открием лейди Стъбс. Освен ако, разбира се, тя не е обмислила всичко съвсем внимателно. А не виждам никакъв признак за това. Знаете, че не е имала пари. Проверихме всички банкови сметки. Сър Джордж е държал парите. Отпускал ѝ е значителни суми, но тя не е имала пукната пара. И няма и следа от любовник. Никакъв слух, никаква клюка, а в провинциален район като този не може да не се чуе нещо — той замълча, после продължи: — Съвсем ясно е, че не знаем нищо. Предполагаме, че по някаква причина Де Суса е избягал с братовчедка си. Най-вероятно е да се е срещнал с нея при навеса, да са се качили на моторницата и той да я е бутнал във водата. Вие проверихте, че е могло да Стане, нали?

— Как не, сър! Можете да удавите цял кораб пътници през курортния сезон. И никой няма да се досети. Всички пискат и се бутат във водата. Но Де Суса не е знаел, че при навеса е било онова момиче, което е умирало от скука и съвсем сигурно е надничало през прозореца.

— Хоскинс е гледал през прозореца и е проследил вашата инсценировка, а вие не сте го видели, нали?

— Не, сър. Никога няма да се досетиш, че там има някой, освен ако той не излезе на балкона и не се покаже...

— Може би момичето наистина е излязло на балкона. Де Суса е разбрал, че го е видяло какво прави, затова се е върнал на брега и го е убедил да го пусне вътре, след което е попитал какво прави там. То му е разказало, радостно, че участва в играта, той е сложил въжето около шията му уж на шега — и хоп... — Майор Меръл направи изразителен жест с ръце. — Ето така! Добре, Бланд. Да кажем, че е, станало така. Чисти догадки. Нямаме никакви доказателства. Не сме намерили труп, а ако се опитаме да задържим в страната Де Суса, ще си създадем сума ти неприятности. Ще трябва да го пуснем да си замине.

— Той тръгва ли си, сър?

— Стяга се да потегли след седмица. Връща се на проклетия си остров.

— Значи нямаме много време — мрачно забеляза инспектор Бланд.

— Но сигурно има и други хипотези?

— О, да, сър, няколко. Аз още поддържам тезата, че момичето е било убито от човек запознат с подробностите около „Търсенето на убиеца“. Можем да изключим двама души. Сър Джордж и капитан Уорбъртън. Те са ръководели състезания на поляната и са били там целия следобед. Има десетки свидетели. Същото се отнася и за мисис Мастъртън, ако изобщо можем да я включим в заподозрените.

— Включете в списъка на заподозрените всички — нареди майор Меръл. — Тя непрекъснато ми звъни за полицейските кучета. В някой детективен роман — рече мечтателно той — непременно щеше да е убийцата. Но, дявол да го вземе, познавам Кони Мастъртън, откакто се помня. Просто не си я представям, че ще тръгне да души момичета или пък ще вземе да дави мистериозни южни красавици. Е, кой друг може да бъде?

— Мисис Оливър — продължи Бланд. — Тя е авторката на „Търсенето на убиеца“. Особнячка е и е прекарала някъде сама по-голямата част от следобеда. А също и мистър Алек Леги.

— Онзи, дето живее в розовата къща ли?

— Да. Тръгнал си е доста рано от празненството, дори не са го виждали. Твърди, че му е станало скучно и се е върнал вкъщи. От друга страна, старият Мърдъл, който се върти на кея, пази лодките и

помага да ги привързват на кея, твърди, че към пет часа Алек Леги е минал край него на път за вкъщи. Не по-рано. Така че той няма обяснение къде е бил в продължение на един час. Естествено, заяви, че Мърдъл няма представа за времето и греши кога го е видял. Все пак старецът е на деветдесет и две години.

— Нещо не се връзва — каза майор Меръл. — Няма ли някаква подбуда, не открихте ли улика срещу него?

— Може да е имал нещо с лейди Стъбс — колебливо подхвърли Бланд — и тя да го е заплашила, че ще каже на жена му, затова той е решил да я убие, а момичето е видяло всичко...

— И е скрил тялото на лейди Стъбс?

— Да. Но да бъда проклет, ако знам как и къде. Хората ми претърсиха педя по педя тези шейсет и пет акра, ала не откриха никъде разровена пръст. А сме се завили под всеки храст. И все пак, ако е успял да скрие трупа, може да е хвърлил шапката ѝ в реката, за да ни подведе. Марлийн Тъкър да го е видяла и той се е разправил с нея. Тази част от хипотезата си остава същата — инспектор Бланд замълча, после рече: — И разбира се, мисис Леги...

— Какво знаем за нея?

— Не е била в павилиона за чай между четири и четири и половина, както твърди — каза бавно инспектор Бланд. — Установих го веднага след като говорих с нея и с мисис Фолиът. Доказателствата потвърждават показанията на мисис Фолиът. А това е фаталният половин час — той замълча отново. — Има един млад архитект — Майкъл Уейман. Трудно можем да го заподозрем, но той представлява това, което наричам „вероятен“ убиец — един от онези наперени нервни млади хора. Може да убие всекиго, без да му трепне окото. Не е съвсем наред, което не ме изненадва.

— Вие сте страшно порядъчен, Бланд — подхвърли майор Меръл. — Той как обяснява къде е бил?

— Неясно, сър. Много неясно.

— Това потвърждава, че е истински архитект — с удоволствие отбеляза майор Меръл. Наскоро си бе построил къща на морския бряг. — Те са много неясни, понякога дори се чудя, че изобщо са живи.

— Не знае кога къде е бил, а никой май не го е виждал. Има някои сведения, че лейди Стъбс го е харесвала.

— Вероятно намекувате за сексуалните мании?

— Просто търся, сър — отговори с достойнство инспектор Бланд. — Остава мис Бруис...

Той замълча доста дълго.

— Секретарката ли?

— Да, сър. Много експедитивна жена. Инспекторът замълча отново. Майор Меръл гледаше очаквателно своя подчинен.

— Да нямате никакви подозрения за нея? — подкани го той.

— Да, имам, сър. Разбирате ли, съвсем открито си призна, че е била в навеса горе-долу по времето, когато е извършено убийството.

— Щеше ли да си признае, ако е виновна?

— Би могла — проточи отговора си Бланд. — Това всъщност е най-доброто, което може да направи. Щом взема поднос със сладкиши и плодов сок и казва на всички, че ще го занесе на момичето, присъствието ѝ може да се потвърди. Отива долу, връща се и удостоверява, че момичето е живо. Ние приемаме думите ѝ за истина. Но ако си спомняте, сър, и погледнем отново медицинското заключение, според доктор Кук смъртта е настъпила между четири и пет без петнайсет. А има и една любопитна подробност, която се появи в показанията ѝ. Тя ми каза, че именно лейди Стъбс ѝ е наредила да отнесе на Марлийн сладкишите и сока. Но един от свидетелите съвсем категорично заяви, че лейди Стъбс дори не би се сетила за подобно нещо. И според мен е съвсем прав. Не е в стила ѝ. Лейди Стъбс е глупава красавица, заета само със себе си и с външния си вид. Явно никога не е поръчвала менюто, не е проявявала интерес към домакинството или към когото и да било, освен към себе си и хубавичкото си лице. Колкото повече мисля за това, толкова по-невероятно ми се струва тя да е наредила на мис Бруис да занесе нещо на момичето.

— Вижте, Бланд — намеси се Меръл, — тук наистина сте прав. Но ако е така, какви са мотивите ѝ?

— Няма мотиви за убийството на момичето — рече Бланд, — аз обаче наистина мисля, че мис Бруис вероятно е имала мотиви да убие лейди Стъбс. Според мосю Поаро, за когото ви споменах, е влюбена до уши в господаря си. Да предположим, че е проследила лейди Стъбс в гората, за да я убие, а Марлийн Тъкър, отегчена да седи сама, е излязла и е видяла убийството. Тогава мис Бруис е била принудена да убие, естествено и Марлийн. Какво е трябвало да направи след това? Да

остави трупа на момичето под навеса, да се върне в къщата, да вземе подноса и да иде отново при навеса. Така е прикрила, че не е на празненството, а ние получаваме показанията ѝ, единствените показания, според които Марлийн Тъкър е била жива в четири и петнайсет.

— Добре — въздъхна майор Меръл, — продължавайте, Бланд! Продължавайте! Какво според вас е направила с трупа на лейди Стъбс, ако тя е престъпницата?

— Скрила го е в гората, заровила го е или пък го е хвърлила в реката.

— Не мислите ли, че последното е било доста трудно?

— Зависи къде е било извършено убийството — възрази инспекторът. — Тя е доста яка жена. Ако не е било далече от навеса, е могла да завлече трупа до нея и да го блъсне в реката.

— И да бъде забелязана от всеки минаващ увеселителен кораб?

— Просто би изглеждало като някоя от ония просташки игри. Било е рисковано, но е възможно. Аз обаче мисля, че е далеч по-вероятно мис Бруис да е скрила някъде трупа и да е хвърлила в Хелм само шапката. Тя познава добре къщата и терена наоколо и не е изключено да знае някое място, където да скрие трупа. А може да е успяла да хвърли трупа в реката и по-късно. Кой знае? В случай, разбира се, че именно тя е извършила убийството — добави Инспектор Бланд, след като помисли малко. — Но всъщност, сър, все пак смятам, че е Де Суса...

Майор Меръл си отбелязваше нещо в бележника. Вдигна очи и се изкашля.

— Значи пак се връщаме в началото. Ако обобщим, има пет-шест души, които са могли да убият Марлийн Тъкър. Някои от тях са по-вероятни убийци, но това е всичко, което знаем. По принцип знаем защо е била убита. Убили са я, защото е видяла нещо. Но докато не установим какво точно е видяла, няма да знаем и кой е нейният убиец.

— Казано но този начин, всичко изглежда доста трудно, сър.

— Ами трудно е. Но в края на краищата ще успеем.

— И междувременно онзи тип ще напусне Англия, като ни се присмива и остане ненаказан за две убийства.

— Вие сте доста сигурен, че той е убиецът. Не казвам, че грешите. И все пак...

Началникът на полицията мълча известно време, после рече, свивайки рамене:

— Все пак така е по-добре, отколкото ако беше някой от онези психопати убийци. Досега сигурно щяхме да се занимаваме и с трето убийство.

— Има поговорка, че нещата обикновено се потретват — мрачно отбеляза инспекторът.

Повтори същата забележка ѝ на следващата сутрин, когато му съобщиха, че на връщане от любимата си кръчма в Гичъм, на другия бряг на реката, старият Мърдъл явно е превишил обичайната си доза и е паднал във водата, докато е слизал на кея. Намерили лодката да се носи по течението, а вечерта открили и тялото на стареца.

Дознанието бе кратко и просто. Нощта е била тъмна и облачна, старият Мърдъл е бил изпил три пинти бира, а все пак е бил на деветдесет и две години.

Заклучението бе, че смъртта е настъпила вследствие на нещастен случай.

ГЛАВА 16

I

Еркюл Поаро седеше на квадратен стол пред квадратната камина в квадратната стая на лондонското си жилище. Пред него имаше различни предмети, които не бяха квадратни: бяха силно заоблени по почти невъзможен начин. Всеки от тях, погледнат поотделно, сякаш не можеше-да има приложение в живота. Предметите бяха невероятни, своеобразни и случайно подбрани. В действителност, разбира се, съвсем не бе така.

Оценени правилно, всички те си имаха точно определено място в точно определен свят. Поставени на мястото си в този определен свят, те не само че имаха смисъл, но и съставляваха цялостна картина. С други думи, Еркюл Поаро подреждаше картинна мозайка.

Загледа се в участъка, където единият от правоъгълниците все още не пасваше в очертаните улеи. За него подобно занимание бе успокояващо и приятно. То внасяше безпорядък в реда. Имаше известно сходство с професията му. В нея човек също се сблъсква с невероятни, неправдоподобни факти, които макар на пръв поглед да не са свързани, имат точно определено място при съставянето на цялостната картина. Поаро бързо взе тъмносиво парче с невероятна форма и го намести в синьото небе. Тогава разбра, че е било част от самолет.

— Да — промърмори на себе си той, — точно така трябва да се направи. Малко вероятното парченце тук, неправдоподобното — там, пасващото парченце, което не е това, на което прилича... всички те си имат определени места, а след като всяко си легне на мястото еh bien, край на играта! Всичко е ясно. Всичко е, както казват в наше време, на картинка нарисувано.

Той намести в бърза последователност парченце от минаре, друго парченце, което приличаше на част от сенник на ивици, а се оказа, че е задната част на котка, и липсващото парченце от залязващото слънце, променило моментално, сякаш с четката на Търнър, цвета си от оранжев на розов.

Ако знаеш какво да търсиш, ще е много лесно, каза си Еркюл Поаро. Но ето че не знаеш какво да търсиш. И така търсиш не там, където трябва, и не това, което е нужно. Той въздъхна ядосано. Очите му се отместиха от играта пред него и се насочиха към стола от другата страна на камината. Преди по-малко от половин час на този стол бе седял инспектор Бланд, бе пил чай с бисквити (квадратни бисквити) и му бе говорил тъжно. Бе дошъл в Лондон по служба и след като си бе свършил работата, намина да види Поаро. Очаквал мосю Поаро да има някакви добавки. После изложи своите предположения. Поаро се съгласи с всичко. Отсъди, че инспектор Бланд е разследвал съвсем честно и непредубедено случая в Нейс Хаус.

Вече бяха минали четири-пет седмици, седмици на бездействие и отричане. Тялото на лейди Стъбс не бе открито. Ако лейди Стъбс бе жива, не знаеха къде е. Според инспектор Бланд всичко показваше, че тя не е жива. Поаро се съгласи с него.

— Разбира се — заяви Бланд, — тялото може още да не е изхвърлено от вълните. Нищо не може да се предвиди, след като е попаднало във водата. Не е изключено да се появи, макар че ще е трудно да бъде разпознато.

— Има и трета възможност — посочи Поаро. Бланд кимна.

— Да — съгласи се той, — мислил съм и за това. Всъщност непрекъснато мисля за това. Според вас тялото е там — в Нейс, скрито някъде, където изобщо не сме се сетили да го търсим. Може и да е там. Така си е. В една стара къща с такива обширни площи около нея има места, за които човек никога не би се сетил, и през ум не би му минало, че ги има — той замълча, размишлявайки, сетне продължи: — Има една къщичка, за която научих едва онзи ден. През войната са направили бомбоубежище — лека постройка до стената на къщата, а от нея са прокопали проход до избата под къщата. Е, войната свършила, бомбоубежищата били съборени, били превърнати в безформени хълмчета, от които направили алпинеуми. Когато минавате през градината, никога не бихте се сетили, че някога могилата е била бомбоубежище и че отдолу е имало помещение. Сякаш винаги е била алпинеум. И през цялото време в избата е имало проход, започваш зад огромната бъчва за вино и стигащ до могилата. Ето това имах предвид. Нещо такова. Някакъв изход, който води до такова местенце и за който

страничен човек не би могъл да знае. Едва ли там е имало укритие за католически свещеник.

— Съмнявам се — не и през онзи период.

— Същото каза и мистър Уейман — според него къщата е била строена някъде през 1790 година. Няма причина свещениците да са се крили през този период. И все пак в сградата може да има някакво подобрение, за което знаят само членовете на семейството. Как мислите, мосю Поаро?

— Възможно е — отвърна Поаро. — Mais oui^[1], това наистина е идея.

Ако приемем подобна вероятност, следващият въпрос е: кой знае за това подобрение? Предполагам, всеки, който живее в къщата, нали?

— Да. Това би изключило Де Суса — инспекторът изглеждаше разочарован. Де Суса още бе неговият предпочитан заподозрян. — Както казвате, би могъл да знае всеки, живеещ в къщата, например прислужниците или членовете на семейството. И по-малко вероятно — гостите. А още по-малко — хората, идващи отвън, например семейство Леги.

— Човекът, който сигурно знае и би могъл да ви каже, е мисис Фолиът — вметна Поаро.

„Мисис Фолиът — помисли си той — знае всичко, което има да се знае за Нейс Хаус. Мисис Фолиът знае много...“ Мисис Фолиът знаеше от самото начало, че Хати Стъбс е мъртва. Мисис Фолиът знаеше още преди да умрат Марлийн и Хати Стъбс, че светът е много греховен и че в него има много грешници. Поаро раздражено реши, че мисис Фолиът е ключът към цялата загадка. Но си спомни, че старата дама е ключ, който трудно може да се вкара в ключалката.

— Разговарях с нея няколко пъти — каза инспекторът. — Бе много любезна да отговори на всичките ми въпроси и изглеждаше твърде разстроена, че не може да помогне.

„Не може или не иска?“ помисли си Поаро. Бланд вероятно си мислеше същото.

— Тя е от онзи тип жени — рече той, — които не можеш да заставиш със сила. Не можеш да ги изплашиш, убедиш или надхитриш.

„Не — каза си Поаро, — не можеш да заставиш, убедиш или надхитриш мисис Фолиът.“

Инспекторът бе изпил чая си, бе въздъхнал и си бе отишъл, а Поаро извади мозайката, за да разсее все по-голямото си раздразнение. Защото наистина бе раздразнен. И раздразнен, и унижен. Мисис Оливър бе призовала него, Еркюл Поаро, да разкрие една загадка. Бе усетила, че нещо не е наред, и наистина бе така. И в началото тя бе убедена, че Еркюл Поаро ще предотврати бедата — а той не го стори, после бе вярвала, че гостът ѝ ще разкрие убиеца, което той също не успя да направи. Бе като в мъгла, в мъгла, където от време на време се появяват объркващи проблясъци светлина. Струваше му се, че тези проблясъци се появяват постоянно. И при всеки от тях той не успяваше да напредне, да прецени онова, което сякаш забелязваше за миг.

Изправи се, приближи се до отсрещната страна на камината, премести втория квадратен стол, така че той да е под определен ъгъл, и седна на него. От ребуса с оцветени фигурки от дърво и картон бе преминал към ребуса със загадъчното убийство. Извади от джоба си бележник и написа със ситни четливи букви: „Етиен де Суса, Аманда Бруис, Алек Леги, Сали Леги, Майкъл Уейман“.

Бе физически невъзможно Сър Джордж или Джим Уорбъртън да са убили Марлийн Тъкър. Тъй като за мисис Оливър не бе физически невъзможно да го е сторила, Поаро остави малък интервал и добави и нейното име. Вписа и името на мисис Мастъртън, понеже не си спомняше да я е виждал на поляната между четири и пет без петнайсет. Прибави и името на Хендън, прислужникът, по-скоро защото в „Търсенето на убиеца“ на мисис Оливър съществуваше злокобен прислужник, отколкото заради някакво истинско подозрение към тъмнокосия „музикант“ с гонга. Написа и „Момчето с ризата на костенурки“, добавяйки въпросителна. После се усмихна, поклати глава, извади една карфица от ревера на самото си, затвори очи и забодя карфицата в листа. Реши, че е все едно дали ще използва този или друг метод.

Остана ужасно ядосан, когато видя, че карфицата е прободя последните думи.

— Аз съм малоумен — реши Еркюл Поаро. — Какво общо има с всичко това момчето с ризата на костенурки?

Но си даваше сметка, че сигурно е имало причина да включи в списъка и това загадъчно действащо лице. Спомни си отново деня, в

който бе седял в беседката, и изненаданото лице на момчето, когато го видя там. Лицето му бе доста неприятно, въпреки че младежът бе хубав. Нагло и жестоко лице. Бе дошъл заради нещо. Бе дошъл да се види с някого, но се оказа, че не може или пък не иска да се срещне при нормални обстоятелства с този човек. Всъщност срещата не биваше да привлича внимание. Среща между гузни хора. А дали нямаше нещо общо с убийството?

Поаро се поразрови в спомените си. Младеж, отседнал в младежкото общежитие, тоест, щеше да бъде в околността най-много два дни. Просто така ли бе дошъл там? Дали бе един от многото студенти, посещаващи Англия? Или бе пристигнал специално, за да се срещне с някого? Не бе изключено да е видял случайно някого в деня на увеселението.

„Зная доста неща — мислеше си Еркюл Поаро. — Държа много, твърде много плочки от мозайката.

Имам представа какъв вид убийство е това, но сигурно не съм се насочил във вярна посока.“

Той прелисти нова страничка в бележника си и написа: „Наистина ли лейди Стъбс е помолила мис Бруис да занесе чай на Марлийн? И ако не, защо мис Бруис го твърди?“

Замисли се върху написаното. Мис Бруис е могла да се сети и сама да занесе сладкиш и плодов сок на момчето. Но ако е така, защо не каже? Защо ще лъже, че ѝ е наредила лейди Стъбс? Дали защото мис Бруис е отишла при навеса и е заварила Марлийн мъртва? Изглеждаше малко вероятно, освен ако самата мис Бруис не бе убийцата. Тя не бе нервна, нито пък притежаваше богато въображение. Ако бе намерила момчето мъртво, сигурно е щяла да вдигне незабавно тревога.

Поаро се загледа в написаните въпроси. Не можеше да се отърве от усещането, че някъде в тези думи се крие важно указание за истината, което му убягва. След като помисли още четири-пет минути, той добави: „Етиен де Суса заяви, че е писал на братовчедка си три седмици преди да пристигне в Нейс Хаус. Дали това твърдение е вярно, или е лъжа?“

Бе почти сигурен, че е лъжа. Спомни си за случилото се на закуска. Нямаше никаква разумна причина сър Джордж и лейди Стъбс да се преструват на изненадани, а тя — дори на изплашена. Нямаше

никакъв смисъл да се държат по този начин. Но ако Етиен де Суса бе излъгал, защо му е трябвало да го прави? За да създаде впечатление, че посещението му е било предизвестено и радушно прието ли? Бе възможно, но бе и доста съмнително. Нямаше сигурно доказателство, че подобно писмо е било писано или получавано. Дали пък Де Суса не се е опитвал да си създаде алиби и да покаже, че идването му е естествено и дори очаквано? Наистина сър Джордж го бе приел твърде радушно, макар че не го познаваше.

Поаро се спря на тази мисъл: „Сър Джордж не е познавал Де Суса. Съпругата му, която го е познавала, не го е видяла.“ Може би тук се криеше нещо? Дали мъжът, пристигнал в деня на празника, всъщност е истинският Етиен де Суса? Поаро се замисли над тази възможност, но отново не откри никакъв смисъл. Какво щеше да спечели Де Суса, ако дойде и се представеше с това име, а всъщност не е Де Суса? Във всеки случай не бе спечелил нищо от смъртта на Хати. Както бяха установили от полицията, тя нямаше пари освен отпусканите ѝ от сър Джордж.

Поаро се опита да си спомни какво точно бе казала тя оная сутрин. „Той е лош човек. Върши лоши неща.“ А според Бланд била казала на съпруга си: „Той убива хора“.

Тук имаше нещо много съществено, заради което трябваше да се претеглят всички факти. „Той убива хора“.

В деня когато Етиен де Суса бе се появил в Нейс Хаус, със сигурност бе убит един човек, а вероятно и двама. Мисис Фолиът бе заявила, че не бива да обръщат внимание на мелодраматичните твърдения на Хати. Беше го казала твърде настойчиво. Мисис Фолиът...

Еркюл Поаро сбърчи вежди, после шумно стовари ръка върху облегалката на стола.

— Все се връщам към мисис Фолиът. Тя е ключът към цялата загадка. Де да знаех каквото знае старата дама... Не мога повече да си седя тук на стола и само да разсъждавам. Не, трябва пак да хвана влака за Девън и да се видя с мисис Фолиът.

[1] Ами да (фр.). — Б. пр. ↑

II

Еркюл Поаро спря пред голямата порта от ковано желязо на Нейс Хаус. Отправи поглед към извитата алея. Лятото вече бе отминало. От дърветата тихо падаха златистокафяви листа. Тревистите тераси наоколо бяха осеяни със ситни бледи циклами. Поаро въздъхна. Въпреки всичко той не можеше да устои на красотата на Нейс Хаус. Не беше голям любител на дивата природа — обичаше нещата да са спретнати и подредени, но пак не можеше да не остане възхитен от меката дива красота на туфите храсти и дървета.

Вляво от него бе бялата къщичка на пазача с ниска ограда. Следобедът беше чудесен. Мисис Фолиът едва ли си бе у дома. Сигурно бе излязла с градинарската кошница или бе отишла на гости при приятели в околността. Имаше много приятели. Бе живяла тук толкова години. Какво бе казал старецът на кея? „В Нейс Хаус винаги ще има Фолиътови.“

Поаро почука тихо на вратата на къщичката. Не след дълго отвътре се чува стъпки. Стори му се, че са бавни и почти несигурни. После вратата се отвори и на прага застана мисис Фолиът. Поаро бе изненадан, че тя изглежда толкова остаряла и крехка. Жената се взря невярващо в него, после каза:

— Мосю Поаро? Вие!

За момент му се стори, че в очите и пробяга уплаха, но вероятно това бе плод на въображението му. Той рече любезно:

— Мога ли да вляза, мадам?

— Разбира се!

Тя вече бе се съвзела, покани го с ръка и го въведе в малката всекидневна. Върху камината бяха подредени няколко изящни статуетки, двата фотьойла бяха облечени с фина дамаска, а върху масичката имаше скъп сервиз за чай. Мисис Фолиът каза:

— Ще донеса още една чаша.

Поаро вдигна ръка да я възпре, но тя не му обърна внимание.

— Разбира се, че ще изпие един чай.

Мисис Фолиът излезе от стаята. Той се огледа още веднъж. На масата лежеше плетка — калъфка за стол, от която стърчеше кука. До стената имаше етажерка с книги. На стената висяха няколко миниатюри и сложена в сребърна рамка избеляла фотография на мъж в униформа с щръкнали мустаци и нерешителна брадичка.

Мисис Фолиът се върна в стаята с чаша и чинийка в ръка.

— Това съпругът ви ли е, мадам?

— Да.

Забелязала, че погледът на Поаро шари по етажерката, сякаш търси още снимки, тя добави бързо:

— Не обичам снимките. Напомнят за миналото. Човек трябва да се научи да забравя миналото. Изсъхналите клонки трябва да се режат.

Поаро си спомни своята първа среща с мисис Фолиът, когато я видя да реже с градинарските ножици клончета от един храст в градината. Сети се, че тогава бе споменала нещо за умрелите клонки. Погледна я замислено, опитвайки се да я прецени. „Загадъчна жена — каза си той, — жена, която въпреки че е крехка и спокойна на вид, има нещо безмилостно в себе си. Жена, която би могла да отреже мъртвите клонки не само от растенията, но и от собствения си живот...“

Мисис Фолиът седна, наля му чай и попита:

— Искате ли мляко? Захар?

— Три бучки, ако обичате, мадам.

Тя му подаде чашата и подхвърли непряно:

— Бях изненадана, да ви видя. Изобщо не си представях, че ще минете отново по тия места.

— Аз не минавам просто така — каза Поаро.

— Така ли? — изгледа го тя въпросително с леко вдигнати вежди.

— Идването ми тук не е случайно.

Мисис Фолиът продължаваше да го гледа въпросително.

— Една от причините да дойда тук, мадам, е да се видя с вас.

— Наистина ли?

— Най-напред, няма ли нещо ново за младата лейди Стъбс?

Възрастната дама поклати глава.

— Онзи ден при Корнуол вълните изхвърлиха някакъв труп — съобщи тя. — Джордж отиде да види дали ще го идентифицира. Но не беше тя — после допълни:

— Ужасно ми е мъчно за Джордж. Много е разстроен.

— Той още ли вярва, че жена му може да е жива? Мисис Фолиът бавно поклати глава.

— Мисля — рече тя, — че вече е загубил надежда. В края на краищата, ако Хати беше жива, тя изобщо не би могла да се крие, след като я търсят и пресата, и полицията. Дори и да ѝ се бе случило нещо, например да е загубила памет, полицаите сто на сто щяха да я открият досега.

— Да, така изглежда — съгласи се Поаро. — Полицията още ли я издирва?

— Предполагам. Не знам със сигурност.

— Но сър Джордж е загубил надежда.

— Не е казвал такова нещо — рече мисис Фолиът. — Всъщност не съм го виждала скоро. През повечето време беше в Лондон.

— А убитото момиче? И за него ли няма нищо ново?

— Не съм чувала — тя замълча. — Престъплението изглежда безсмислено — без абсолютно никакъв повод. Горкото дете!

— Виждам, още ви е тежко, когато мислите за него, мадам.

Мисис Фолиът нему отговори веднага. След малко каза:

— Когато човек остарее, смъртта на някой по-млад го разстройва повече от обикновено. Ние, старите, очакваме смъртта, но онова дете бе на прага на живота.

— Животът му може би нямаше да бъде много интересен.

— От наша гледна точка вероятно не, но за Марлийн можеше да е и интересен.

— И макар че, както казахте, ние, старите, очакваме смъртта — допълни Поаро, — всъщност не ни се иска да умираме. Поне на мен не ми се мре. Все още намирам живота за интересен.

— А на мен не ми е интересно да живея.

Тя говореше по-скоро на себе си, отколкото на него, раменете ѝ увиснаха още повече.

— Много съм изморена, мосю Поаро. Когато удари моят час, не само че ще бъда готова, но ще съм и благодарна.

Той хвърли бърз поглед към нея. Чудеше се, както бе се чудил и преди, дали говори с болна жена, с жена, която вероятно предусеща, дори е сигурна, че смъртта приближава. Не можеше да си обясни по друг начин прекомерната умора и отпуснатост, които я бяха обзели.

Чувстваше, че старата дама едва ли някога е била отпусната. Според него Ейми Фолиът бе жена с характер и притежаваше енергия и решителност. Бе надживяла много беди: загубата на дом и състояние, смъртта на синовете си. Бе го понесла. Беше отрязала „мъртвите клонки“, както сама се бе изразила. Но сега в живота ѝ имаше нещо, което не можеше да отреже, което никой не можеше да отреже от нея. Поаро не проумяваше какво. — вероятно някоя болест. Мисис Фолиът неочаквано се засмя, сякаш прочела мислите му.

— Знаете ли, мосю Поаро, не виждам защо трябва да живея — каза тя. — Имам много приятели, но не и близки роднини, не и семейство.

— Ала имате своя дом — изтърси Поаро, без много-много да му мисли.

— За Нейс Хаус ли говорите? Да...

— Къщата е ваш дом, макар че на практика е собственост на сър Джордж Стъбс. Сега той е в Лондон и вие я управлявате вместо него.

И отново забеляза, че в очите ѝ се прокрадва страх. Когато тя заговори, в гласа ѝ се долавяше леденостудена нотка.

— Не разбирам накъде биете, мосю Поаро. Благодарна съм на сър Джордж, че ми отстъпи под наем тази къщичка, но наистина си плащам наема. Плащам му веднъж в годината за това, че ми дава право да се разхождам из имението.

Поаро разпери ръце.

— Извинете, мадам. Не исках да ви обидя.

— Явно не съм ви разбрала правилно — хладно каза мисис Фолиът.

— Имението е хубаво — продължи Поаро. — Хубава къща, хубави градини. Тук царят спокойствие и тишина.

— Да! — лицето ѝ се оживи. — Винаги сме смятали, че е хака. Усетих тая атмосфера още когато дойдох за първи път като дете.

— Но все още ли усещате същото спокойствие и тишина, мадам?

— Защо не?

— Неотмъстено убийство — започна Поаро, — проливане на невинна кръв. Докато не изчезне тази сянка, не може да има спокойствие — после продължи: — Мисля, че го знаете, мадам, неazole от мен.

Мисис Фолиът не му отговори. Нито помръдна, нито каза нещо. Седеше спокойно, а Поаро не можеше да разбере за какво си мисли. Той се понаведе напред и заговори отново:

— Мадам, вие знаете доста неща — може би всичко, свързано с това убийство. Знаете кой е убил момичето, знаете и защо го е убил. Знаете кой е убил Хати Стъбс, а сигурно и къде е трупът и.

Мисис Фолиът проговори. Гласът ѝ бе висок и почти груб.

— Не знам нищо — заяви тя. — Н-и-щ-о.

— Вероятно не се изразих правилно. Не че знаете, но мисля, че се досещате, мадам. Съвсем сигурен съм, че се досещате.

— Но вие ставате вече — извинете — смешен!

— Не е смешно, а нещо съвсем друго — опасно.

— Опасно ли? За кого?

— За вас, мадам. Докато премълчавате това, което знаете, вие ще бъдете в опасност. Познавам убийците по-добре от вас, мадам.

— Казах ви вече: не знам нищо.

— Може би тогава имате подозрения...

— Нямам никакви подозрения.

— Извинете, но не е вярно, мадам.

— Да се говори само по подозрения е неправилно — дори е греховно.

Поаро се наведе.

— Толкова греховно, колкото извършеното преди повече от месец ли?

Възрастната дама се облегна и се вгълби в себе си.

— Не ми говорете за това — почти прошепна тя, сетне добави след дълга покъртителна въздишка: — Всичко вече е минало. Няма връщане назад.

— Откъде знаете, мадам? Мога да ви кажа от опит, че с убийците нещата не са толкова прости.

Тя поклати глава.

— Не. Това е краят. Във всеки случай аз не мога да направя нищо. Нищо.

Той се изправи и я изгледа. Старицата изрече почти заядливо:

— Дори полицаите се отказаха. Поаро поклати глава.

— О, не, мадам, тук грешите. Полицаите не се отказват. А и аз — добави той. — Запомнете, мадам, че аз, Еркюл Поаро, не се предавам.

Изказването му бе напълно в негов стил.

ГЛАВА 17

След като си тръгна от Нейс, Поаро отиде в селото, където с питане откри къщата на Тъкърови. Почука на вратата, но доста дълго никой не му отговори, докато накрая не се разнесе високият писклив глас на мисис Тъкър:

— Какво си мислиш, Джим Тъкър, че можеш да разнасяш мръсните си ботуши по хубавия ми линолеум? Казвала съм ти хиляди пъти. Цяла сутрин чистя, а виж сега на какво прилича.

Някакво неясно ръмжене ознаменува реакцията на мистър Тъкър. Но в него нямаше желание за свада.

— Все забравяш. И какво те е прихванало да слушаш спорт по радиото! Ще ти отнеме най-много две минути да си свалиш проклетите ботуши. А ти, Гари, виж какво правиш със захарното петле. Няма да ти разреша да пипаш с лепкавите си пръсти най-хубавата сребърна кана. Мерилин, на вратата има някой, не чуваш ли? Виж кой е!

Вратата бавно се отвори и едно дете на около единайсет-дванайсет години надникна подозрително към Поаро. Едната му бузка бе изцапана със сладко. Момиченцето бе пълно, с малки сини очи и приличаше на хубаво прасенце.

— Един господин, мамо! — извика то.

Към вратата се приближи мисис Тъкър, разрошена и със зачервено лице.

— Какво има? — изсъска тя. — Нямаме нужда от... — замълча, явно спомнила си нещо. — Я чакайте, не ви ли видях онзи път с полицаите?

— Съжалявам, мадам, че ви напомням за онзи трагичен ден — рече Поаро и прекрачи решително прага.

Мисис Тъкър хвърли бърз отчаян поглед към краката му, но островърхите лачени обувки на Поаро бяха стъпвали само по павиран път. По идеално лъснатия линолеум на мисис Тъкър не остана никаква кал.

— Влезте, заповядайте, сър! — изрече тя, след като се дръпна и отвори с дясната ръка вратата на стаята.

Поаро влезе в смайващ с чистотата си малък хол. Вътре миришеше на препарат за мебели, имаше голяма гарнитура в якобински стил, кръгла маса, две саксии с мушкато, огромна камина с месингова решетка и множество порцеланови фигурки.

— Седнете, сър, заповядайте! Не мога да се сетя за името ви. Но ми се струва, че не сте ми го казвали.

— Името ми е Еркюл Поаро — бързо рече той. — Случи ми се пак да дойда във вашия край и се отбих да поднеса съболезнованията си и да попитам дали няма нещо ново. Вярвам, че убиецът на дъщеря ви е открит.

— Ни помен, ни звук от него — продума с горчивина мисис Тъкър. — Мен ако питате, си е срамота. Мисля си, че полицаите не ги е грижа много, когато става въпрос за хора като нас. И какво е полицията? Ако всички са като Боб Хоскинс само знае да наднича в колите, спрени по главната улица.

В този момент се появи мистър Тъкър със свалени ботуши и застана на вратата само в чорапи. Бе едър и червендалест, съвсем кротък на вид.

— Какво виниш полицаите! — рече той с дрезгав глас. — И те си имат грижи като всеки друг. Тия манияци са трудни за хващане. Не се различават от вас или мен — добави домакинът, обръщайки се направо към Поаро.

Момиченцето, отворило вратата на Поаро, застана зад баща си, а иззад него надникна момче на около осем години. Децата зяпнаха госта с нескриван интерес.

— Това сигурно е по-малката ви дъщеря — рече Поаро.

— Казва се Мерилин — обясни мисис Тъкър. — А това е Гари. Ела да поздравим, Гари, и внимавай как се държиш.

Гари отстъпи назад.

— Той е свитичък — каза майка му.

— Много мило от ваша страна, сър, наистина — рече мистър Тъкър, — да дойдете и да питате за Марлийн. Ужасна история!

— Току-що бях при мисис Фолиът — поясни Поаро.

— Струва ми се, че и тя преживява много.

— Оттогава все не е добре — Вметна мисис Тъкър.

— Възрастна е и ѝ стана много тежко, че се е случило на нейния имот.

Поаро отново забеляза, че всички несъзнателно говорят за Нейс Хаус като за собственост на мисис Фолиът.

— Чувства се отговорна до известна степен — рече мисис Тъкър, — макар че тя няма нищо общо.

— Кой всъщност предложи Марлийн да играе ролята на жертвата? — попита Поаро.

— Госпожата от Лондон, дето пише книги — не се забави с отговора си мисис Тъкър.

Поаро меко добави:

— Но тя не е познавала хората тук. Изобщо не е познавала Марлийн.

— Мисис Мастъртън ръководеше момичетата — каза мисис Тъкър, — сигурно тя е предложила Марлийн. А Марлийн много се радваше.

Поаро отново усети, че е в задънена улица. Но сега вече разбираше какво е изпитвала мисис Оливър, когато му се е обадила първия път. Някой бе действал иззад завесата, и бе карал другите да правят каквото иска. Мисис Оливър и мисис Мастъртън бяха фигурантки. Той продължи:

— Чудя се, мисис Тъкър, дали Марлийн е познавала тоя... ъ-ъ... маниак с убийствени наклонности.

— Не е познавала такива хора — целомъдрено заяви мисис Тъкър.

— Аха — каза Поаро, — но както току-що отбеляза съпругът ви, човек трудно ще различи тия маниаци. На външен вид са като... ъ-ъ... вас и мен. Някой може да е говорил с Марлийн на празненството и дори преди него. Да се е сприятелил с нея по съвсем безобиден начин. Като ѝ е дал подаръци например.

— А, не, сър, изключено е Марлийн не вземаше подаръци от непознати. Добре я бях възпитала.

— Но може да не е виждала нищо лошо в това — настоя Поаро. — Например някоя хубава жена ѝ предложила някои неща.

— Тоест, някоя като младата Сали Леги, дето живее в Мил Котидж.

— Да — кимна Поаро. — Като нея.

— Вярно, тя даде веднъж на Марлийн едно червило — спомни си мисис Тъкър. — Страшно се ядосах. Казах ѝ: „Няма да ти позволя да си сложиш от тоя боклук по лицето. Какво ще каже баща ти!“ „Е — вика ми тя, нали си беше наперена, — даде ми го оная госпожа, дето живее в Мил Котидж. Рече, че много ще ми отива.“ „Ти не слушай какво ти разправят тия лондончанки. Те нека си плескат лицата и си чернят очите. Но ти си почтено момиче — викам ѝ — и ще си миеш лицето със сапун и вода, докато пораснеш.“

— Но тя едва ли е била съгласна с вас — усмихна се Поаро.

— Кажа ли нещо, то става — отсече мисис Тъкър. Пълничката Мерилин изведнъж се засмя весело. Поаро я погледна внимателно.

— Мисис Леги давала ли е нещо друго на Марлийн? — попита той.

— Май ѝ даде и шал — не ѝ вършеше работа. Уж красиво парцалче, ама лошо качество. Усещам качеството, щом го видя — заяви мисис Тъкър, кимайки с глава. — Навремето като момиче работех в Нейс Хаус. Тогава дамите носеха истински дрехи. Никакви безвкусни цветове, никакъв найлон или пък изкуствена коприна — само истинска. Охо, някои от тафтените им рокли можеха да стоят прави, без да ги обличаш.

— Момичетата обичат да се труфят — снисходително се намеси мистър Тъкър. — Не възразявам срещу ярките цветове, но не давам да си слагат мазила.

— Бях малко строга с нея — намеси се пак мисис Тъкър с внезапно насълзени очи, — а тя си отиде по такъв ужасен начин. После ми беше мъчно, че съм била толкова строга. О, напоследък не става нищо хубаво, само бели и погребения. Белите никога не идват сами, казват хората, и си е така.

— Да не сте загубили и някой друг? — внимателно попита Поаро.

— Тъста — обясни мистър Тъкър. — Връщал се късно вечерта с лодката от „Трите кучета“, сигурно се е подхлъзнал, докато, е слизал на кея, и е паднал в реката. Да де, на неговите години е трябвало да си кротува вкъщи. Ама можеш ли да излезеш на пустите му старци! Вечно се мотаеше по кея.

— Татко много си падаше по лодките — уточни мисис Тъкър. — Едно време се грижеше за лодките на мистър Фолиът, ама беше преди

години. Не че — добави весело тя — загубата на татко е кой знае какво. Беше прехвърлил деветдесетте, какво ли не е преживял. Постоянно дрънкаше глупости. Време му беше. Е трябваше, разбира се, да го погребем както си му е редът, но две погребения струват луда пара.

Тия финансови съображения убягнаха от вниманието на Поаро — в съзнанието му изплува неясен спомен.

— Един възрастен човек на кея ли? Помня, че говорих с него. Името му беше?...

— Мърдъл, сър. И аз се казвах така, преди да се омъжа.

— Баща ви, ако си спомням добре, е бил главен градинар в Нейс, нали?

— Не, най-големият ми брат. Аз бях най-малката в семейството — бяхме общо единайсет деца — тя добави с известна гордост: — В Нейс е имало Мърдъллови отколе, но сега са се пръснали. Татко беше последният.

Поаро тихо каза:

— „В Нейс винаги ще има Фолийтови.“

— Какво, сър?

— Повтарям това, което ми каза на кея старият ви баща.

— А, баща ми говореше само глупости. От време на време се налагаше да го озаптявам.

— Значи Марлийн е била внучка на Мърдъл — рече Поаро. — Да, започвам да разбирам — той замълча, бе силно развълнуван. — И казвате, че баща ви се е удавил в реката.

— Да сър. Сръбнал е малко повече. А не знам откъде е намерил пари. Е, докарваше си понякога пари от бакшишите, помагаше на хората да връзват лодките или да паркират колите си. Много хитро си криеше парите от мен. Да, боя се, че е пийнал доста. Подхлъзнал се е, докато е слизал от лодката на кея. Паднал е и се е удавил. Тялото му изплува на другия ден долу към Хелмът. Чудо е, че не се е случило преди, беше на деветдесет и две и не до виждаше.

— Но си е факт, че не се е случило преди...

— Е, белите рано или късно стават...

— Бея ли? — замислено продума Поаро. — Не знам дали е бея — той се изправи. Продължаваше да си мърмори: — Трябваше да се досетя. Отдавна. Детето всъщност ми подсказа...

— Какво, сър?

— А, нищо — отвърна Поаро. — Искам да ви изкажа още веднъж моите съболезнования по повод смъртта на дъщеря ви, както и на баща ви.

Той стисна ръцете на двамата и напусна къщата. Рече си наум: „Какъв глупак съм бил — кръгъл глупак! На всичко съм гледал от обратната страна“.

— Здравсти, господине!

Дочул предпазлив шепот, Поаро се огледа. Дебеличката Мерилин стоеше в сянката на къщата. Повика го с пръст и зашепна:

— Мама не знае всичко — каза детето. — Марлийн не получи оня шал от госпожата в долната къща.

— А откъде го получи?

— Купи си го в Торки. Купи си и червило и някакъв парфюм — „Парижки тритон“ — какво смешно име! И — бурканче фон дьо тен, за който беше чела в една реклама — Мерилин се изсмя. — Мама не знаеше. Марлийн си ги криеше отзад в чекмеджето, под зимните пуловери. Когато отиваше на кино, влизаше в тоалетната на автобусната спирка и се гримираше — Мерилин отново се закикоти. — Мама нищо не знаеше.

— Майка ти не намери ли тия неща, след като сестра ти умря?

Детето поклати пухкавата си глава.

— Не — рече то. — Взех ги и ги сложих в моето чекмедже. Мама не разбра.

Поаро я изгледа с преценяващ поглед и каза:

— Ти, изглежда, си много досетлива, Мерилин.

Момичето се усмихна доста глупаво.

— Мис Бърд казва, че няма смисъл да ходя в гимназията.

— Гимназията не е всичко на този свят — успокой я Поаро. — Я ми кажи откъде Марлийн вземаше пари, за да си купува тия неща?

Мерилин се загледа внимателно във водосточната тръба.

— Не знам — промърмори тя.

— Струва ми се, че знаеш — настоя Поаро. Извади без никакъв свян половин крона от джоба си, към която прибави още една монета.

— Научих — прошепна той, — че са пуснали едно ново, много хубаво червило, което се казва „Целувката на Кармен“.

— Звучи страхотно — реши Мерилин и протегна ръка към петте шилинга. Тя заговори със забързан шепот: — Марлийн обичаше да слухти. Забелязваше доста неща — нали се сещате какви. Обещаваше на хората да не казва, а те й даваха подаръци, разбирате ли?

Поаро и пусна петте шилинга.

— Разбирам — отговори той.

Кимна на Мерилин и си тръгна. Отново измърмори тихо, но този път по-настойтелно:

— Разбирам!

Сега вече много неща си идваха на мястото. Но не всичко. В никакъв случай не можеше да се каже, че Поаро е проумял всичко, ала бе поел в правилна посока. Съвсем ясна посока, стига човек да обърне внимание на всички подробности. Първият разговор с мисис Оливър, няколко думи изпуснати от Майкъл Уейман, продължителният разговор със стария Мърдъл на кея, многозначителните думи, подхвърлени от мис Бруис, пристигането на Етиен де Суса.

До селската поща имаше кабина с телефонен автомат. Поаро влезе и избра някакъв номер. След няколко минути вече говореше с инспектор Бланд.

— Е, мосю Поаро, къде сте сега?

— Тук, в Нейскам.

— Но вчера следобед бяхте в Лондон!

— Дотук се стига само за три часа и половина, ако — влакът не закъснее — напомни му Поаро. — Имам един въпрос към вас.

— Да?

— Каква беше яхтата на Етиен де Суса?

— Май се досещам за какво си мислите, мосю Поаро, но мога да ви уверя, че няма нищо такова. Не беше пригодена за контрабанда, ако имаште предвид това. Нямахте никакви тайни отделения. Ако имаше нещо, ние щяхме да го открием. Нямахте къде да се скрие цял труп.

— Грешите, mon cher, нямах предвид това. Попитах ви само каква е яхтата — голяма или малка?

— О, много луксозна. Сигурно струва цяло състояние. Изящно направена, с нова боя и разни скъпи прищевки.

— Точно така — каза Поаро толкова доволно, че инспектор Бланд остана доста изненадан.

— Накъде биете, мосю Поаро? — понита той.

— Етиен де Суса — обясни Поаро, — е богат човек. А това, приятелю мой, е твърде важен факт.

— Защо? — настоя инспекторът.

— Защото напълно съвпада с последното ми предположение.

— Значи имате нещо наум.

— Да. Най-последно ми хрумна нещо. Досега съм бил много глупав.

— Тоест всички ние сме били много глупави.

— Не — успокой го Поаро, — имах предвид само себе си. Имах късмета да ми покажат съвсем ясно дирята, а аз не я забелязах.

— Но сега явно сте попаднали на нещо.

— Мисля, че да.

— Вижте, мосю Поаро...

Но Поаро бе сложил слушалката. След като потърси из джобовете си монети, той поиска да го свържат лично с мисис Оливър в лондонското ѝ жилище.

— Но моля ви — побърза да добави той, когато даваше поръчката, — недейте да безпокоите дамата, ако е заета.

Помнеше колко троснато му бе отговорила веднъж мисис Оливър, тъй като бе прекъснал потока ѝ от творчески мисли, а вследствие на това светът бе се лишил от интригуваща мистерия, в центъра на която бе някаква старовремска небивалица. Телефонистката обаче бе неспособна да разбере скрупулите му.

— Добре де — настоя тя, — искате или не искате да говорите с абоната?

— Искам — отговори Поаро, жертвайки творческия гений на мисис Оливър в олтара на собственото си нетърпение.

Почувства се облекчен, когато чу гласа на мисис Оливър. Тя прекъсна извиненията му.

— Чудесно е, че ми се обаждате — възкликна мисис Оливър. — Тъкмо щях да тръгвам; за да участвам в предаването „Как пиша книги“. Сега ще наредя на секретарката си да позвъни и да каже, че са ме задържали непредвидено.

— Но, мадам, не искам да преча на...

— Не ми пречите — весело обясни мисис Оливър. — Постъпих страшно глупаво. Тоест, много е глупаво да обясняваш как пишеш книги. Мисълта ми е, че първо измисляш нещо, а след като си го измислил, се заставяш да седнеш и да го напишеш. И толкоз. Щяха да

ми бъдат необходими само три минути да го обясня, после предаването щеше да свърши и хората щяха да останат недоволни. Не разбирам защо всички толкова настояват писателите да обясняват как пишат. Мен ако питат, работата на писателя е да пише, а не да говори.

— А аз искам да ви попитам именно как пишете.

— Питайте — рече мисис Оливър, — аз вероятно няма да знам отговора. Според мен човек просто сядва и пише. Само за секунда, че съм си сложила за предаването една ужасно смешна шапка и трябва да я махна. Драска ми на челото — настъпи кратка пауза, после отново се чу облекченият глас на мисис Оливър: — Шапките в наше време са само един символ, нали? Тоест, човек не ги носи от практически съображения: за да му е топло на главата, да се предпази от слънцето или пък да скрие лицето си от хора, с които не иска да се вижда. Извинете, мосю Поаро, казахте ли нещо?

— Само възкликнах. Невероятно е — рече Поаро със страхопочитание в гласа. — Но винаги ми давате идеи. Същото правеше и приятелят ми Хейстингс, с когото не сме се виждали от много-много години. Току-що ми дадохте отговор на още една загадка. Но да не говорим повече за това. Нека по-добре ви задам един въпрос. Познавате ли някой атомен физик, мадам?

— Дали познавам атомен физик ли? — ахна изненадана мисис Оливър. — Не знам. Може и да познавам. Тоест, познавам разни професори. Но не съм съвсем сигурна какво точно правят.

— Все пак едно от действащите лица в „Търсенето на убиеца“ беше атомен физик, нали?

— О, това ли! Просто реших да бъде по-съвременно. Когато отидох да купувам подаръци за племенниците си миналата Коледа, навсякъде продаваха само научна фантастика, космически и свръхзвукови играчки, та се сетих за тях, когато се заех с търсенето на убиеца. Казах си: „Най-добре е да сложа един атомен физик между заподозрените, та да бъде по-съвременно“. В края на краищата, ако ми бе необходим технически жаргон, винаги можех да се обърна към Алек Леги.

— Алек Леги, съпругът на Сали Леги ли? Той да не е атомен физик?

— Да. Но не е завършил в Харуел, а някъде в Уелс, Кардиф. Или май в Бристол. Наели са една къща по Хелм за ваканцията. Е, значи все

пак познавам един атомен физик.

— И именно срещата ви с него в Нейс Хаус вероятно ви е дала идеята за атомния физик? Но жена му не е югославянка.

— О, не — каза мисис Оливър. — Сали си е чистокръвна англичанка. Сигурно сте го усетили?

— Тогава откъде ви хрумна за жената от Югославия?

— Наистина не знам... Може би заради бежанците. Или студентите. Или пък заради ония чужденки, дето минават направо през имението и говорят развален английски.

— Разбирам... да, сега разбирам много неща.

— Крайно време е — подхвърли мисис Оливър.

— Моля?

— Казах, че е крайно време — повтори мисис Оливър, — да почнете да разбирате някои неща. Досега май нищо не сте направили — в гласа ѝ се усещаше укор.

— Човек не може да разбере всичко наведнъж — отвърна Поаро в своя защита. — Полицията е напълно объркана.

— О, полицията! — рече мисис Оливър. — Ако начело на Скотланд Ярд стоеше жена...

Чул началото на до болка познатата му сентенция, Поаро побърза да я прекъсне.

— Случаят бе сложен — подхвана пак той. — Извънредно сложен. Но вече — казвам ви го съвсем поверително, почвам да го разплитам!

Мисис Оливър не прояви никакъв интерес.

— Може би — рече тя, — но междувременно бяха извършени две убийства.

— Три — поправи я Поаро.

— Три ли са? Кой е третият?

— Един възрастен човек на име Мърдъл — поясни Еркюл Поаро.

— Не съм чула — рече мисис Оливър. — Ще пишат ли във вестниците за него?

— Не — отвърна Поаро, — засега никой не подозира нищо и се смята, че е било нещастен случай.

— А не е било нещастен случай, нали?

— Не, не е било.

— Е, кажете ми кой го е убил или кой ги е убил, ако можете да говорите по телефона.

— Такива неща не се говорят по телефона — отвърна Поаро.

— Тогава да прекъснем разговора — реши мисис Оливър. — Не мога да се стърпя.

— Почакайте малко — настоя Поаро, — исках да ви питам още нещо. Ох, какво ли беше?

— Това е знак, че остарявате — рече мисис Оливър. — И с мен е същото. Забравям доста неща...

— Имаше нещо, някаква дребна подробност, която ме безпокоеше. Ходих до навеса...

Той се мъчеше да си спомни. Купчината комикси. Надрасканите по полетата изречения на Марлийн. „Албърт ходи с Дорийн.“ Тогава му се стори, че нещо липсва, че има нещо, за което трябва да пита мисис Оливър.

— Още ли сте на телефона, мосю Поаро? — каза мисис Оливър.

В този момент се обади телефонистката и го помоли да пусне още пари. След като изпълни задължението си, Поаро поде отново:

— Чувате ли ме, мадам?

— Още съм тук — рече мисис Оливър. — Хайде да не харчим повече пари, като постоянно се питаме дали се чуваме. Какво има?

— Нещо много важно. Нали си спомняте вашето „Търсене на убиеца“?

— Разбира се, че го помня. Нали преди малко всъщност говорехме за него?

— Допуснах груба грешка — каза Поаро. — Изобщо не прочетох резюмето за участниците. Стори ми се, че не е толкова важно, нали трябваше да разкриват убиец. Сгреших. Имало е значение. Вие сте чувствителен човек, мадам. Влияят ви атмосферата, характерите на хората, с които се срещате. А всичко това се отразява в творчеството ви. Не личи от пръв поглед, но тъкмо те вдъхновяват плодовитото ви въображение и така създавате героите си.

— Много красиво изказване — рече мисис Оливър. — Но какво точно имате предвид?

— Че винаги сте знаели много повече за това престъпление, отколкото предполагате. А сега въпросът, който исках да ви задам, всъщност въпросите ми са два, но първият е твърде важен. Когато

започнахте да пишете сценария на „Търсенето на убиеца“, смятахте ли трупът да бъде открит под навеса?

— Не.

— Къде възнамерявахте да стане това?

— В малката лятна кухня, скътана между рододендроните край къщата. Според мен там беше най-подходящото място. Но после някой, не си спомням точно кой, започна да настоява, че трупът трябвало да бъде открит в беседката. Е, това, разбира се, беше глупаво! Всеки можеше да мине оттам съвсем случайно и да попадне на трупа, без да върви по определените улики. Хората са много тъпи! Аз, естествено, не можех да се съглася.

— Значи се съгласихте да се използва навесът?

— Да, точно така. Против навеса нямаше никакви доводи, макар че аз предпочитах малката лятна кухня.

— Да, наблегнахте на тази подробност още първия ден. Има Още нещо. Спомняте ли си, казахте ми, че последното указание е написано на един от комиксите, които сте дали на Марлийн, за да не скучае?

— Да, разбира се.

— Не беше ли нещо като... — той напрегна паметта си, за да си спомни надрасканите изречения. — „Албърт ходи с Дорийн“, „Джорджи Порджи целува туристките в гората“, „Питър щипе момичетата в киното“?

— Господи, не — почти изплашена извика мисис Оливър. — Нямаше такива глупости. Не, написаното от мен указание бе съвсем точно — тя понижи глас и проговори със загадъчен тон: — „Виж в раницата на туриста“.

— Еpatant^[1]! — възкликна Поаро. — Точно така!

Разбира се, комиксът с това изречение е трябвало да бъде взет. На някого явно му е хрумнало нещо!

— Раницата беше на пода до тялото и...

— Аз обаче си мисля за друга раница.

— Обърквате ме с тия раници — оплака се мисис Оливър. — В моята история имаше само една раница. Не искате ли да научите какво имаше в нея?

— Ни най-малко — отвърна Поаро. — Тоест — добави учтиво той, — с удоволствие ще ви чуя, разбира се, но...

Мисис Оливър не обърна никакво внимание на неговото „но“.

— Според мен бе много находчиво — заяви тя и в гласа ѝ прозвуча суетата на писателя. — В раницата на Марлийн, която всъщност бе на югославянката...

— Да, да — каза Поаро, приготвяйки се да потъне отново в мъгла.

— Е, в нея беше шишенцето с отрова, с която местният земевладелец отравя жена си. Разбирате ли, югославянката е била тук на курсове за медицински сестри и е била в къщата, когато полковник Бланд е отровил първата си жена заради парите ѝ. А тя — медицинската сестра де, е успяла да вземе шишенцето и да го скрие, а после сее върнала, за да изнудва полковника. Ето защо той, естествено, я е убил. Това съвпада ли, мосю Поаро?

— Да съвпада с какво?

— С вашите предположения — каза мисис Оливър.

— Никак — отговори Поаро, но бързо додаде: — Независимо от всичко, мадам, приемоте моите поздравления. Убеден съм, вашето „Търсене на убиеца“ е измислено толкова умно, че никой не е спечелил наградата.

— А, имаше победител! — възкликна мисис Оливър. — Твърде късно, към седем часа. Една възрастна жена, която приличаше на хрътка и беше доста шантава. Бе открила всички улики и пристигна победоносно при навеса, но естествено, полицията вече бе там. Така научи за убийството — вероятно последна от всички на празненството. Все пак ѝ връчиха наградата — после добави със задоволство: — Онзи ужасен младеж с луничките, който каза, че съм пиела като смок, стигна само до градината с камелиите.

— Някой ден, мадам — рече Поаро, — ще ми разкажете тая история.

— Всъщност — продължи мисис Оливър — смятам да я направя на книга. Би било жалко да не я използвам.

Може би тук му е мястото да споменем, че след-около три години Еркюл Поаро прочете „Жената в гората“ от Ариадни Оливър и докато я четеше, остана изненадан, че някои от героите и случките му се струват странно познати.

[1] Смайващо (фр.). Б пр. ↑

ГЛАВА 18

Слънцето залязваше, когато Поаро се приближи към къщата, официално наричана Мил Котидж, но известна на местните хора като Розовата къща при Лодър Крийк. Почука на вратата, която се отвори толкова неочаквано, че той отстъпи назад. Сърдитият млад мъж на прага го изгледа за миг, без да го познае. После се засмя иронично:

— Здравейте, ето го и копия! Влезте, мосю Поаро! — Стягам си багажа.

Поаро прие поканата му и влезе в къщата. Мебелировката бе оскъдна и грозна. А и в момента вещите на Алек Леги заемаха доста голяма част от помещението. Навсякъде бяха пръснати книги, вестници и дрехи, а на пода имаше разтворен куфар.

— Окончателното разпадане на брака — съобщи Алек Леги. — Сали си замина. Предполагам, знаете.

— Не, не знаех. Алек Леги се изсмя.

— Радвам се, че има нещо, което не знаете. Да, омръзна й семейният живот. Ще свърже живота си с онзи кротък архитект.

— Мъчно ми е да го чуя — рече Поаро.

— Не виждам защо ще ви е мъчно.

— Мъчно ми е — повтори Поаро, след което премести две книги и някаква риза, за да седне на края на канапето, — защото не смятам, че ще бъде щастлива с него така, както би била с вас.

— Не бе особено щастлива с мен през последните шест месеца.

— Шест месеца не значат цял живот — възрази Поаро, — това е много кратък период, след който би могъл да последва дълъг и щастлив брачен живот.

— Та вие говорите почти като пастор!

— Възможно е. Мога ли да ви кажа нещо, мистър Леги? Според мен, ако жена ви не е била щастлива с вас, вероятно вие имате по-голяма вина от нея.

— Тя сигурно смята така. Предполагам, че за всичко съм виновен аз.

— Не за всичко, но за някои неща.

— О, хвърлете цялата вина върху мен! Като нищо ще се удавя в проклетата река, поне да се отърва.

Поаро го погледна замислено.

— С радост забелязвам — подхвърли той, — че в момента се вълнувате повече от собствените си проблеми, отколкото от проблемите на света.

— Светът да върви по дяволите! — отрязва мистър Леги. После горчиво добави: — Сигурно съм се държал като пълен глупак през цялото време.

— Да — увери го Поаро, — бих казал, че поведението ви предизвикваше повече съжаление, отколкото укор.

Алек Леги го изгледа настойчиво.

— Кой ви нае да ме следите? — попита той. — Сали ли?

— Защо мислите така?

— Ами няма нищо официално. Затова реших, че сигурно сте дошли да ме следите по частна поръчка.

— Грешите — отвърна Поаро. — Изобщо не съм ви следил. Когато дойдох нямах представа, че вие съществувате.

— Тогава откъде знаете, че съм бил нещастен, че съм се правил на глупак и така нататък?

— В резултат на наблюдения и размишления — рече Поаро. — Искате ли да се опитам да отгатна нещо, а вие ще кажете дали съм прав?

— Можете да си отгатвате колкото искате — отвърна Алек Леги. — Но не се надявайте да участвам.

— Според мен — започна Поаро — преди няколко години сте симпатизирали на определена политическа партия. Както и много други млади хора от научните кръгове. Във вашата професия подобни симпатии и склонности естествено се посрещат с подозрение. Едва ли сте били сериозно компрометиран, но съм убеден, че върху вас е оказан натиск да заздравите положението си по начин, който не ви е бил приятен. Опитали сте се да се оттеглите и са започнали да ви заплашват. Определили са ви среща с някакъв непознат. Съмнявам се, че ще науча някога името на онзи младеж. За мен той винаги ще си остане „младежът с ризата на костенурки“. Алек Леги изведнъж избухна в силен смях.

— Тая риза явно бе някаква шега. Но тогава нещата не ми се струваха смешни.

Еркюл Поаро продължи:

— С тая ваша загриженост за съдбата на света и пренебрежението към собствените ви затруднения сте се превърнали, ако мога така да се изразя, в мъж, с когото е почти невъзможно една жена да живее щастливо. Не сте споделяли нищо със съпругата си. И в това се състои нещастieto ви, тъй като според мен вашата съпруга е вярна, а ако е знаела колко нещастен и отчаян сте били, с цялото си сърце е щяла да застане на ваша страна. Вместо това е започнала да ви сравнява, не във ваша полза, с бившия си приятел Майкъл Уейман — той се надигна. — Бих ви посъветвал, мистър Леги, да приключите с багажа час по-скоро, да отидете при жена си в Лондон, да я помолите да ви прости и да ѝ разкажете всичко, което сте преживели.

— Значи такъв е вашият съвет? — каза Алек Леги. — И защо смятате, по дяволите, че ви влиза в работата?

— Не е моя работа — рече Поаро и тръгна към вратата. — Но аз винаги съм прав.

Настъпи кратко мълчание. После Алек Леги избухна в гръмогласен смях.

— Знаете ли — реши той, — ще последвам съвета ви. Разводите са страшно скъпи. Пък и е доста обидно да откриеш жената, за която си мечтал, а после не успееш да я задържиш. Ще ида при нея в жилището ѝ в Челси и ако намеря там Майкъл, ще го хвана за ръчно изработената му педерастка вратовръзка и ще му изкарам душата. С удоволствие ще го направя. Да, с най-голямо удоволствие — изведнъж лицето му светна, озарено от съвсем приятна усмивка. — Извинете за отвратителното държане — каза той — и много ви благодаря.

Леги потупа Поаро по рамото. От силата на удара му той залитна и едва не падна.

Приятелските чувства на мистър Леги очевидно бяха поболезнени от недружелюбността му.

— А сега — рече си Поаро, докато си тръгваше от Мил Котидж с отмалели крака, загледан към притъмняващото небе, — накъде ли да поема?

ГЛАВА 19

Началникът на полицията и инспектор Бланд останаха доста изненадани, когато им съобщиха за Еркюл Поаро. Началникът не беше в настроение. Само заради кроткото настояване на Бланд бе отказал поканата за ресторант за вечерта.

— Знам, Бланд, знам — изсумтя той. — Тоя белгиец може и да е бил някога същински магьосник, но явно времето му е минало. На колко години е?

Бланд тактично подмина този въпрос, макар че всъщност не знаеше отговора. Поаро винаги пазеше мълчание относно годините си.

— Работата, сър, е в това, че той е бил там — на място. А ние не сме стигнали доникъде. Стигнахме до задънена улица, и толкоз.

Началникът сърдито се изсекна.

— Знам. Знам. Искате да ме убедите, че мисис Мастъртън е извратена жена със склонност към убийство. Дори бих използвал полицейски кучета, стига да имаме къде да ги пуснем.

— Кучетата не надушват следи по вода.

— Да. Знам какво си мислите през цялото време, Бланд. И съм склонен да се съглася с вас. Но няма никакъв мотив, ясно ли ви е? Абсолютно никакъв.

— Мотивът може да е някъде на островите.

— Искате да кажете, че Хати Стъбс е знаела нещо за Де Суса, свързано с островите ли? Твърде вероятно е, имайки предвид какво представлява тя. Всички са единодушни, че е била глуповата. Можела е да се раздрънка по всяко време и пред всеки. Това ли си мислите?

— Нещо подобно.

— Ако е така, той е чакал доста дълго, преди да тръгне през моретата и да предприеме нещо.

— Да, сър, но да предположим, че не е знаел какво точно е станало с нея. Според неговата версия прочел някаква статия в клюкарските вестници за Нейс Хаус и красивата *chatelaine*^[1].

Винаги съм смятал — вмъкна Бланд, — че тази дума означава сребърен колан с верижки, на който са закачвали разни висулки и който бабите някога са носели на кръста си, а това всъщност не е лоша идея. Днес жените постоянно си губят чантите от разсеяност. Струва ми се обаче, че според женския жаргон *chatelaine* означава господарка на къщата. Мен ако питате, Де Суса казва истината, че не е знаел къде е Хати и за кого се е омъжила, докато не е прочел във вестника.

— Но след като е узнал, веднага тръгва с яхтата, за да я убие, така ли? Съшито с бели конци, Бланд!

— Но не е изключено, сър.

— И какво, за Бога, е могла да знае тази жена?

— Спомнете си какво е казала на съпруга си: „Той убива хора“.

— Сетила се е за убийствата? От времето, когато е била на петнайсет години? Но го твърди само Хати. Де Суса щеше да ни се изсмее.

— Не знаем всички факти — упорстваше Бланд. — Наясно сте, сър, че ако знаеш кой е извършителят, ще потърсиш, доказателства и ще ги намериш.

— Хм! Направихме дискретно проучване за Де Суса — по обичайните канали, и не стигнахме доникъде.

— Именно заради това, сър, този смешен стар белгиец може да е попаднал на нещо. Бил е в къщата — това е важно. Лейди Стъбс е говорила с него. Може да е направил връзка между някои от нейните налудничави приказки и да е открил нещо. При всички положения днес през целия ден е бил в Нейскуп.

— И ви е позвънил да ви пита каква яхта е имал Де Суса?

— Да, първия път. При второто си обаждане ме помоли да уредя тази среща с вас.

— Е — началникът погледна часовника си, — ако не дойде до пет минути...

Точно в този момент се появи Еркюл Поаро.

Видът му съвсем не беше безупречен както обикновено. Мустаците му бяха увиснали от влажния въздух на Девън, лачените му обувки бяха покрити с кал, той куцаше, а косата му бе разрошена.

— Ето ви й вас, мосю Поаро! — началникът протегна ръка за поздрав. — Изгаряме от нетърпение да чуем какво Ще ни разкажете.

Думите му бяха леко иронични, но колкото и да беше изтощен физически, Еркюл Поаро не възнамеряваше да отстъпва по отношение на умствените си качества.

— Не проумявам — започна той — как досега не съм разбрал истината.

Началникът на полицията посрещна изказването му твърде хладно.

— Да разбираме ли, че вече знаете истината?

— Да, има още някои подробности — но основната посока е ясна.

— Необходимо ни е нещо повече от основната посока — отсече полицейският началник. — Искаме доказателства. Имате ли някакви доказателства, мосю Поаро?

— Мога да ви кажа къде да намерите доказателствата.

— Например? — обади се Бланд. Поаро се извърна към него и попита:

— Предполагам, Етиен де Суса е напуснал страната?

— Преди две седмици — със съжаление отвърна инспекторът. — Няма да ни е лесно да го върнем обратно.

— Може да бъде убеден.

— Убеден ли? Но ние не разполагаме с достатъчно доказателства, за да поискаме екстрадирането му.

— Не става въпрос за екстрадиране. След като го запознаят с фактите...

— Какви факти, мосю Поаро? — в гласа на началника се долавяше раздражение. — Какви са тия факти, за които само ни подмятате?

— Фактът, че Етиен де Суса е пристигнал тук с луксозно обзаведена яхта, от която личи, че семейството му е богато, фактът, че старият Мърдъл е дядо на Марлийн Тъкър, което научих едва днес, фактът, че лейди Стъбс е обичала да носи шапки модел „кули“, фактът, че мисис Оливър въпреки необузданото си въображение сама не знае колко точно преценява хората, фактът, че Марлийн Тъкър е държала скрити в чекмеджето си червила и шишенца с парфюм, фактът, че мис Бруис заяви при разпита, че лейди Стъбс ѝ е наредила да занесе поднос със закуска на Марлийн под навеса.

— Факти ли? — полицаят го зяпна. — Вие на това факти ли му викате? Та тук няма нищо ново.

— А вие предпочитате доказателства — категорични доказателства, например трупа на лейди Стъбс, нали?

Този път го зяпна Бланд.

— Да не сте намерили трупа на лейди Стъбс?

— Не съм го намерил, но знам къде е скрит. Ще идете на мястото — и след като го откриете, ще притежавате доказателства, всички доказателства, които ви трябват. Защото само един човек е могъл да го скрие там.

— И кой е той?

Еркюл Поаро се засмя — усмивката му бе като на доволен котарак, докопал паничка със сметана.

— Човекът, който най-често извършва престъплението — спокойно отвърна той, — съпругът. Сър Джордж Стъбс е убил жена си.

— Но това е невъзможно, мосю Поаро. Знаем, че е невъзможно.

— А, не — настоя Поаро, — съвсем не е невъзможно! Чуйте, ще ви разкажа.

[1] Господарка (фр.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 20

Еркюл Поаро сиря за миг пред голямата порта от ковано желязо. Погледна към извитата алея. От дърветата канеха последните златистокафяви листа. Цикламите вече ги нямаше.

Поаро въздъхна. Обърна се и тихо почука на вратата на къщичката на пазача, боядисана в бяло.

Не след дълго отвори се чуха стъпки — познатите бавни и несигурни стъпки. Мисис Фолиът отвори вратата. Този път Поаро не се изненада, че тя изглежда толкова остаряла и крехка.

— Мосю Поаро! Пак ли сте вие? — възкликна възрастната дама.

— Мога ли да вляза?

— Разбира се!

Той тръгна след нея.

Тя му предложи чай, но Поаро отказа. После мисис Фолиът попита с отпаднал глас:

— Защо дойдохте?

— Вероятно се досещате, мадам. Отговорът й бе уклончив.

— Много съм уморена — рече възрастната жена.

— Знам — каза той, преди да продължи. — Вече имаме трима убити: Хати Стъбс, Марлийн Тъкър и стария Мърдъл.

Тя се обади рязко:

— Мърдъл ли? Беше нещастен случай. Той падна от кея. Беше много стар, недовиждаше, а и се е бил напил в кръчмата.

— Не е било нещастен случай. Мърдъл е знаел прекалено много.

— Какво е знаел?

— Разпознал е нечие лице, походка и глас, такива неща. Говорих с него в деня, когато пристигнах първия път. Тогава той ми разказа всичко за семейство Фолиът — за вашия свекър, за съпруга и синовете ви, загинали през войната. Само че не са загинали и двамата, нали? Синът ви Хенри е потънал с кораба, но вторият ви син, Джеймс, не е бил убит. Той е дезертирал. В началото вероятно са го обявили за „безследно изчезнал, вероятно убит“, а по-късно сте казали на всички,

че наистина е бил убит. На никого не му е хрумнало да се съмнява в думите ви. Защо ще се съмнява? — Поаро замълча, после продължи: — Недейте да си мислите, че не ви съчувствам, мадам. Животът е бил жесток към вас, знам. Не сте се заблуждавали относно по-малкия си син, но той ви е бил син и вие сте го обичали. Направили сте всичко възможно, за да му създадете нов живот. Поели сте грижите за едно младо момиче — недоразвито, но много богато. О, да, тя е била богатата. Разпространили сте слуха, че родителите ѝ са се разорили, че тя е обедняла и сте я посъветвали да се омъжи за доста по-възрастен от нея мъж. Кой е могъл да се усъмни във вашата версия? Пак повтарям, не им е минавало и през ума да се съмняват. Родителите ѝ и близките ѝ роднини са загинали. Адвокатската кантора в Париж е действала съгласно инструкциите на адвокатите от Сан Мигел. При встъпването си в брак тя е трябвало да наследи цялото фамилно богатство. Била е, както ми казахте, кротка, предана и се е поддавала лесно на внушения. Подписвала е всичко, което е искал съпругът ѝ. Ценните книжа вероятно са били сменявани и препродавани многократно, но в края на краищата желаният финансов резултат е бил налице. Вашият син, познат вече под новото си име, сър Джордж Стъбс, е забогатял, а жена му е станала просякиня. Няма правонарушение в това да започнеш да наричаш себе си „сър“, освен ако не е извършено с цел да се сдобиеше пари по нечестен начин. Една титла поражда доверие у хората — тя предполага, че притежателят ѝ може и да не е със синя кръв, но сигурно е богат. И така, богатият сър Джордж Стъбс, поостарял, с променена външност и с брада, е купил Нейс Хаус и е дошъл да живее в къщата, в която е бил роден, макар че от млад не е стъпвал в нея. След разрухата от войната там вече не е имало никой, който да го познае. Но старият Мърдъл го е познал. Не е издавал това свое откритие, ала когато разговарях с него, хитро подхвърли, че „в Нейс винаги ще има Фолиътови“, което си беше някаква негова шега. И така, всичко е приключило благополучно, поне сте се надявали да е така. Напълно ви вярвам, че вашият план е бил дотук. Синът ви се е сдобил с богатство, живеел е в дома на прадедите си и макар нолунормална, жена му все пак е била кротка и хубава и вие сте разчитали, че той ще бъде мил с нея и тя ще бъде щастлива. Мисис Фолиът се обади тихо:

— Смятах, че ще бъде така — че ще се грижа за Хати и ще я обичам. Никога не съм си представяла, че...

— Никога не сте си представяли, а и синът ви е внимавал да не научите, че когато се е оженил, вече е бил женен. О, да — проверихме в архивите това, което със сигурност знаехме, че съществува. Синът ви се е оженил в Триест за момиче от престъпния свят, укривало го, след като е дезертирал. Тя не е имала намерение да се разделя с него, нито пък той е възнамерявал да я изоставя. Съгласил се е да се ожени за Хати, за да забогатее, но още от самото начало е знаел какво ще направи.

— Не, не, не вярвам, че така! Не мога да повярвам... Виновна е онази жена — онова проклето създание.

Поаро продължи неумолимо:

— Той е смятал да я убие. Хати не е имала роднини, само неколцина приятели. Веднага след пристигането си в Англия той е довел и другата жена. Прислужниците са видели за малко Хати първата вечер, а жената, която са видели на следващата сутрин, не е била Хати, а съпругата италианка, нагласена като Хати и стараеща се с държането си да прилича на нея. Фалшивата Хати е трябвало да прекара живота си като истинската, а умствените ѝ способности са щели да се подобрят неочаквано вследствие на това, което мъгляво определят като „нова методика на лечение“. Секретарката мис Бруис вече си е давала сметка, че умственият багаж на лейди Стъбс съвсем не е недостатъчен. Но после се е случило нещо неочаквано. Един братовчед на Хати ѝ е писал, че ще дойде с яхтата си в Англия, и макар че не я бил виждал от години, той едва ли би се оставил да го измамат с подставената Хати. Странно — рече Поаро, прекъсвайки разказа си, — мина ми през ума, че Де Суса може да не е Де Суса, но изобщо не ми хрумна, че е точно обратното — тоест, че Хати не е истинската Хати — после продължи: — Сигурно е имало няколко начина за спасяване на положението. Лейди Стъбс е можела да избегне срещата, преструвайки се на болна, но ако Де Суса е останел по-дълго в Англия, тя трудно би избягнала срещата с него. А вече е имало и още едно усложнение. Старият Мърдъл, станал по-приказлив с годините, обичал да си бърби с внучка си. Марлийн вероятно е била единственият човек, обръщал внимание на приказките му, но дори и тя не го е приемала на сериозно, защото е смятала, че дядо ѝ е смахнат. И все пак думите, че е

видял „труп на жена в гората“ и че „сър Джордж Стъбс всъщност е мистър Джеймс“, са ѝ направили достатъчно впечатление, та тя да намекне предпазливо за тях пред сър Джордж. Но с това, естествено, е подписала смъртната си присъда. Сър Джордж и жена му не са могли да рискуват и да оставят подобни мълви да се разпространят. Той сигурно ѝ е дал на няколко пъти пари да мълчи и е продължил да обмисля плана си. Те са го разработили много внимателно. Вече са знаели кога Де Суса ще пристигне в Хелмът. Идването му е съвпаднало с определения за празненството ден. Уредили са нещата така, че Марлийн да бъде убита, а лейди Стъбс да „изчезне“ при обстоятелства, които да създадат неясни подозрения спрямо Де Суса. Ето защо се появяват изказванията за него, че е „лош човек“ и обвинението: „Той убива хора“. Лейди Стъбс е трябвало да изчезне завинаги (вероятно по-късно е щяло да има удобен случай, при който сър Джордж да идентифицира някой разложил се труп), а на нейно място е щяла да се появи нова личност. Всъщност „Хати“ просто е щяла отново да стане италианка. Трябвало е само да играе двойна роля в продължение на малко повече от двайсет и четири часа. Със съучастието на сър Джордж това не е представлявало трудност. В деня на моето пристигане се предполага, че „лейди Стъбс“ е била в стаята си чак до следобедния чай. Никой не я е виждал там освен сър Джордж. Всъщност тя се е измъкнала, взела е автобуса или влака до Ексетър и се е върнала заедно с още една студентка (по това време на годината тук има много летовници), с която споделя за случката с нейната приятелка, яла развалено телешко и шунков пай. Пристига в общежитието, регистрира се и излиза да „поразгледа“ околността. За чая лейди Стъбс вече е в гостната. След вечерята лейди Стъбс си ляга рано, но мис Бруис успява да я зърне, когато малко по-късно тя се измъква от къщата. Прекарва нощта в общежитието, ала излиза рано и се връща в Нейс за закуска, вече като лейди Стъбс. Отново прекарва сутринта в спалнята си с „главоболие“, но този път успява да се престори на летовница „минаваща напъряко“, с която сър Джордж се кара от прозореца на жена си. Той се преструва, че се обръща и говори със съпругата си, която е вътре в стаята. Не е било трудно да си смени дрехите — под пищните рокли, които лейди Стъбс е обичала да носи, си е облекла панталони и блуза без ръкави. Силен грим за ролята на лейди Стъбс и голяма шапка модел кули, която да прикрива лицето ѝ,

ярък селски шал, силен тен и бронзови къдрици за ролята на италианката. Никой не би и помислил, че двете са една и съща жена. Така е започнала заключителната част на инсценировката. Малко преди четири часа лейди Стъбс е казала на мис Бруис да занесе подноса със закуска на Марлийн. Направила го е, защото се е страхувала, че мис Бруис сама ще се сети да занесе нещо, а е щяло да бъде фатално, ако се появи в неподходящо време. Сигурно е изпитвала някакво удоволствие, че е пратила мис Бруис на мястото на престъплението приблизително в часа, в който то е било извършено. После, издебвайки удобен момент, се е вмъкнала в празната палатка на гадателката, излязла е от задната ѝ страна и е отишла в лятната кухня, където е държала раницата с другите си дрехи. Промъкнала се е през гората, извикала е на Марлийн да и отвори и веднага е удушила нищо неподозиращото момиче. Хвърлила е широкополата шапка в реката, после се е преоблякла и е сменила грима си, за да изглежда като туристката, набутала е в раницата цикламената рокля от жоржет и обувките на висок ток и вече студентката италианка от младежкото общежитие се е присъединила към приятелката си от Холандия, за да наблюдават игрите на поляната, а накрая двете са заминали с автобуса, както са се били уговорили. Къде е тя сега, не знам. Подозирам, че е в Сохо, където несъмнено има връзки с престъпния свят — със свои сънародници, които могат да ѝ осигурят необходимите документи. Във всеки случай полицията не търси никаква италианка, а глуповатата, недоразвита и красива Хати Стъбс. Но горката Хати Стъбс е мъртва, което вие, мадам, знаете прекрасно. Издадохте се, когато разговаряхме в гостната в деня на увеселението. Смъртта на Марлийн бе истински шок за вас — не сте имали и най-малка представа за техните планове, но ми намекнахте недвусмислено, макар да бях достатъчно глупав и не го разбрах веднага, че когато казвате „Хати“, имате предвид две различни личности — жената, която не обичате, която, според вас бе „по-добре да е мъртва“ и за която ме предупредихте да не вярвам на приказките и момичето, за което говорехте в минало време и което защитавахте с нежна обич. Мисля, мадам, че много сте обичали горката Хати Стъбс...

Последва дълго мълчание.

Мисис Фолиът седеше съвсем неподвижна. Накрая стана и заговори. Гласът ѝ бе леденостуден.

— Тази ваша история е направо невероятна, мосю Поаро. Сигурно сте луд... всичко това са само ваши предположения, нямате никакви доказателства.

Поаро се приближи към единия от прозорците и го разтвори.

— Послушайте, мадам. Какво чувате? Аз недочувам... Какво трябва да чуя?

— Ударите на търнокоп... Разбиват циментовата основа на беседката... Какво по-подходящо място да се зарови труп — там, където е било изкоренено едно дърво и пръстта вече е била разровена. Малко по-късно за да са съвсем сигурни, са покрили с бетон мястото, където са скрили трупа, а върху бетона са издигнали веселата беседка... — той добави тихо: — „Беседката на сър Джордж... Веселата беседка на господаря на Нейс Хаус.“

Мисис Фолиът въздъхна дълбоко и тежко.

— Такова прекрасно място — рече Поаро. — И само злини... Човекът, който го притежава...

— Зная — гласът на мисис Фолиът бе прегракнал. — Винаги съм го знаела... Още като дете той ме плашеше... Жесток... Без никаква милост... И безсъвестен... Но ми бе син и аз го обичах... Трябваше да проговоря след смъртта на Хати... Но той ми бе син... Как да го издам? И ето, заради моето мълчание убиха онова глупавичко клето дете... А после и милия стар Мърдъл... Къде щеше да свърши всичко?...

— При убийците нещата нямат край — каза Поаро. Възрастната дама наведе глава. Стоя така известно време, покрила очите си с длани.

После мисис Фолиът от Нейс Хаус, потомката на стар род храбри мъже, се изправи на крака. Погледна Поаро право в очите, гласът и прозвуча студено и решително.

— Благодаря ви, мосю Поаро — рече тя, — че дойдохте лично да ми кажете всичко това. Бихте ли ме оставили сама? Има някои неща в живота, които човек трябва да посрещне съвсем сам...

Издание:

Агата Кристи. Двойно убийство
Първо издание

Превод Ленко Костов
Редактор Иван Масларов
Компютърен набор „Абанос“, София
Издава „Абагар холдинг“, София
Печат ДФ „АБАГАР“ — Печатница В. Търново
ISBN 954-584-046-3

Fontana/Collins
First published by William Collins Sons & Co. Ltd, 1956
First issued in Fontana Paperback 1960
Twentieth impression November 1989

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.